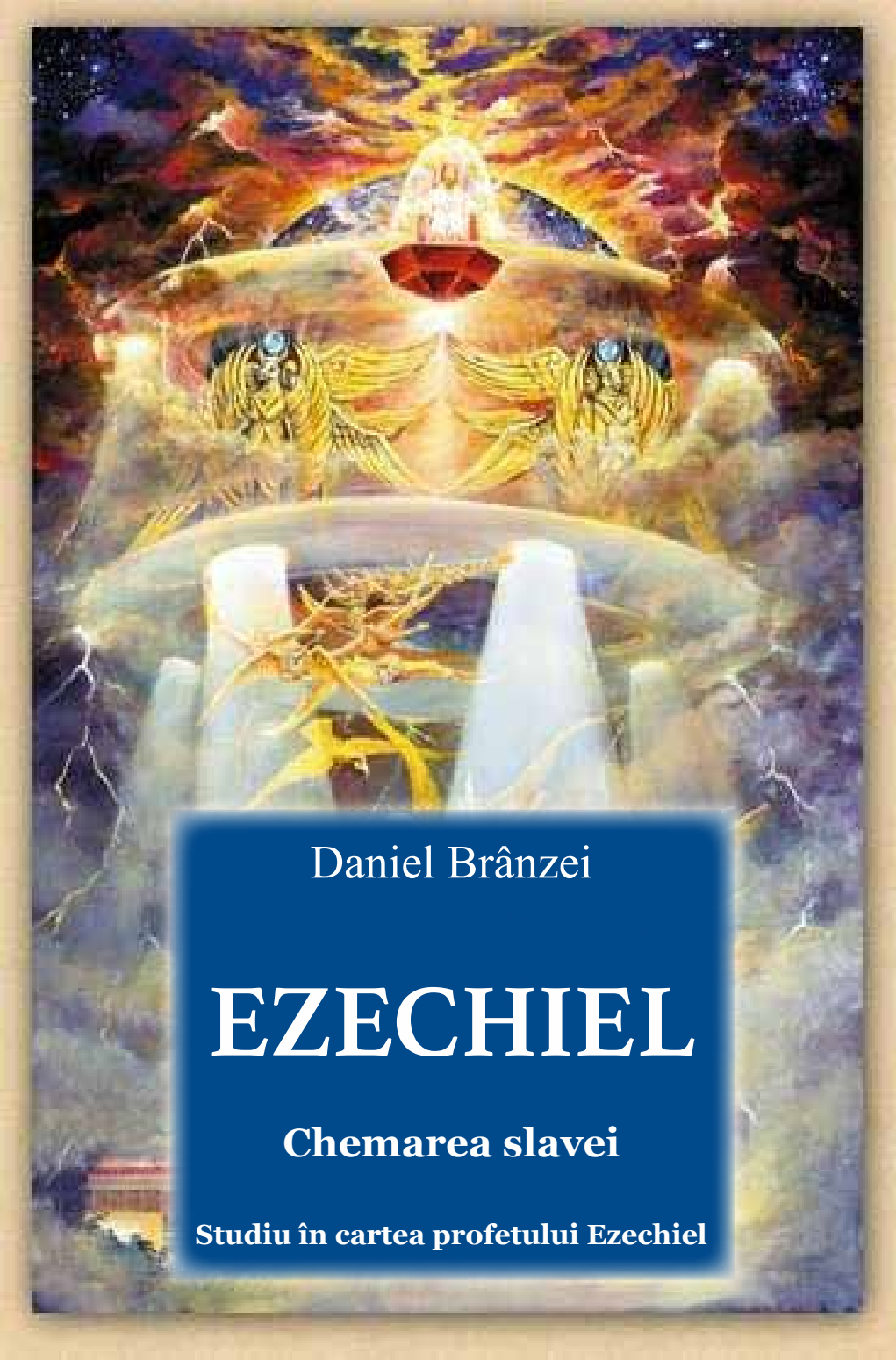

Daniel Brânzei

EZECHIEL

Chemarea slavei

Studiu în cartea profetului Ezechiel

Daniel Brânzei

EZECHIEL

Chemarea slavei

Studiu în cartea profetului Ezechiel

ISBN 978-2-924375-12-9

Cuprins

1. Introducere - Cine ? Ce ? Când ? Cum ?	7
2. Cine este Ezechiel ?	13
3. Caracterul unic al cărții lui Ezechiel	19
4. Contextul istoric	27
Ezechiel și lumea spirituală	39
5. Teleportare - călătorie în alte dimensiuni	41
6. Întâlnire de gradul patru	49
7. Necazurile unui profet	55
8. Teleportare - călătorie în spațiu	63
9. Slava Domnului pleacă, slava Domnului se întoarce	71
Ezechiel și judecata divină	77
10. Judecata lui Israel	79
11. Judecata neamurilor din jur	107
Ezechiel și Istoria	117
12. Cine este adevăratul împărat al Tirului ?	119
13. Egiptul - leagăn și mormânt ?	127
14. Lămuriri pentru un crainic ceresc	137
15. Teleportarea - călătorie în timp	145
16. Gog și Magog	155
17. Voievodul misterios	169
18. Un râu cum n-a mai fost altul !	179
19. Templul lui Ezechiel - basm sau reportaj la fața locului ?..	193
Ezechiel și cititorii creștini	207
20. Pentru ce toate acestea ?	209
Bibliografie	227

1. Introducere

Ne bălăcim într-un anonim anost, frământați între ceea ce suntem și ceea ce am putea fi. Intuim instinctiv că avem un potențial extraordinar și nu ne putem mulțumi cu gândul că și noi vom sfârși mâncați de viermi într-o groapă de doi metrii. Oare numai atât să fie viața? Oare toată sclipirea de caracter și inteligență să fie doar o iluzie mincinoasă? Oare există ceva mai mult sau năzuințele noastre sunt doar un motor emoțional care ne-a propulsat pe cea mai de sus treaptă a procesului natural de evoluție? Am ajuns oare la capăt sau există alceva mai bun, mai sus, mai departe, mai ... cu slavă? Răspunsul pe care-l caută inima noastră există, ... slavă Domnului!

Trebuie numai să avem dorința de a-l căuta pe paginile prăfuite ale oracolelor lui Dumnezeu. Dintre ele, studiul de față ne va duce împreună spre o carte ... profetică.

Fără nici o îndoială, cartea lui Ezechiel a fost una din cele mai neglijate cărți ale Bibliei. Conținutul ei ne sperie, ne uimește și ne aruncă într-o stare de neputință. Asta a fost până curând ... Astăzi, cartea lui este un bestseller în Israel. Speriată de evenimentele din Orientul apropiat, omenirea se apleacă atent asupra ei și asupra revelațiilor epocale pe care le cuprinde. Joel Rosenberg a prins acest val de interes și a publicat o variantă romanțată a profețiilor sub titlul „The Ezekiel Option“. Noi vă propunem un studiu mai serios, dar nu mai puțin spectacular, în cuprinsul acestei remarcabile cronici despre ... viitor.

În capitolul următor vom răspunde la patru din cele cinci întrebări fundamentale oricărui studiu: Cine? Ce? Unde? Cum?, rămânând ca la cea de a cincea, De ce?, să-i dăm un răspuns în ultimul capitol al studiului.

Secolul XXI este pasionat până la obsesie cu ET (Inteligență Extraterestră). Mai în fiecare zi și mai peste tot ni se raportează apariția unor OZN-uri. Întâlnirile sunt de gradul trei sau chiar patru. Mii de oameni pretind că au fost luați la bordul unor nave cosmice, unde au fost supuși la diferite operații medicale. Bărbați și femei pretind că li s-au făcut implanturi ciudate. Societatea este uimită și speriată. O carte apărută recent, „Exo-Vaticana“ de Cris Putnam și Tom Horn, susține că Vaticanul este pregătit pentru eventualitatea ca următorul Papă să fie un ... extraterestru! Industria de film a preluat trendul și ne sperie cu tot felul de producții despre invazii venite din spațiu. Ziarele comentează. Demoni sau îngeri, extraterestrii sunt aproape, dacă nu cumva sunt deja chiar printre noi, fără ca noi să-i băgăm în seamă. Este cea mai bună atmosferă pentru un studiu în cartea unuia dintre cei mai fascinanti profeți ai Bibliei, Ezechiel.

*“Fiul omului, te pun păzitor peste casa lui Israel!
Când vei auzi un cuvânt care iese din gura Mea, să-i
înștiințezi din partea Mea!” (Ezec. 3:16-21).*

Isaia este profetul Fiului lui Dumnezeu; Ieremia este purtătorul de cuvânt al Tatălui, care-și disciplinează copiii; Ezechiel este proorocul Duhului, numit în textul cărții: „Slava Domnului”.

Nu trebuie să căutăm prea mult pentru a descoperi care este ideea principală și mesajul central din cartea lui Ezechiel. Ele se găsesc pe aproape fiecare filă. Cu variații minime, fraza: „Și vor ști că Eu sunt Domnul” se repetă de nu mai puțin de 70 de ori. Ea este folosită de 29 de ori atunci când se vorbește despre pedeapsa pe care o va aduce Iehova asupra Ierusalimului, de 24 de ori atunci când se vorbește despre judecata divină care va cădea asupra Neamurilor și de 17 ori atunci când se

vorbește despre viitoarea restaurare a Israelului și despre binecuvântarea care va veni asupra lui la vremea sfârșitului. Această observație dă pe față însăși chintesența cărții. Ezechiel anunță că poporul ales, împreună cu toate celelalte popoare ale lumii, vor ajunge să știe, în scurgerea vremii, că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, Suveran absolut asupra neamurilor și asupra istoriei.

Aceasta se va face prin trei acțiuni distincte: (1) prin pedepsirea Ierusalimului și ducerea poporului ales în robie, lucru despre care știm că s-a întâmplat întocmai; (2) prin judecata și pedepsirea popoarelor contemporane cu Ezechiel, lucru despre care iarăși știm că s-a întâmplat întocmai; și (3) prin prezervarea Israelului și prin finala lui restaurare în poziția și privilegiile de popor al Legământului. Aceasta (a) s-a întâmplat parțial odată cu reîntoarcerea „rămășiței” din robia Babiloneană sub conducerea lui Zorobabel, Ezra și Neemia, (b) se întâmplă acum prin supraviețuirea miraculoasă a Israelului și (c) își va avea curând încununarea prin instaurarea Împărăției Mielului.

Redusă la o singură afirmație, cartea lui Ezechiel spune deci: „Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul!”.

La prima lectură, cartea lui Ezechiel este greoaie și tristă. Primele 24 de capitole cuprind doar negură și judecată, tristețe și pedeapsă. Nu-i de mirare că unii sunt ispitiți să nu mai citească și restul cărții. Trebuie să înțelegem însă că această carte cuprinde predici rostite într-o perioadă de 20 de ani, așa că ascultătorii lui Ezechiel n-au trebuit să audă totul dintr-o dată. Conținutul este strâns în trei secțiuni separate, fiecare cuprinzând însă mărturia despre altfel de vremi, mult deosebite de circumstanțele în care trăim noi astăzi. Tonul general și mesajul practic ne descoperă un aspect al caracterului lui Dumnezeu cu care nu ne place să avem de-a face: severitatea lui Dumnezeu. Ne place mult mai mult să ni se vorbească despre bunătatea lui Dumnezeu. Pasajele despre severitatea Lui nu ne fac prea multă plăcere.

Charles R. Erdman, veteran al expozitorilor de Biblie din America, a găsit cu cale să așeze următoarele cuvinte pe prima pagină a comentariului său la cartea lui Ezechiel:

„Binecuvântați să fie poezii, compozitorii și profeții care i-au învățat pe cei din poporul lui Dumnezeu să cânte cântări în noapte“.

Nu oricine poate face profeție și nu orice predicție este adevărată! Biblia se poate lăuda cu o rată de 100% în împlinirea profețiilor. Oamenii s-au făcut de multe ori de râs cu absurditatea previziunilor lor, dovedite caraghioase în scurgerea vremii. Iată câteva preziceri care au fost „spectaculos“ de eronate:

Căderea bursei

În anul 1929, economistul american Irving Fisher a prezis că „bursa a atins un nivel de plafon permanent pe care nu-l va părăsi niciodată“. Din nefericire, după numai câteva zile, bursa s-a prăbușit și America a intrat în cea mai mare Depresiune din istorie. În ciuda tuturor evidențelor, Irving Fisher a continuat să-i asigure pe toți că nu este nimic grav și că perioada de revenire este doar „după colț“.

iPhone

Cu doar câteva luni înainte ca Apple să lanseze noul iPhone în 2007, Steve Ballmer, CEO la compania rivală Microsoft, a spus „Nu este nicio șansă ca acest produs să intre cu succes pe piață. Nici o șansă. Niciuna!“ Compania Apple a vândut apoi 116 milioane de telefoane iPhone într-un singur an (2012). Steve Ballmer a rămas la cârmă companiei Microsoft, dar se pare că va fi „pensionat“ în 2013, în timp ce Microsoft a achiziționat Nokia ca să poată recupera ceva din timpul pierdut.

Virusul Y2K

Cinci ani înainte de miezul nopții care introducea noul Mileniu, mai toți „specialiștii” erau unanimi în părerea că schimbarea aceea de dată va avea urmări catastrofice. Unul din deputații din Departamentul de Apărare al SUA, John Hamre, a prezis că va fi echivalentul electronic al lui „El Nino”, un fenomen care dă peste cap clima continentală. Isteria de masă care a urmat a fost bazată pe faptul că mai toate computerele nu știu să citească decât ultimele două cifre ale anului. De exemplu, anul 1977 este citit ca „77”. Ce se va întâmpla când aceste computere vor da de cifra „00” ?

„Toate se vor da peste cap!” Sute de miliarde de dolari au fost cheltuite pentru a face computerele „Y2K corectate”. Ziua mult temută a venit și a trecut aproape neobservată. Iar computerele n-au fost deranjate în niciun fel.

Formația „The Beatles”

În 1962, cei patru tineri au dat o audiție pentru compania de discuri DECCA, dar au fost refuzați. Un factor de decizie de acolo i-a spus impresarului formației, Brian Epstein, „The Beatles n-au nici un viitor în industria de spectacol”. Și a continuat: „Moda grupurilor a trecut, mai ales a celor cu chitare”. În locul formației The Beatles, compania DECCA a selectat formațiile „Brian Poole” și „The Tremoloes”. Beatles a ajuns cel mai celebru grup din toate timpurile.

Comerțul pe Internet

În 1966, revista americană „Times” a făcut predicții pentru cum va arăta lumea în anul 2000. Printre altele, revista a scris: „Comerțul la distanță prin Internet, deși posibil, nu se va realiza, pentru că femeilor le place să iasă din casă și să pună mâna pe articolele pe care le cumpără”. Astăzi

(2012), numai în Marea Britanie, comerțul pe Internet depășește cifra de afaceri de 586 milioane de lire sterline pe săptămână!

Scufundarea Titanicului

Numit „The Insinkale“, de cei din compania The White Star Line, transoceanicul a fost construit să nu poată fi scufundat vreodată. Când a primit vestea naufragiului, cel ce a făcut această prezicere a rămas înmărmurit și a îngâimat doar: „Nu mai înțeleg nimic ...“

Marea vijelie

Prezicerea care i-a adus celebritate lui Michael Fish, o celebritate de care ar fi preferat să se lipsească, a fost formulată în anul 1987, ca răspuns la o întrebare venită din partea unei ascultătoare a postului de radio BBC: „Astăzi, mai devreme, o ascultătoare a sunat la BBC și ne-a spus că a auzit despre un uragan care s-ar apropia de Marea Britanie. Dacă vă interesează, vă spun tuturor că nu va fi nicio vijelie. Nu vă îngrijorați degeaba. Nu vine uraganul.“ La doar câteva ore, vânturi cu viteze de până la 200 de kilometri pe oră s-au năpustit asupra Marii Britanii, provocând pagube de peste 4 miliarde de dolari și aducând moartea a 19 persoane. Fish a fost urmărit de cuvintele lui toată viața, dar până azi refuză cu încăpățănare că el, sau altcineva, ar purta vre-o vină.

Dezamăgiți de prezicerile oamenilor, vă invit să citim și să studiem împeună câteva din profețiile Bibliei, aduse printr-un purtător de cuvânt al Creatorului. Numele acestui crainic ceresc este ... Ezechiel.

2. Cine este Ezechiel ?

Putem spune că Ezechiel a fost un om obișnuit cu experiențe neobișnuite; un om ca tine și ca mine, care a fost propulsat de Dumnezeu în realități și experiențe de dincolo de limitele firii. Să urmărim cu atenție și fascinație evoluția lui pentru că, într-o bună zi, ea va deveni și evoluția noastră, ridicată prin Christos dincolo de neputințele de azi.

Ezechiel („Domnul dă tărie“) a fost fiul lui Buzi, un preot din Israel. Data aproximativă a nașterii lui este 621 î.Ch. Când facem cunoștință cu el, la începutul cărții care-i poartă numele, Ezechiel se află deja în robie împreună cu alți iudei, la Tel-Abib, în Babilon (Ezec. 1:1-3; 3:15). Ei au fost duși în robie în timpul domniei lui Ioiachin, când împăratul Nebucadnețar a luat din Ierusalim un grup de oameni din pătura de sus a poporului:

„.... toate căpeteniile și toți oamenii viteji, în număr de zece mii, cu toți teslarii și ferarii; n-a mai rămas decât poporul sărac al țării. ... A strămutat pe Ioiachin la Babilon; și a dus robi din Ierusalim la Babilon pe mama împăratului, pe nevestele împăratului și pe dregătorii lui, și pe mai marii țării, pe toți războinicii, în număr de șapte mii, și pe teslari și ferari, în număr de o mie, toți numai oameni viteji și buni pentru război“ (2 Regi 24:14-16).

Ezechiel a fost surprinzător de matur pentru vârsta lui, poate și din cauză că a trăit într-o perioadă tumultoasă. A ajuns rob la numai douăzeci și cinci de ani. Între vârsta de paisprezece și douăzeci și patru de ani, Ezechiel a văzut peregrinându-se la tronul din Ierusalim nu mai puțin de patru regi, regatul din Iuda pendulând între Egipt și Babilon. Majoritatea populației era dedată la idolatrie și pângărită de imora-

litate. Ezechiel însă, asemenea lui Daniel, a fost crescut într-o familie evlavioasă care l-a învățat „să nu se spurge“ cu lucruri sau obiceiuri sancționate de Legea Mozaică:

„Eu am zis: „Ah! Doamne, Dumnezeule, iată, sufletul meu n-a fost pângărit niciodată; din tinerețea mea și până acum, niciodată n-am mâncat dintr-un dobitoc mort sau sfâșiat, și nici o carne necurată n-a intrat în gura mea“ (Ezec. 4:14).

Ezechiel s-a bucurat de apelativ unic în dialogurile cu Dumnezeu. De 83 de ori în cuprinsul cărții, Ezechiel este numit „fiul omului“, un titlu pe care nu-l mai poartă în Biblie nimeni, cu excepția Domnului Isus Christos. Oare de ce?

Istoria lui Israel poate fi împărțită în trei perioade distincte: până la Saul, când națiunea fost condusă de profeți, de la Saul la Babilon, când națiunea a fost condusă de regi, și de la Babilon până la Ana și Caiafa, când națiunea a fost condusă de preoți. Israelul a falimentat sub toate formele de guvernământ! A trebuit să vină Unul care să fie și profet și rege și preot în același timp, Isus Christos. Domnia va fi în final „pe umerii Lui“ și atunci Israelul va birui și-și va împlini destinul etern. S-a prea putea ca Ezechiel să fi fost numit „fiu al omului“ pentru că a avut demnitate de preot și profet în același timp, dar la fel a fost și Isaia! Cred că această numire i-a fost aplicată mai degrabă ca o identificare a unui reprezentant al rasei umane, în contextul pătrunderii lui prin vedenii și teleportări în lumea diversă a fapturilor cerești.

Ezechiel s-a născut pe vremea copilului-rege, Iosia și a fost apropiat ca vârstă de Daniel și nu este exclus ca cei doi să se fi cunoscut, atât în Ierusalim, cât și în captivitatea babiloniană. De fapt, Ezechiel primește din partea Domnului o recomandare excelentă despre Daniel. Aprecierea divină îl plasează, alături de Noe și Iov, printre oamenii care s-au păstrat neprihăniți în circumstanțe foarte nefavorabile:

„Fiul omului, când va păcătui o țară împotriva Mea, dedându-se la fărădelege, și Îmi voi întinde

mâna împotriva ei, - dacă îi voi sfărâma toiagul pâinii, dacă îi voi trimete foametea, dacă îi voi nimici cu desăvârșire oamenii și vitele, chiar de ar fi în mijlocul ei acești trei oameni: Noe, Daniel și Iov, ei nu și-ar mântui decât sufletul lor prin neprihănirea lor, zice Domnul, Dumnezeu.”

„Dacă aș lăsa ca țara să fie cutreierată de fiare sălbatice, cari ar lăsa-o fără popor, dacă ar ajunge un pustiu pe unde n-ar mai putea trece nimeni, din pricina acestor fiare, și ar fi în mijlocul ei acești trei oameni, pe viața Mea, zice Domnul, Dumnezeu, că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei ar scăpa, și țara ar ajunge un pustiu.

Sau dacă aș aduce sabie împotriva țării acesteia, dacă aș zice să treacă sabia prin țară, dacă i-aș nimici cu desăvârșire oamenii și vitele, și ar fi în mijlocul ei acești trei oameni, pe viața Mea, - zice Domnul Dumnezeu, - că n-ar mai scăpa nici fii nici fiice, ci numai ei singuri ar scăpa.

Sau dacă aș trimete ciurma în țara aceasta, dacă Mi-aș vârsa urgia împotriva ei prin molimă, ca să-i nimicesc cu desăvârșire oamenii și vitele, și ar fi în mijlocul ei Noe, Daniel și Iov, pe viața Mea - zice Domnul, Dumnezeu - că n-ar scăpa nici fii nici fiice, ci numai ei și-ar mântui sufletul prin neprihănirea lor.”

Totuși, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Măcar că trimet împotriva Ierusalimului cele patru pedepse grozave ale mele: sabia, foametea, fiarele sălbatice și ciurma, ca să nimicesc cu desăvârșire din el oamenii și vitele, tot va fi o rămășiță care ca scăpa, care va ieși din el, și anume: fii și fiice. Iată, aceștia vor veni la voi, le veți vedea purtarea și faptele, și vă veți mângâia de nenorocirea pe care o aduc asupra Ierusalimului, de tot ce aduc asupra lui. Ei vă vor mângâia, când le veți vedea purtarea și faptele, și veți cunoaște că nu fără temei fac Eu tot ce fac împotriva Ierusalimului, zice Domnul, Dumnezeu“ (Ezec. 14:13-23).

Ezechiel a fost din neamul preoților, ca și Isaia (care a intrat în Templu – Isaia 6), Ieremia (1:1), Zaharia (1:1), și Ioan Botezătorul (Luca 1:5). El se pregătea să slujească Domnului la Templul din Ierusalim, dar nu a mai avut ocazia s-o facă.

Preoții erau instalați în slujire numai de la vârsta de 30 de ani, iar Ezechiel a fost dus în robia babiloniană în anul 597 î.Ch., pe când avea numai 25 de ani. După încă cinci ani petrecuți în Babilon, Ezechiel și-a început slujirea printre poporul captiv de la râul Chebar.

Viața lui Ezechiel ar fi fost mult mai ușoară dacă ar fi rămas numai preot. Datoria lui ar fi fost să învețe bine Legea și să-i instruiască pe cei din jur cum să o respecte. Preoții se bucurau de prețuirea și recunoștința celor din popor. Profeții însă n-au fost mai niciodată iubiți sau ascultați cu plăcere. Mesajele lor veneau direct din partea lui Dumnezeu și erau adaptate la situații concrete, de regulă atunci când poporul și preoții o luau razna. Mesajul profetic era mai mult o mustrare, iar aceasta nu-i făcea să fie prea populari. A fi profet era un lucru greu și periculos. Viața unui astfel de om era dificilă. Când oamenii nu primesc mesajul divin se întorc împotriva mesagerului, privindu-l ca pe un dușman. Ieremia își începuse deja de patru ani lucrarea profetică când s-a născut Ezechiel și, fără îndoială, multe din necazurile profetului lacrimilor nu i-au fost străine. Parte din mesajul lui Ezechiel continuă aparent trei dintre profețiile lui Ieremia: (1) vedenia cazanului pus pe foc (Ezec. 11:1-12; 24:3-14; comparat cu Ier. 1:13-15), (2) zicala strugurilor acri (Ezec. 18:2-32; comparat cu Ier. 31:29-30) și (3) pilda celor două surori (Ezec. 23:1-49; comparat cu Ier. 3:6-11).

Se prea poate ca Ezechiel să se fi cunoscut în Ierusalim și cu tânărul Daniel, dar nu avem nici un indiciu că cei doi s-ar mai fi întâlnit și în captivitatea babiloniană. Slujirea profetică a lui Ezechiel era foarte necesară în robie pentru că oamenii erau legănați în speranțe false date de profeții mincinoși, care susțineau că robii evrei vor fi izbăviți (de obicei prin egipteni) și reîntorși în țara lor (Ier. 5:30-31; 27:1-11; 28:1-17). Este posibil ca Dumnezeu să-l fi chemat pe Ezechiel ca profet în anul în care Zedechia a vizitat Babilonul și Ieremia și-a trimis scrisoarea către cei aflați deja în robie acolo:

„Iată porunca, dată de proorocul Ieremia, lui Seraia, fiul lui Neria, fiul lui Mahseia, când s-a dus la Babilon cu Zedechia, împăratul lui Iuda, în al patrulea an al domniei lui Zedechia. Seraia era cel mai mare cămăraș. Ieremia a scris într-o carte toate nenorocirile, cari aveau să vină asupra Babilonului, toate cuvintele acestea scrise asupra Babilonului. Ieremia a zis lui Seraia: „Când vei ajunge la Babilon, vezi să citești toate cuvintele acestea, ... (Ier. 51:59-61; Ier. 29).

Amănuntele date de Ezechiel în textul cărții sale ne ajută să stabilim foarte ușor data scrierii. Fiecare secțiune profetică a cărții debutează cu data la care a fost primită de la Domnul și transmisă oamenilor. Activitatea profetică a lui Ezechiel a început în luna iulie din anul 593 î.Ch. și a continuat cel puțin până la vremea menționată în ultima profecie înregistrată, adică: luna aprilie din anul 571 î.Ch.

Activitatea lui Ezechiel ca preot și profet se întinde pe o perioadă de timp de cel puțin 22 de ani (Ezec. 29:17). Cartea ne spune și că s-a căsătorit, dar nu ne spune dacă a avut sau nu copii din această căsătorie. Soția lui a fost subiectul unui eveniment tragic, despre care vom avea ocazia să amintim într-unul din capitolele următoare.

Ezechiel a fost un om obișnuit care a trăit în în împrejurări excepționale, un muritor care a fost invitat să vadă și „dincolo“ de lucrurile care se văd, spre lumea slavei din care ne vorbește și ne așteaptă Dumnezeu.

3. Caracterul unic al cărții lui Ezechiel

Ezechiel este un evreu ales de Dumnezeu să le scrie prioritar evreilor. Probabil că acesta este motivul pentru care este foarte puțin citat în Noul Testament. Nu-l găsim în textul evangheliilor sau al epistolelor, dar apare în toată măreția în cartea Apocalipsei. Ca și anumite pasaje din cartea lui Daniel, cartea lui Ezechiel este un mesaj păstrat special pentru ... vremea sfârșitului.

Conținutul cărții lui Ezechiel nu acoperă în nici un fel, nici măcar aluziv, apariția și viața Bisericii creștine. Am putea spune că Ezechiel a ales să ignore această problemă. Sentimentul este reciproc pentru că și Biserica preferă de cele mai multe ori să ignore cartea lui Ezechiel.

Susținătorii teologiei înlocuirii definitive a Israelului cu Biserica, au mari probleme cu capitolele 40 – 48 ale cărții. Acolo se află descrierea vremurilor viitoare ale evreilor în care vor fi reclădite Templul și cetatea Ierusalimului, iar semințiile sunt înfățișate în noua lor renaștere din vremea Împărăției. La întoarcerea din Babilon, evreii nu s-au grăbit să reconstruiască Templul și cetatea după indicațiile precise din cartea lui Ezechiel, poate din cauza condițiilor neprielnice, poate pentru că și ei au priceput că lucrarea aceasta este păstrată pentru vremea sfârșitului. De altfel, cine ar fi putut să dea drumul izvorului paradoxal (Ezechiel 47:1-12) din Ierusalim care să vindece apele Mării Moarte și al cărui debit, în loc să scadă pe parcurs va crește inexplicabil? Astfel de lucruri sunt evitate sistematic și deliberat, tot așa cum este evitată în Biserica de azi și cartea Apocalipsei.

Pentru cel ce cunoaște Biblia, nu este nici un secret că Ezechiel și Ioan sunt „profeți apocaliptici“. Amândoi au avut ha-

rul să primească descoperiri extraordinare despre vremurile sfârșitului, în care Dumnezeu va face ceruri noi și un pământ nou în care va locui neprihănirea. Multe din pasajele cărților lor pot fi citite și studiate în paralel. Iată de exemplu viziunea scaunului de domnie al lui Dumnezeu:

„Deasupra cerului care este peste capetele lor, era ceva ca o piatra de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care ședea pe el” (Ezec. 1:26).

„Numai decât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva. Cel ce ședea pe el, avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smaragd la vedere”. (Apoc. 4:2-3).

Această pătrundere dincolo de dimensiunile obișnuite ale lumii noastre ridică înaintea cititorului problema revelației venite din alte sfere. Lumea contemporană cunoaște o resurgență a speculației despre existența vieții inteligente în alte colțuri ale universului. Mai recent, oamenii de știință au susținut posibilitatea contactului cu ființe extradimensionale care pot veni la noi din alte dimensiuni ale existenței. Limbajul folosit de ei seamănă din ce în ce mai mult cu ceea ce găsim scris în Biblie.

Rich Deem, un om de știință american, scrie că „Dumnezeul Scripturilor poate asculta și răspunde în mod simultan tuturor rugăciunilor înălțate de oamenii de pe suprafața pământului. Mai mult, El poate vedea toate acțiunile fiecărui om în parte, chiar atunci când ele se petrec înapoia ușilor închise. Și ca și când asta n-ar fi suficient ca să ne smerească, Biblia ne spune că Dumnezeu poate pătrunde până în lumea gândurilor noastre și chiar dincolo de ea, la lumea intențiilor noastre încă nemărturisite. Din punct de vedere al experienței noastre reduse, astfel de afirmații par exagerate, dar dacă universul cuprinde dimensiuni suplimentare, dincolo de spațiu și

timp, va trebui să ne adaptăm gândirea la o asemenea realitate. Dacă Dumnezeu există „în afară de cutia“ existenței noastre, va trebui să ne însușim și noi o gândire care să poată ieși afară din găoacea experiențelor noastre personale.

„Și tu, fiule Solomoane, cunoaște pe Dumnezeul tatălui tău, și slujește-I cu toată inima și cu un suflet binevoitor; căci Domnul cercetează toate inimile și pătrunde toate închipuirile și toate gândurile“ (1 Cron. 28:9).

„Atunci Duhul Domnului a căzut peste mine, și mi-a zis: „Spune: Așa vorbește Domnul: „Astfel vorbiți voi, casa lui Israel! Și ce vă vine în gând, știu foarte bine!“ (Ezec. 11:5).

În primul rând, Dumnezeu n-ar fi putut crea universul dacă ar fi El însuși o parte a lui. La inaugurarea clădirii Templului din Ierusalim, înțeleptul Solomon a spus:

„Dar ce! Va locui oare cu adevărat Dumnezeu pe pământ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă: cu cât mai puțin casa aceasta pe care Ți-am zidit-o eu!“ (1 Regi 8:27).

Oamenii de știință de azi susțin că ar trebui să existe cel puțin zece dimensiuni ale realității în universul actual¹. Trei din aceste dimensiuni (plus timpul) formează ceea ce ei numesc universul observabil, care ne este accesibil. Celelalte șase dimensiuni incredibil de reduse completează realitatea nevăzută nouă, la care nu avem deocamdată acces. Dumnezeu este liber să acționeze în toate aceste zece dimensiuni, plus altele, altfel n-ar fi putut fi Creatorul lumii noastre. Biblia confirmă bănuielele oamenilor de știință, spunându-ne că Dumnezeu a creat lumea văzută din lucruri „care nu se văd“ (Evrei 11:3). Dumnezeul Bibliei este invizibil nouă, dar ni se

1 Glanz, J. 1997. Strings Unknot Problems in Particle Theory, Black Holes. Science 276:1969-1970. Kestenbaum, D. 1998. Practical Tests for an Untestable - Theory of Everything? Science 281:758-759.

poate descoperi, atunci când ia forme tridimensionale. Iată numai câteva din afirmațiile Bibliei:

„Domnul a zis: „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască!“ (Exod 33:20).

„Iată, El trece pe lângă mine, și nu-L văd, se duce și nu-L zăresc. Dacă apucă El, cine-L va opri? Cine-I va zice: „Ce faci?“ (Iov 9:11-12).

„Pe Cel Atotputernic nu-L putem ajunge, căci este mare în tărie ...“ (Iov 37:23).

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut“ (Ioan 1:18).

„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea“ (Col. 1:15).

„A Împăratului veciniciilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu ...“ (1 Tim. 1:17).

„... singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, și care are cinstea și puterea vecinică! Amin“ (1 Tim. 6:15-16).

Biblia ne vorbește despre un Dumnezeu omnipotent și omniprezent. O asemenea descriere n-ar fi posibilă dacă El ar fi redus doar la dimensiunile lumii noastre. Biblia ne spune însă că El este peste tot și asta concomitent, adică în același timp.

„... ascultă-l din ceruri, din locul locuinței Tale, și iartă-l; lucrează, și răsplătește fiecăruia după căile lui, Tu care cunoști inima fiecăruia, căci numai Tu cunoști inima tuturor copiilor oamenilor“ (1 Regi 8:39).

„Căci Dumnezeu vede purtarea tuturor, privește pașii fiecăruia. Nu este nici întunec, nici umbră

*a morții, unde să se poată ascunde cei ce fac
fărădelegea“ (Iov 34:21-22).*

Una din cele mai frumoase descrieri ale omniprezenței divine se găsește în psalmul 139:

„Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști,

știi când stau jos și când mă scol, și de departe îmi pătrunzi gândul.

Știi când umblu și când mă culc, și cunoști toate căile mele.

Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul.

Tu mă înconjori pe dinapoi și pe dinainte, și-Ți pui mâna peste mine.

O știință atât de minunată este mai pe sus de puterile mele: este prea înaltă ca s-o pot prinde.

Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de Fața Ta?

Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo;

Dacă voi lua aripile zorilor, și mă voi duce să locuiesc la marginea mării,

și acolo mâna Ta mă va călăuzi, și dreapta Ta mă va apuca.

Dacă voi zice: „Cel puțin întunerecul mă va acoperi, - și se va face noapte lumina dimprejurul meu!“

Iată că nici chiar întunerecul nu este întunecos pentru Tine; ci noaptea strălucește ca ziua, și întunerecul ca lumina“ (Ps. 139:1-12).

Stephen Hawking, George Ellis și Roger Penrose au extins ecuația relativității generalizate ca să includă și spațiul și timpul. Concluzia acestei expuneri este că universul nu poate să fi existat dintotdeauna. Mai degrabă, universul și timpul au avut ele însele un început, așa numitul moment al creației sau Big Bang ².

2 Stephen Hawking, The Beginning of Time. Penrose, R. 1966, An analysis of the structure of space-time. Hawking, S.W. 1966. Singularities and the Geometry of space-time. Adams Prize Essay, Cambridge University.

Biblia ne spune că timpul este o creație a lui Dumnezeu, care trăiește în afara lui, în eternitate:

„Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduise Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci” (1 Cor. 2:7).

„El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Christos Isus, înainte de vecinicii ...” (2 Tîm. 1:9).

„Iar ... singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Christos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin.” (Iuda 25).

Tot universul nostru actual curge într-o singură direcție a timpului. Nimeni nu poate schimba vectorul de timp. Numai Dumnezeu este independent de timp și-l poate dilata sau contracta după cum îi este plăcerea:

„Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi” (2 Petru 3:8).

Posibilitățile lui Dumnezeu descrise în Biblie ni-L înfățișează în afara lumii create de El, dar putând oricând să intre în ea și să călătorească oriunde și oricând vrea, înainte sau înapoi pe axa timpului. El nu este niciodată „în criză de timp”. El nu întârzie și nici nu se grăbește. Nimic nu-L ia prin surprindere și nimic nu-L limitează. Intervențiile Lui în lumea noastră ne par minuni, dar ele sunt normale în sferile de existență din care vine El. Mesajele pe care ni le trimite trebuie adaptate mereu la posibilitățile noastre de cunoaștere și înțelegere. Aceasta este cauza pentru care Biblia este plină de figuri de stil. Ca și cartea lui Ioan, și profețiile lui Ezechiel

sunt pline de vedenii (Ezec. 8), de pilde (Ezec. 17), de poeme (Ezec. 19), de proverbe (Ezec. 12:22,23; 18:2) și de tablouri cu încărcătură simbolică.

Specificul acesta mai are încă o explicație. Până la căderea Ierusalimului, Dumnezeu l-a făcut literalmente pe Ezechiel mut (Ezec. 3:26,27).

Vedeniile, și cartea, sunt structurate în jurul a trei șuvoaie profetice primite de Ezechiel:

judecata și distrugerea Ierusalimului	capitolele 4-24	primite între vârsta de 30 și 33 de ani
judecata națiunilor	capitolele 25-32	primite în perioada dintre 36 și 37 de ani
binecuvântări viitoare pentru Israel	capitolele 33-48	primite când împlinise deja 50 de ani

O observație foarte importantă: Expresia „veți cunoaște că Eu sunt Domnul” ia în text trei forme diferite: în capitolele dedicate Ierusalimului, expresia este „și VEȚI cunoaște că Eu sunt Domnul!”; în capitolele dedicate pedepsirii neamurilor din jur, expresia se transformă în „și VOR ȘTI că Eu sunt Domnul!”, iar în capitolele dedicate refacerii viitoare a Israelului, expresia ia forma unui mondial „și toate neamurile VOR ȘTI că Eu sunt Domnul!” Dumnezeu nu este un idol de buzunar! El stăpânește istoria și toate îndoielile celor ce zăbovesc să creadă în El vor fi spulberate în scurgerea istoriei, când toate neamurile vor fi martore ale lucrărilor Lui!

Intervalul lung dintre 33:21 și 40:1 (vreo 13 ani), schimbarea izbitoare a stilului și faptul că Josephus vorbește despre cele două cărți ale lui Ezechiel (Antiquities 10.79) sugerează că secțiunea cap. 40-48 reprezintă un grup de profeții separate, dar înrudite cu cele din cap. 33-39.

Cartea lui Ezechiel are o serie de mișcări spectaculoase, în dimensiuni spațiale și temporale cunoscute și necunoscute experiențelor noastre. Iată un scurt itinerar al profetului:

ÎN INTERIOR	Anunțarea prăbușirii Ierusalimului	1 – 24	Prezent
ÎN AFARĂ	Prăbușirea dușmanilor	25 – 36	Viitor
ÎN AFARĂ	Sosirea unui nou păstor	25 – 36	Viitor
ÎN SUS	O viață nouă	37 – 48	Vremea sfârșitului
ÎN SUS	Un Templu nou	37 – 48	Vremea sfârșitului
ÎN SUS	O închinare nouă	37 – 48	Vremea sfârșitului

Alături de Daniel și Zaharia în Vechiul Testament și de Ioan în Noul Testament, Ezechiel este un scriitor „apocaliptic” care are „vedenii”. Cei doi termeni merg împreună pentru că trebuie să primești capacități supranaturale (vedenii) pentru a transmite „descoperirile” (apocalipsele) dumnezeiești!

4. Contextul istoric

Ezechiel a ajuns în Babilon 9 ani după Daniel, făcând parte din cei 10.000 de captivi luați de Nebucadnețar în timpul domniei lui Ioiachin (2 Imp. 24:11-18). El își începe activitatea profetică după 5 ani de robie, spulberând chiar de la început nădejtile false ale celor care credeau că robia va fi scurtă și că evreii se vor întoarce foarte repede acasă.

Cu mulți ani înainte, cele zece națiuni din regatul de nord, cu capitala la Samaria, au ignorat avertismentele din mesajele profeților Amos și Osea și au sfârșit prin a fi cucerite de Asirieni și deportate în imperiu. Acum, cele două seminții din regatul de sud ajunseseră chiar mai rău decât cele din regatul de nord. Cineva a spus că istoria trebuie să se repete pentru că nimeni nu ia aminte la ea. Singurul lucru pe care-l învățăm din istorie este că nimeni nu învață nimic din ea. Ce teribilă ironie! Ce tragică greșală!

Asemenea regatului din nord, regatul lui Iuda a ignorat și el avertismentele profeților. Dumnezeu îi trimite din dragoste, ca purtători de cuvânt, dorind să-i cruțe de pedeapsă, dar ei n-au luat seama. Cele două seminții din sud, micul Beniamin și mai marele Iuda, nu l-au bagat în seamă pe Isaia. De fapt, inima lor s-a făcut cu atât mai tare cu cât Isaia le-a profețit mai mult, iar marele profet a sfârșit-o prin a fi tăiat în două cu ferăstrăul. Regatul de sud a ignorat apoi avertismentele din mesajele profeților Ieremia și Habacuc! Regii de la Ierusalim și poporul din țară și-au astupat urechile și și-au înțepenit grumazul.

N-a fost însă o neascultare continuă. Au existat și mici, dar fericite, excepții. Există două mici apariții luminoase în întunerecul acestei perioade întunecate de istorie. Una a fost pe vremea lui Iosia. A ajuns rege la vârsta fragedă de opt anișori, dar a trăit sub influența unor oameni deosebiți, mama lui, preotul Iehoiada și Șafan, marele administrator de la curte. Iosia și-a pus inima să repare clădirile Templului și să facă curat în ele. Atunci au găsit cele cinci suluri ale Legii lui Moise. (Oare nu este sugestiv? Liturgiile mergeau înainte chiar și fără citirea Cuvântului! Numai muzică, așa cum se întâmplă și în urnele din bisericile noastre.) Au citit în cartea legii și au văzut că cine o apucă pe calea neascultării trebuie să ajungă neapărat la un momement al pedepsei. Regele s-a hotărât să împiedice aceasta și a întors toată țara la Domnul. A fost o reformă „de sus în jos“, pornită din casa regală și de la curtea împărătească. Iosia nu a trăit însă mult. Greșeala lui a fost că s-a amestecat într-un conflict care nu-l privea direct și la Meghido, răscrucea dintre marile căi comerciale ale lumii de atunci, a fost omorât de faraonul Egiptului, care se ducea să se lupte cu marea oștire a Babilonului.

După el a domnit la Ierusalim Ioahaz. Domnia lui a fost însă foarte scurtă, numai trei luni. Suficient timp însă ca să se dovedească a fi un rege rău. La întorcerea de la lupta cu Babilonul, faraonul Egiptului l-a luat pus în lanțuri și l-a dus ca ostatec în Egipt, punându-l pe tron în locul lui pe Ioiachim, care a domnit apoi la Ierusalim pentru unsprezece ani. Omul acesta a făcut numai rău și a ajuns să nu fie iubit de nimeni. Ioahaz fusese măcar alesul poporului. Ioiachim a fost alesul faraonului egiptean. Pe vremea lui, Nebucandetar, împăratul Babilonului a venit să cucerească regatul lui Iuda. Cele două mari puteri ale vremii se înfruntau și-și cucereau reciproc teritoriile. Aflat la mijloc, Israelul suferea ponoasele. Babilonienii au rămas în regiune cam trei ani, după care au plecat acasă. Pe vremea lui David și Solomon, Dumnezeu ținuse sub control marile puteri mondiale și Israelul cunoscuse glorioasa vreme a „regatului de aur“. Când s-au înmulțit însă păcatele, evreii au

fost pedepsiți prin invaziile străine. Tot felul de popoare au început să atace regatul lui Iuda (2 Regi 24:2-4), rupând rând pe rând câte o bucată din regatul de sud. Pe vremea lui Ezechiel, regele de la Ierusalim, Zedechia, nu mai domnea decât peste bucata de pământ pe care era așezată cetatea Ierusalimului. Moștenirea lui Beniamin fusese furată. La fel și moștenirea lui Iuda. Pe vremea lui Ioiachim, Babilonienii au dus la Babilon parte din unelte-le din Casa Domnu-lui (2 Cron. 36:7). După Ioiachim a urmat la tron, Ioiachin, un alt rege rău. El s-a răsculat împotriva Babilonului și a refuzat să-i plătească tribut. Împăratul Babilonului a trimis trupe împotriva evreilor, au asediat iar cetatea, au cucerit-o, au luat visteria regatului, plus o parte din lucrurile sfinte de la Templu și au dus în robie pătura de sus a populației.

„A luat de acolo toate vistieriile Casei Domnului și vistieriile casei împăratului; și a sfărâmat toate vasele de aur pe cari le făcuse Solomon, împăratul lui Israel, în Templul Domnului, cum spusese Domnul. A dus în robie tot Ierusalimul, toate căpeteniile și toți oamenii viteji, în număr de zece mii, cu toți teslarii și ferarii; n-a mai rămas decât poporul sărac al țării. A strămutat pe Ioiachin la Babilon; și a dus robi din Ierusalim la Babilon pe mama împăratului, pe nevestele împăratului și pe dregătorii lui, și pe mai marii țării, pe toți războinicii, în număr de șapte mii, și pe teslari și ferari, în număr de o mie, toți numai oameni viteji și buni pentru război. Împăratul Babilonului i-a luat robi în Babilon“ (2 Regi 24:13-16).

Vă aduceți aminte că pe vremea lui Ezechia, profetul Isaia a fost trimis de Dumnezeu să-l mustre pe împăratul Ezechia pentru că se lăudase înaintea trimișilor de la Babilon cu toate bogățiile casei regale? Acum venise vremea împlinirii acelei profeții:

„Proorocul Isaia a venit în urmă la împăratul Ezechia, și i-a zis: „Ce au zis oamenii aceia, și de unde au venit la tine?“ Ezechia a răspuns: „Au venit dintr-o țară depărtată, din Babilon.“ Isaia a mai zis: „Ce au

văzut în casa ta?” Ezechia a răspuns: „Au văzut tot ce este în casa mea: n-a fost nimic în vistierile mele pe care să nu li-l fi arătat.” Atunci Isaia a zis lui Ezechia: „Ascultă cuvântul Domnului! Iată că vor veni vremuri când vor duce în Babilon tot ce este în casa ta și ce au strâns părinții tăi până în ziua de azi; nu va rămânea nimic, - zice Domnul. - Și vor lua din fiii tăi, cari vor ieși din tine, pe cari-i vei naște, și-i vor face fameni slujitori în casa împăratului Babilonului” (2 Regi 20:14-18).

Aceasta a fost cea dintâi din cele trei deportări din Israel la Babilon, iar Daniel s-a numărat printre tinerii luați atunci din țară.

În locul lui Ioiachin, împăratul Babilonului l-a așezat pe tron pe Zedechia, ultimul din regii marionetă care au stat pe tronul de la Ierusalim ca vasal al marelui imperiu. Nici el n-a fost însă mai breaz. A urmat un alt asediu din partea babilonienilor, cel din urmă. Sub teribilul asediu care a durat ceva mai mult de doi ani. Fără să-i pese de cei din popor, regele Zedechia a încercat să scape din asediu și să fugă, dar, așa cum vom vedea și din cartea lui Ezechiel, asta nu i-a ajutat la nimic, pentru că fusese judecat deja și condamnat la curțile cerului. Cel Atotputernic îi pecetluisese deja soarta:

„Atunci s-a făcut o spărtură în cetate; și toți oamenii de război au fugit noaptea, pe drumul porții dintre cele două ziduri de lângă grădina împăratului, pe când Haldeii înconjurau cetatea. Fugarii au apucat pe drumul care duce în câmpie. Dar oștirea Haldeilor a urmărit pe împărat, și l-a ajuns în câmpiile Ierihonului, și toată oștirea lui s-a risipit dela el. Au prins pe împărat, și l-au suit la împăratul Babilonului la Ribla; și s-a rostit o hotărâre împotriva lui. Fiii lui Zedechia au fost junghiați în fața lui; apoi lui Zedechia i-au scos ochii, l-au legat cu lanțuri de aramă, și l-au dus la Babilon” (2 Regi 25:4-7).

Chiar și în pedeapsă există însă har. Înainte de distrugerea Ierusalimului, Dumnezeu și-a trimis emisarii să pună un semn pe fruntea celor ce trebuiau cruțați de la moarte:

„Apoi a strigat cu glas tare la urechile mele: „Apropiați-vă voi cari trebuie să pedepsiți cetatea, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână!” Și iată că au venit șase oameni de pe drumul porții de sus dinspre miază noapte, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână. În mijlocul lor era un om îmbrăcat într-o haină de în, și cu o călimară la brâu. Au venit și s-au așezat lângă altarul de aramă. Slava Dumnezeului lui Israel s-a ridicat de pe heruvimul pe care era, și s-a îndreptat spre pragul casei; și el a chemat pe omul acela care era îmbrăcat cu haina de în și care avea călimara la brâu. Domnul i-a zis: „Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor, cari suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor, cari se săvârșesc acolo. Iar celorlalți le-a zis, în auzul meu: „Treceți după el în cetate, și loviți; ochiul vostru să fie fără milă, și să nu vă îndurați! Ucideți, și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul din cei ce au semnul pe frunte! Începeți însă cu Locașul Meu cel sfânt!” (Ezec. 9:1-6)

Petrecut în lumea nevăzută a dimensiunilor spirituale, evenimentul își găsește paralel în cartea Apocalipsei 7:3 și 14:1, unde același semn este pus pe fruntea celor cruțați din Necazul cel Mare. Se pare că până și în conflictele armate de pe pământ, Dumnezeu hotărăște cine moare și cine trăiește. Nu este de mirare, pentru că El este Cel ce ține „cheile morții și ale Locuinței morților” (Apoc. 1:18). Cei ce mor, mor pe pământ, dar soarta lor este pecetluită în dimensiunile năvăzute ale universului.

Scrisă pe vremea lui Zedechia, cartea lui Ezechiel a fost un mesaj adresat națiunii. Evreii trebuiau convinși că nu poate fi vorba despre o întoarcere în țara promisă, mai înainte de a se produce o totală întoarcere la Dumnezeu. Acest mesaj își atinge punctul maxim în pasajul din Ezechiel 18:30-32 :

„Întoarceți-vă și abateți-vă de la toate fărâdelegile voastre, pentru ca să nu vă ducă nelegiuirea la piere. Lepădați de la voi toate fărâdelegile, prin care ați păcătuit, faceți-vă rost de o inimă nouă și un duh nou. Pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel? Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul Dumnezeu. Întoarceți-vă dar la Dumnezeu, și veți trăi”.

Cartea lui Ezechiel are un caracter autobiografic și este aranjată într-o ordine cronologică. Profetiile rostite de Ezechiel pot fi rezumate și împărțite în felul următor:

profetii adresate situației prezente	judcata Ierusalimului și a poporului	Ezec. 4-14
profetii despre viitor	destinul națiunilor	Ezec. 25-39
profetii despre vremea sfârșitului	Templul, închinarea, cetatea	Ezec. 40-48

Pe vremea lui Ezechiel, Dumnezeu privea cu durere cum regatul lui Iuda n-a învățat nimic din soarta regatului lui Israel (celelalte zece seminții). Din pricina idolatriei și a imoralității, Dumnezeu îngăduise Asiriei să distrugă Samaria și să-i ducă în robie pe locuitorii regatului (2 Regi 17:1-23). În locul evreilor din regatul de nord, Asiria a repopulat țara cu oameni din grupe etnice diferite, care au ajuns apoi să fie cunoscuți sub numele generic de „samariteni“ (2 Regi 24-41). Ar fi fost normal ca cei din regatul de sud să învețe ceva din pățaniile fraților lor de la nord și, teama de Dumnezeu să-i facă să urmărească cu tot dinadinsul sfințenia. N-a fost însă deloc așa. Scandalul spiritual a fost că Ierusalimul a urmat calea Samariei, fără să le pese și fără să învețe nimic din vremea pedepsei. Nu-i de mirare că Dumnezeu l-a trimis pe Ezechiel să condamne hotărârile celor din Iuda și să-și sfârșască cuvântările prin a le prezenta pe cele două regate, Samaria și Ierusalimul, ca pe „două surori curve“ (Ezechiel 23). Ezechiel spune că vinovăția regatului de sud este cu atât mai mare cu cât văzuse deja soarta neascultătoarei Samarii:

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, erau două femei, fiice ale aceleiași mame. Ele au curvit în Egipt, au curvit în tinereța lor; acolo le-au fost strâns țâțele, acolo le-a fost atins sânul fecioresc. Cea mai mare se chema Ohola, și sora ei Oholiba. Erau ale Mele, și au născut fii și fiice. „Ohola este Samaria; Oholiba este Ierusalimul. Ohola nu Mi-a fost credincioasă; s-a aprins de dragoste pentru ibovnicii ei, după Asirieni, vecinii ei, îmbrăcați cu stofe văpsite în albastru, dregători și căpetenii, toți tineri și plăcuți, călăreți călări pe cai. Ea a curvit cu ei, cu toată fruntea copiilor Asiriei; s-a spurcat cu toți aceia pentru cari umbla nebună, s-a spurcat cu toți idolii lor. Nu s-a lăsat nici de curvile ei din Egipt, căci aceștia se culcaseră cu ea din tinereța ei, îi atinseseră sânul fecioresc, și își vărsaseră curvile peste ea. De aceea, am dat-o în mâinile ibovnicilor ei, în mâinile copiilor Asiriei, pentru cari se aprinsese de dragoste. Ei i-au descoperit goliciunea, i-au luat fiii și fiicele, și pe ea au ucis-o cu sabia, de i s-a dus vestea printre femei, după judecățile făcute de ei asupra ei.”

Sora ei Oholiba a văzut lucrul acesta, și a fost mai fără frâu, decât ea în patima ei; și a întrecut pe sora sa în curvii. Ea s-a aprins de dragoste după copiii Asiriei, după dregători și căpetenii, vecinii ei, îmbrăcați în chip strălucit, călăreți călări pe cai, toți tineri și plăcuți.

Am văzut că se spurcase, întocmai ca cea dintâi din amândouă. Ea a mers chiar mai departe în curviile ei. A zărit pe ziduri niște zugrăveli de bărbați, niște icoane de Haldei zugrăviți cu coloare roșie, cu brăie împrejurul coapselor lor, cu turbane de felurite colori pe cap, toți având înfățișarea unor viteji, după felul Babilonenilor, a căror țară de naștere este Haldea; și s-a aprins după ei, la cea dintâi privire, și le-a trimes soli în Haldea. Și copiii Babilonului au venit la ea, în patul de dragoste, și au spurcat-o cu curviile lor. Așa că ea s-a spurcat cu ei, și apoi inima i s-a înstrăinat de ei. Și când și-a dezgolit ea necurăția, și-a descoperit goliciunea, și inima Mea s-a înstrăinat de ea, cum se înstrăinase și de sora-sa. Dar ea și-a înmulțit curviile tot mai mult, gândindu-se iarăși la zilele tinereței

ei, când curvea în țara Egiptului. Ea s-a aprins după niște necurați, a căror carne era ca a măgarilor, și a căror apropiere era ca a armăsarilor. Astfel, ți-ai înnoit iarăși nelegiuirile tinereței tale, când Egiptenii îți strângeau țâțele, din pricina sânelui tău fecioresc.

De aceea, Oholiba, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Iată că atât împotriva ta pe ibovnicii tăi, de cari ți-ai înstrăinat inima, și-i aduc din toate părțile împotriva ta: pe Babiloneni și pe toți Haldeii, căpitani, voivozi și domni, și pe toți copiii Asiriei împreună cu ei, tineri și plăcuți, toți dregători și căpetenii, oameni vestiți, toți călări pe cai.

... Ai mers pe calea sorei tale, deaceea, și Eu îți pun potirul ei în mână. Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Vei bea potirul sorei tale, cel larg și adânc; vei ajunge de râs și de batjocură. Încape mult în el! Te vei umplea de beție și durere; căci potirul sorei tale Samaria este un potir de groază și spaimă! Îl vei bea și îl vei goli, îi vei roade cioburile, și-ți vei sfâșia tâtele. Căci Eu am vorbit, zice Domnul, Dumnezeu.” De aceea așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Pentru că M-ai uitat, pentru că M-ai aruncat la spate-ți, poartă-ți și tu acum pedeapsa nelegiuirilor și curviilor tale.”

... Adunarea le va ucide cu pietre, și le va doborî cu lovituri de sabie; le vor ucide fii și fiicele lor, și le vor arde casele cu foc. Voi face astfel să înceteze nelegiuirea în țară; ca toate femeile să ia învățătură, și să nu mai facă o nelegiuire ca a voastră! Vi se va răsplăti astfel nelegiuirea, și veți purta păcatele săvârșite cu idoli voștri, și veți ști că Eu sunt Domnul, Dumnezeu!” (Ezec. 23:1-23; 31-35; 47-49)

În timp ce Ezechiel era în robie la Babilon, pe tronul lui Iuda domnea împăratul Zedechia (2 Regi 24:18 – 25:21; 2 Cron. 36:11-21). A fost un om rău și viclean, dispus să înșele nu numai așteptările lui Dumnezeu, ci și așteptările împăratului Babilonului. Supus aparent acestuia, Zedechia a cochetat cu faraonul Egiptului (Ezec. 12 – 17).

„Spune casei acesteia răzvrătite: „Nu știți ce înseamnă aceasta?”

Și spune: „Iată, împăratul Babilonului a venit la Ierusalim, a luat pe împăratul și pe căpeteniile lui, și i-a dus cu el în Babilon. A luat un vlăstar de neam împărătesc, a făcut legământ cu el, și l-a pus să jure; dar pe mai marii țării i-a luat cu el, ca împărăția să rămână smerită, să nu se mai poată ridica, ci împăratul să-și țină legământul, rămânându-i credincios. Dar el s-a răsculat împotriva lui, și a trimis soli în Egipt, ca să-i dea cai și un mare număr de oameni. Celce a făcut asemenea lucruri va izbuti el oare, va scăpa el oare? Cum să mai scape dacă a rupt legământul?”

„Pe viața Mea, zice Domnul, Dumnezeu, că în țara împăratului care l-a pus să domnească, față de care și-a călcat jurământul și al cărui legământ l-a rupt, lângă el, în mijlocul Babilonului va muri! Așa că nici Faraon nu va veni cu o oaste mare și popor mult să-l ajute în război, când se vor ridica întăriri și se vor face șanțuri pentru nimicirea multor suflete. El a nesocotit jurământul, până într-atât, că a rupt legământul, ba încă și-a dat mâna, și a făcut toate aceste lucruri; nu va scăpa!

De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Pe viața Mea că, întrucât a nesocotit jurământul făcut în Numele Meu, și a rupt legământul Meu, voi face să se întoarcă asupra capului lui lucrul acesta. Îmi voi întinde mreaja peste el, și va fi prins în lațul Meu. Îl voi duce în Babilon, și acolo îl voi judeca pentru abaterea săvârșită de el față de Mine“ (Ezec. 17:12-20).

Robia lui Zedechia și risipirea poporului este descrisă de Ezechiel în capitolul 12 și 17, iar căderea Ierusalimului în capitolul 24. Motivația acestor pedepse a fost întreită: idolatrie, imoralitate și lipsă de recunoștință. Ezechiel folosește o serie de metafore și povestiri ca să ilustreze vinovăția iudeilor. Am identificat cinci pilde (parabole) folosite de Ezechiel:

1. Pilda viței sălbatice (15:1-8; 19:10-14)
2. Pilda unei fete abandonate care ajunge mai întâi regină și apoi o prostituată (16:1-63)

3. Pilda celor doi vulturi (17:1-24)

4. Pilda leoaicei cu doi pui (19:1-9)

5. Pilda celor două surori, Ohola și Oholiba (23:1-49)

Evenimentele istorice ale cărții sunt învăluite în dimensiunile realității lor spirituale, la care Ezechiel are acces pe calea vedeniilor dumnezeiești pe care le primește.

Disciplinarea evreilor prin robia babiloniană a fost primită de națiunile din jur, mici și mari, cu o mare bucurie. Ei le-au jefuit țara și i-au urmărit cu furie pe cei rămași în urmă. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu îi mângâie pe evrei prin vestirea mâniei Lui și a pedepselor pe care le va trimite asupra acestor neamuri. Ceea ce n-au priceput neamurile a fost că pedepsirea lui Israel era un avertisment teribil pentru toți. (Apostolul Pavel avertizează Biserica să nu facă aceeași greșală în Romani 11:17-24).

„Iată, cel neprihănit este răsplătit pe pământ; cu cât mai mult cel rău și păcătos!” (Prov. 11:31)

„Câci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce n-ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Și dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?” (1 Petru 4:17-18).

Acesta este conținutul mesajelor profetice trimise prin Ezechiel în capitolele 25 - 32. Popoarele care s-au bucurat de pedepsirea lui Israel, Amon, Moab, Edomul, Tirul, Sidonul și Egiptul, vor cunoaște și ei efectele mâniei divine.

Departate de țara și de destinul lor, evreii din Babilon suspinau și oftau din greu. Psalmul 137 este o radiografie a stării lor. Cei din jur se mirau că evreii se purtau ca un neam fără bucurie, fără cântece și fără jocuri. Psalmistul explică motivația tristeții lor.

„Pe malurile râurilor Babilonului, ședeam jos și plângeam, când ne aduceam aminte de Sion. În sălcile din ținutul acela ne atârâaserăm arfele. Căci acolo, biruitorii noștri ne cereau cântări, și asupritorii

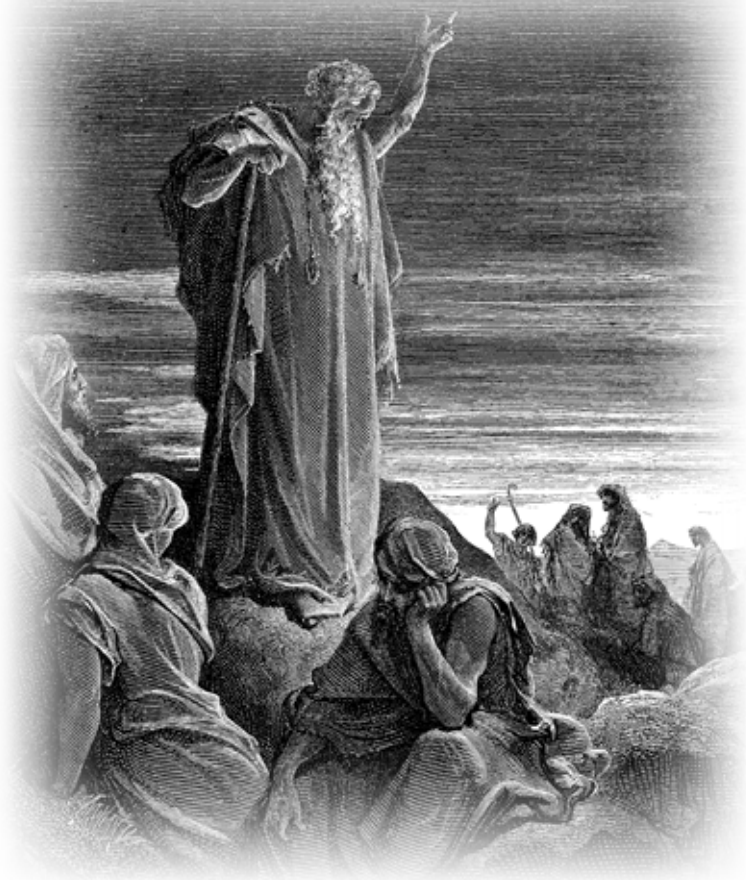
noștri ne cereau bucurie, zicând: „Cântați-ne câteva din cântările Sionului!”

„Cum să cântăm noi cântările Domnului pe un pământ străin? Dacă te voi uita, Ierusalime, să-și uite dreapta mea destoinicia ei! Să mi se lipească limba de cerul gurii, dacă nu-mi voi aduce aminte de tine, dacă nu voi face din Ierusalim culmea bucuriei mele! Adu-Ți aminte, Doamne, de copiii Edomului, cari, în ziua nenorocirii Ierusalimului, ziceau: „Radeți-l, radeți-l din temelii!” Ah! fiica Babilonului, sortită pustiirii, ferice de cine-ți va întoarce la fel răul pe care ni l-ai făcut! Ferice de cine va apuca pe pruncii tăi, și-i va zdrobi de stâncă!” (Ps. 137:1-7).

Când am fost prima dată în Israel, cam prin 1997, m-am așteptat să fiu unduit în melodiile lor cântate minore. Așa le știam din copilăria mea petrecută printre ei în București. Spre surprinderea mea, muzica contemporană evreiască este o muzică veselă, entuziastă. L-am întrebat pe unul de acolo cum de s-a făcut această schimbare. Mi-a răspuns cu sclipiri de soare în ochii: „Păi nu știi? Ne-am întors acasă!”

Cartea lui Ezechiel este un răspuns la întrebarea: Va putea Dumnezeu, care l-a chemat pe Avraam din Ur, să-și aducă iar copiii din Mesopotamia în străvechiul Canaan?

EZECHIEL ȘI LUMEA SPIRITUALĂ

5. Teleportare-călătorie în alte dimensiuni

Nimic din ceea ce se petrece astăzi nu le-a fost străin celor din vechime. Pe când eram la Pașcani (1979), un tânăr din același complex de locuințe, care călătorise o vreme în India, practica yoga și reușise performanța de a ajunge la levitație și la teleportarea sufletului la mari distanțe. Unii-l tratau ca pe un ieșit din minți. Eu știam însă că lucrurile despre care vorbea el sunt foarte reale și mai ales foarte ... periculoase. Ezechiel a avut parte și el de astfel de experiențe supranaturale.

„*Mâna Domnului a venit peste el*“ (Ez.1:1-3) este o terminologie care identifică trecerea lui Ezechiel în alte dimensiuni ale existenței, în lumea spirituală. Termenul „vedenie“ din versetul întâi identifică dobândirea unor abilități prin care un om poate „vedea“ realități de dincolo de limitele continuumului spațiu-timp. Ambele terminologii subliniază că inițiativa teleportării lui Ezechiel în alte dimensiuni îi aparține lui Dumnezeu. Nici un om nu poate iniția un asemenea proces. Nici halucinogenele și nici transele spirițiștilor nu pot forța mâna lui Dumnezeu. Ambele sunt doar imitații jalnice sau, în cazul cel mai rău, semnalmente ale stăpânirii demonice.

Biblia este mărturia despre Dumnezeul cel viu! El locuiește într-o lume din care noi am „căzut“ prin păcatul lui Adam și Eva. Experimentăm acum o existență restrânsă la „deșertăciune și decadență“. Viața noastră de acum este lipsită de contactul binefăcător cu alte sfere de existență. Am fost reduși la dimensiuni stânjenitor de mici și insuficiente. Nu

mai trăim nici măcar cât trăiau patriarhii înainte de potop, nu mai folosim decât o mică parte din celulele creierului și ne este interzis accesul în dimensiunea „telepatică” sau „hipnotică”. Cum observa cu tristețe poetul Costache Ioanid:

„Înainte a fi ceea ce suntem
Am fost aceea ce vom fi,
Căci moartea nu-i o nimicire,
Ci-i noaptea înspre-o nouă zi!”

Venită înspre noi din limanul unor existențe infinit superioare, Biblia este presărată cu mărturii despre experiențe și realități nefamiliare nouă, proprii mișcării și dimensiunilor divine. Citim aceste pasaje cu uimire, unii sceptici, alții entuziasmați de anticiparea intrării viitoare într-o lume în care vom fi părtași „puterilor veacului viitor”. Pasajele ne vorbesc despre „supranaturalul Bibliei”, sau, cum bine le-a numit cineva, „super-naturalul Bibliei”! Pentru acest domeniu, am inventat o terminologie a noastră, a celor deocamdată neputincioși. Ca în cazul robului lui Elisei (2 Regi 6:17), câteodată, Dumnezeu ne poate deschide ochii ca să „vedem” ceea ce deocamdată restul omenirii nu poate vedea, lumea minunată a îngerilor din dimensiunile spirituale ale lumii.

„Vedeniile”³ sunt pătrunderi dincolo de dimensiunile spațio-temporale, în lumea sau realitatea pe care vrea Dumnezeu s-o transmită cuiva. Viziunile pot fi „anticipative”, veritabile călătorii printr-un tunel al timpului, prin care subiectul este proiectat în viitor și făcut martor la evenimente care nu s-au petrecut, dar care se vor întâmpla cu siguranță. O astfel de viziune este descrisă în cartea proorocului Naum. Textul capitolelor doi și trei sunt adevărate scenarii cinematografice, pline de dramatism și activitate:

„... Auziți pocnetul biciului, uruitul roților,
tropăitul cailor, și duruitul carelor! Se aruncă
năvalnici călăreții, scânteiază sabia, fulgeră sulita ...

3 Lit. „opasis” în greacă.

*O mulțime de răniți! ... Grămezi de trupuri moarte! ...
Morți fără număr! ... Cei vii se împiedica de cei morți!
...“ (Naum 3:2-3).*

Despre astfel de viziuni ale lui Ezechiel ne vom ocupa atunci când vom vorbi despre teleportarea în timp, așa cum este ea descrisă în capitolele 37-39 ale cărții. Viziunile pot fi „revelații din alte dimensiuni“, ca acelea ale lui Ezechiel sau ca cele ale apostolului Pavel : „... a fost răpit în rai, și a auzit cuvinte, care nu se pot spune, și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească ...“ (2 Cor. 12:1-4). Viziunile pot avea un caracter de „comunicare“ între Dumnezeu și profeții Săi. Iată ce scrie în Numeri 12:6:

„Ascultați bine ce vă spun! Când va fi printre voi un prooroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui printr-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis“.

O astfel de „vedenie“ i-a fost dăruită de Dumnezeu apostolului Pavel pentru a-l determina să treacă în Macedonia (Fapte 16:9). Printre alți vizionari ai Bibliei îl putem aminti pe Balaam:

*„Balaam și-a rostit proorocia, și a zis:
„Așa zice Balaam, fiul lui Beor,
Așa zice omul care are ochii deschiși,
Așa zice cel ce aude cuvintele lui Dumnezeu,
Cel ce cunoaște planurile Celui Prea Înalt,
Cel ce vede vedenia Celui Atotputernic,
Cel ce cade cu fața la pământ
și ai cărui ochi sunt deschiși:
Îl văd, dar nu acum,
Îl privesc, dar nu de aproape.
O stea răsare din Iacov,
Un toiag de cârmuire se ridică din Israel.
El străpunge laturile Moabului,
Și prăpădește pe toți copiii lui Set“ (Num. 24:15-17).*

Alte pasaje care descriu teleportarea profeților în alte dimensiuni ale timpului și spațiului se găsesc în majoritatea

cărților profetice. În cazul lui Ezechiel, chemarea în slujbă a fost făcută printr-o astfel de teleportare-vedenie, în care el a „văzut” ceea ce omenește nu putea să vadă, Slava Domnului:

„În al treizecilea an (vârsta lui Ezechiel), în a cincea zi a lunii a patra, pe când eram între prinșii de război dela râul Chebar, s-au deschis cerurile, și am avut vedenii dumnezeiești. În a cincea zi a lunii - era în anul al cincilea al robiei împăratului Ioiachîn, - Cuvântul Domnului a vorbit lui Ezechiel, fiul lui Buzi, preotul, în țara Haldeilor, lângă râul Chebar; și acolo a venit mâna Domnului peste el.

M-am uitat, și iată că a venit dela miază-noapte un vânt năpraznic, un nor gros, și un snop de foc, care răspândea de jur împrejur o lumină strălucitoare, în mijlocul căreia lucea ca o aramă lustruită, care ieșea din mijlocul focului.

Tot în mijloc, se mai vedeau patru făpturi vii, a căror înfățișare avea o asemănare omenească. Fiecare din ele avea patru fețe, și fiecare avea patru aripi. Picioarele lor erau drepte, și talpa picioarelor lor era ca a piciorului unui vițel, și scânteiau ca niște aramă lustruită. Supt aripi, de cele patru părți ale lor, aveau niște mâini de om; și toate patru aveau fețe și aripi. Aripile lor erau prinse una de alta. Și când mergeau, nu se întorceau în nici o parte, ci fiecare mergea drept înainte.

Cât despre chipul fețelor lor era așa: înainte, toate aveau o față de om; la dreapta lor, toate patru aveau câte o față de leu, la stânga lor, toate patru aveau câte o față de bou, iar înapoi, toate patru aveau câte o față de vultur. Aripile fiecăreia erau întinse în sus, așa că două din aripile lor ajungeau până la cele învecinate, iar două le acopereau trupurile. Fiecare mergea drept înainte, și anume încotro le mâna duhul să meargă, într-acolo mergeau; iar în mersul lor nu se întorceau în nici o parte.

În mijlocul acestor făpturi vii era ceva ca niște cărbuni de foc aprinși, cari ardeau; și ceva ca niște

făclii umbla încoace și încolo printre aceste făpturii vii; focul acesta arunca o lumină strălucitoare, și din el ieșeau fulgere. Făpturile vii însă când alergau și se întorceau, erau ca fulgerul.

Mă uitam la aceste făpturi vii, și iată că pe pământ, afară de făpturile vii, era o roată la fiecare din cele patru fețe ale lor. Înfațișarea acestor roate și materialul din care erau făcute, păreau de hrisolit, și toate patru aveau aceeași întocmire. Înfațișarea și alcătuirea lor erau de așa fel încât fiecare roată părea că este în mijlocul unei alte roate.

Când mergeau, alergau pe toate cele patru laturi ale lor, și nu se întorceau deloc în mersul lor. Aveau niște obezi de o înălțime înspăimântătoare, și pe obelile lor cele patru roate erau pline cu ochi de jur împrejur.

Când mergeau făpturile vii, mergeau și roatele pe lângă ele; și când se ridicau făpturile vii dela pământ, se ridicau și roatele. Unde le mîna duhul să meargă, acolo mergeau, încotro voia duhul; și împreună cu ele se ridicau și roatele, căci duhul făpturilor vii era în roate.

Când mergeau făpturile vii, mergeau și roatele; când se opreau ele, se opreau și roatele; când se ridicau de pe pământ, se ridicau și roatele; căci duhul făpturilor vii era în roate.

Deasupra capetelor făpturilor vii era ceva ca o întindere a cerului, care semăna cu cristalul strălucitor, și se întindea în aer sus peste capetele lor. Supt cerul acesta, aripile lor stăteau drepte, întinse una spre alta, și mai aveau fiecare câte două aripi, cari le acopereau trupurile.

Când umblau, am auzit vîjâitul aripilor lor ca vîjâitul unor ape mari, și ca glasul Celui Atotputernic. Când mergeau, era un vuiet gălăgios, ca al unei oștiri; iar când se opreau, își lăsau aripile în jos. Și venea un vuiet care pornea de deasupra cerului întins peste capetele lor; iar când se opreau își lăsau aripile

în jos. Deasupra cerului care era peste capetele lor, era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care ședea pe el. Am mai văzut iarăși o lucire de aramă lustruită ca niște foc, înlăuntrul căruia era omul acesta, și care strălucea de jur împrejur; dela chipul răunchilor lui până sus, și dela chipul răunchilor lui până jos, am văzut ca un fel de foc, și de jur împrejur era înconjurat cu o lumină strălucitoare. Ca înfățișarea curcubeului, care sta în nor într-o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare, care-l înconjura. Astfel era arătarea slavei Domnului.“ (Ezec. 1:1-28a).

Deși și-a dat toată silința să consemneze ceea ce a văzut, între prooroc și cititor nu există o comunicare coerentă. Sau el n-a putut să spună clar ce a văzut sau noi nu-l putem înțelege. Nici un artist grafic n-a reușit până acum să redea în desen descrierea făcută de Ezechiel. Cuvintele lui nu găsesc corespondent în experiența și imaginația noastră. Ceea ce este foarte clar însă este că „vedenia“ a avut un efect copleșitor asupra lui Ezechiel:

„Când am văzut-o, am căzut cu fața la pământ, și am auzit glasul Unuia care vorbea“. (Ezec. 1:28b).

Dumnezeu a făcut o impresie extraordinară asupra acestui om chemat la o slujbă de excepție. Viziunea din capitolul întâi este făcută în termeni generali. Ea este repetată de câteva ori în conținutul cărții (Ezec. 8:2, 4; 9:3; 10:1-22; 11:22; 43:1-5. Detaliile în care este descrisă slava Domnului sunt diferite în funcție de circumstanțele și locul în care se desfășoară acțiunea. Avem de a face cu o „teofanie“, o apariție a dumnezeirii care se restrânge pe Sine pentru a putea comunica cu oamenii. Singura observație pertinentă despre „slava Domnului“ este că ea cuprinde elemente din lumea animală, elemente din lumea oamenilor și elemente din lumea îngerilor, peste care tronează suveran elementele divine ale dumnezeirii. Slava Domnului este ca o proclamare a activității divine în sfera lucrurilor create, iar mulțimea roților vorbește probabil

despre mobilitatea omniprezenței divine, iar mulțimea ochilor despre omniștiința lui Dumnezeu. Iată și conținutul verbal al chemării lui Ezechiel în slujba profeției:

„El mi-a zis: „Fiul omului, stai în picioare, și-ți voi vorbi!“

Cum mi-a vorbit aceste cuvinte, a intrat duh în mine, și m-a făcut să stau pe picioare; și am ascultat la Cel ce-mi vorbea.

El mi-a zis: „Fiul omului, te trimet la copiii lui Israel, la aceste „popoare îndărătnice,“ cari s-au răzvrătit împotriva Mea; ei și părinții lor au păcătuit împotriva Mea, până în ziua de azi. Da, copiii aceștia la cari te trimet, sunt nerușinați și cu inima împietrită. Tu să le spui: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu!“ Fie că vor asculta, fie că nu vor asculta, - căci sunt o casă de îndărătnici - vor ști totuși că în mijlocul lor este un prooroc.

Tu, fiu al omului, să nu te temi de ei, nici să nu te sperii de cuvintele lor; și măcar că ei sunt niște mărăcini și spini lângă tine, și măcar că locuiești împreună cu niște scorpii, totuși nu te teme de cuvintele lor și nu te spăimânta de fețele lor, căci sunt o casă de îndărătnici. Ci să le spui cuvintele Mele, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta; căci sunt niște îndărătnici!“ (Ezec. 2:1-7).

Eric von Daniken și alții cercetători pasionați ai fenomenului OZN văd în textul lui Ezechiel descrierea unei nave cosmice de transport, un fel de vehicul intergalactic folosit de extraterestri pentru a intra în contact cu oamenii de pe Terra. Ei caută să identifice piesele descrise drept elementele unei nave cu propulsie, panou de comandă, butoane luminoase, pupitru de comandă, toblou și brațe robotice. Oricât de mult s-ar strădui ei însă, descrierea lui Ezechiel depășește orice echivalent din experiența noastră actuală. Mișcările roților descrise de Ezechiel și mulțimea de ochi care le acoperă fac parte dintr-o ordine dumnezeiască a creației, la care deocamdată nu avem acces.

6. Întâlnire de gradul patru

Chemarea lui Ezechiel în slujba profeției a fost cât se poate de spectaculoasă și de ... supranaturală. Cei ce se ocupă cu fenomenul OZN au elaborat o scală de intensitate a contactului cu aceste „obiecte” neidentificate.

Întâlnirea de gradul întâi este o presupusă întâlnire cu un OZN care se află la o distanță mai mică de 150 metri.

O întâlnire de gradul doi reprezintă o presupusă întâlnire cu un OZN, care se găsește la o distanță mai mică de 150 metri și lasă urme concrete (pe sol, pe plante, asupra oamenilor, în aparatura electronică).

O întâlnire de gradul trei reprezintă o presupusă întâlnire cu un OZN, care, pe lângă faptul că se găsește la o distanță mai mică de 150 metri și lasă urme (pe sol, pe plante, asupra oamenilor, în aparatura electronică), apar și ocupanții obiectelor zburătoare neidentificate, fie că sunt de natură biologică, artificială sau indefinibilă.

O întâlnire de gradul patru reprezintă o presupusă întâlnire cu un OZN în care apar și răpiri de oameni. Jacques Vallee, un fost colaborator al lui J. Allen Hynek, a susținut că o întâlnire cu OZN-uri de gradul al 4-lea ar trebui să fie descrisă ca fiind cazurile în care martorii au cunoscut o transformare a sentimentului lor de realitate, astfel încât să includă, de asemenea, nu numai răpirile, dar și visurile halucinante asociate cu întâlnirile cu OZN-uri. În cazul lui Ezechiel, putem spune că întâlnirea lui cu slava lui Dumnezeu a fost una de gradul ... patru!

Cea mai mare greutate întâmpinată de un profet este schimbarea mentalității celor ce-l ascultă. Asta implică smulgerea buruienilor de teologie falsă și plantarea semințelor bune ale Cuvântului lui Dumnezeu. Nu ai ce da însă dacă nu

iei tu însuși mai întâi, așa că a doua experiență care a marcat chemarea lui Ezechiel a fost una legată de Cuvântul divin. Profetul a fost dus în prezența lui Dumnezeu și i s-a dat „să mănânce” un obiect cu înfățișarea unei cărți:

„Tu, însă, fiul omului, ascultă ce-ți spun! Nu fi îndărătnic, ca această casă de îndărătnici! Deschide-ți gura, și mănâncă ce-ți voi da!” M-am uitat, și iată că o mână era întinsă spre mine, și ținea o carte în chip de sul. A desfășurat-o înaintea mea, și era scrisă și pe dinlăuntru și pe din afară; în ea erau scrise bocete, plângeri și gemete.

El mi-a zis: „Fiul omului, mănâncă ce vei găsi înaintea ta, mănâncă sulul acesta, și du-te de vorbește casei lui Israel!” Am deschis gura, și mi-a dat să mănânc sulul acesta. El mi-a zis: „Fiul omului, hrănește-ți trupul și umple-ți măruntaiele cu sulul acesta, pe care ți-l dau!” - L-am mâncat, și în gura mea a fost dulce ca mierea” (Ezec. 2:8 - 3:3).

Imaginea confirmă alte pasaje din Biblie în care ni se spune că impresia pe care ne-o poate face Cuvântul venit din partea Domnului este asemănătoare cu gustul mierii de albine (Ps. 19:10; 119:103).

Cum să nu primești ceva care este „dulce ca mierea”? Acesta este paradoxul profetic! Înstrăinați de Dumnezeu, oamenii nu mai știu ce este bun și bine. Dumnezeu nu-i ascunde lui Ezechiel dificultățile slujbei pe care o va face:

„El mi -a zis: „Fiul omului, du-te la casa lui Israel, și spune-le cuvintele Mele! Căci nu ești trimis la un popor cu o vorbire încurcată și cu o limbă greoaie, ci la casa lui Israel. Nu la niște popoare mari, cu o vorbire încurcată și cu o limbă greoaie, ale căror cuvinte să nu le poți pricepe. Negreșit dacă te-aș trimete la ele, te-ar asculta! Dar casa lui Israel nu va voi să te asculte, pentru că nu vrea să M-asculte; căci toată casa lui Israel are fruntea încruntată și inima împietrită.

Iată, îți voi face fața tot așa de aspră ca și fețele lor, și fruntea tot așa de aspră ca fruntea lor. Ți voi

face fruntea ca un diamant, mai aspră decât stânca. Nu te teme și nu te speria de ei, căci sunt o casă de îndărătnici!”

El mi -a zis: „Fiul omului, primește în inima ta și ascultă cu urechile tale toate cuvintele pe cari ți le spun! Du-te la prinșii de război, la copiii poporului tău: vorbește-le, și, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta, să le spui: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu!” (Ezec. 3:4-11).

Această a doua experiență a chemării a fost însoțită de încă o întâlnire cu slava Domnului printr-o experiență care l-a marcat profund:

„Și Duhul m-a răpit, și am auzit înapoia mea dâr-dâitul unui mare cutremur de pământ: slava Domnului s-a ridicat din locul ei. Am auzit și vâjâitul aripilor făpturilor vii, cari se loveau una de alta, uruiul roatelor de lângă ele, și dâr-dâitul unui mare cutremur de pământ. Când m-a răpit Duhul și m-a luat, mergeam amărât și mânios, și mâna Domnului apăsa tare peste mine. Am ajuns la Tel-Abib, la robii de război cari locuiau la râul Chebar, în locul unde se aflau; și am rămas acolo, înmărmurit în mijlocul lor, șapte zile.” (Ezec. 3:12-15).

A treia experiență pregătitoare a fost instalarea în postul de „vegheor” asupra națiunii. Ea este descrisă astfel:

„După șapte zile, Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, te pun păzitor peste casa lui Israel. Când vei auzi un cuvânt, care va ieși din gura Mea, să-i înștiințezi din partea Mea!”

Când voi zice celui rău: „Vei muri negreșit!”, dacă nu-l vei înștiința, și nu-i vei spune, ca să-l întorci dela calea lui cea rea și să-i scapi viața, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta! Dar dacă vei înștiința pe cel rău, și el tot nu se va întoarce dela răutatea lui și dela calea cea rea, va muri prin nelegiuirea lui, dat tu îți vei mântui sufletul!”

Dacă un om neprihănit se va abate de la neprihănirea lui și va face ce este rău, îi voi pune un laț înaintea, și va muri. Dacă nu l-ai înștiințat, va muri prin păcatul lui și nu i se va mai pomeni neprihănirea, în care a trăit, dar îi voi cere sângele din mâna ta! Dar dacă vei înștiința pe cel neprihănit să nu păcătuiască, și nu va păcătui, va trăi, pentru că a primit înștiințarea, iar tu îți vei mântui sufletul!“ Și mâna Domnului a venit peste mine acolo, și mi-a zis: „Scoală-te, du-te în vale, și acolo îți voi vorbi!“ (Ezec. 3:16-22).

Paradoxal, prima parte a misiunii lui Ezechiel a fost în singurătate și muțenie! Amândouă trebuiau să simbolizeze imposibilitatea lui Dumnezeu de a intra în dialog liber cu poporul Său:

„M-am sculat, și m-am dus în vale; și iată că slava Domnului s-a arătat acolo, așa cum o văzusem la râul Chebar. Atunci am căzut cu fața la pământ. Duhul a intrat în mine, și m-a făcut să stau pe picioare. Și Domnul mi-a vorbit și mi-a zis: „Du-te și închide-te în casă!“ Căci iată, fiul omului, vor pune peste tine funii, cu cari te vor lega, ca să nu mai poți ieși în mijlocul lor. Îți voi lipi limba de cerul gurii, ca să rămâi mut, și să nu-i poți mostra, căci sunt o casă de îndărătnici! Dar când îți voi vorbi, îți voi deschide gura, ca să le spui: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Cine vrea să asculte, să asculte; cine nu vrea, să n-asculte! Căci sunt o casă de îndărătnici!“ (Ezec. 3:23-27).

Ce păcat că oamenii se fac surzi atunci când Dumnezeu vrea să le vorbească! Situația n-a fost unică pentru vremea lui Ezechiel. În Noul Testament, sătul de această situație, Domnul Isus își avertizează ascultătorii cel puțin de opt ori, spunându-le: „Cine are urechi de auzit, să audă!“ (Mat. 11:15; 13:19,43; Marcu 4:9, 23; 7:16; Luca 8:8; 14:35). Expresia „Eu sunt Domnul!“ se repetă ca un avertisment pentru cei ce nu vor să audă. Numele „Iahve Adonai“ trebuie tradus prin „Suveranul absolut“.

A. T. Tozer avea dreptate când a scris: „Pentru că Dumnezeu este ce este și cine este și pentru că noi suntem cine suntem și ce suntem, singura relație posibilă între El și noi este una de totală autoritate pentru El și de totală supunere pentru noi”.⁴

Un paradox al opiniei publice actuale este că oamenii rămân „ga-ga” dacă aud că s-ar fi întâlnit cineva cu un extraterestru, dar sunt ignoranți și indiferenți la Cuvântul prin care ne vorbește Dumnezeu, la viața Domnului Isus coborât printre noi și la lucrarea Duhului Sfânt care bate neîncetat la inimile lor ... Milioane de creștini sunt însă martori că putem avea o întâlnire reală și personală cu Dumnezeu, prin conținutul etern al Evangheliei și prin primirea, umplerea și călăuzirea Duhului Sfânt. Creștinii sunt oameni care au trăit deja întâlnirea de gradul patru! Suntem „extratereștrii” cu statut de extraterritorialitate pregătiți pentru realitatea eternă de dincolo de limitele de spațiu-timp ale planetei noastre. Mai mult, suntem singurii oameni care au o legătură permanentă cu lumea de dincolo prin rugăciune și prin călăuzirea Duhului lui Dumnezeu:

„Și făgăduința, pe care ne-a făcut-o El, este aceasta: viața vecinică. V-am scris aceste lucruri în vederea celor ce caută să vă rătăcească. Cât despre voi, ungerea, pe care ați primit-o dela El, rămâne în voi și n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea” (1 Ioan 2:25-27).

4. The Pursuit of God - Wheaton, Ill, Tyndale House, 1977, p.102).

7. Necazurile unui profet

Hotărât lucru, relațiile unui om care a stat în prezența lui Dumnezeu, a văzut lucruri din slavă și a auzit cuvinte venite dintr-o altă dimensiune cu ceilalți oameni pot fi și în majoritatea cazurilor au fost, dificile. Copleșit de ceea ce a experimentat, un profet este înclinat spre o viață de ascultare deplină. Nu la fel sunt și ceilalți. Nepotrivirea aceasta l-a târât pe Ezechiel în situații foarte dificile. Dumnezeu a fost bun și l-a avertizat pe Ezechiel de această nepotrivire:

„El mi-a zis: „Fiul omului, du-te la casa lui Israel, și spune-le cuvintele Mele! Căci nu ești trimis la un popor cu o vorbire încurcată și cu o limbă greoaie, ci la casa lui Israel. Nu la niște popoare mari, cu o vorbire încurcată și cu o limbă greoaie, ale căror cuvinte să nu le poți pricepe. Negreșit dacă te-aș trimite la ele, te-ar asculta! Dar casa lui Israel nu va voi să te asculte, pentru că nu vrea să M-asculte; căci toată casa lui Israel are fruntea încruntată și inima împietrită.

Iată, îți voi face fața tot așa de aspră ca și fețele lor, și fruntea tot așa de aspră ca fruntea lor. Îți voi face fruntea ca un diamant, mai aspră decât stânca. Nu te teme și nu te speria de ei, căci sunt o casă de îndărătnici!”

El mi-a zis: „Fiul omului, primește în inima ta și ascultă cu urechile tale toate cuvintele pe cari ți le spun! Du-te la prinșii de război, la copiii poporului tău: vorbește-le, și, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta, să le spui: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu!” (Ezec. 3:4-11).

Până la căderea Ierusalimului, Dumnezeu l-a făcut literalmente pe Ezechiel mut (Ezec. 3:26, 27). Așa că mesajul lui către popor nu a putut fi transmis prin vorbe, ci prin inter-

mediul gesturilor și al simbolurilor. Din cauza acestei situații, profetul a fost împins de câteva ori de Dumnezeu în situații dificile.

- A trebuit să facă o machetă a Ierusalimului pe o cărămidă și să înfățișeze asediul care va veni (Ezec. 4:1-3).

- A trebuit să stea legat cu frânghii, 390 de zile pe partea stângă și 40 de zile pe partea dreaptă (4:1-8).

- În tot acest timp, Ezechiel a trebuit să mănânce o pâine făcută după o rețetă specială (care se vinde și azi în SUA) și să o încălzească la foc de balebă de bou (4:9-17).

- A trebuit să umble gol după ce și-a ras tot părul de pe corp (5:1-17).

- Cel mai greu de purtat dintre toate semnele acestea profetice a fost însă moartea soției sale, produsă chiar în ziua în care a căzut Ierusalimul. Pentru ca glasul lui Ezechiel către popor să sune la fel cu glasul Dumnezeului lor, Domnul a vrut ca profetul să guste ceva din durerea pe care Dumnezeu Însuși a simțit-o când a încuviințat pedepsirea cetății favorite.

„În anul al nouălea, în ziua a zecea a lunii a zecea, Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, scrie numele zilei acesteia, numele zilei de azi! Căci chiar în ziua aceasta se apropie împăratul Babilonului de Ierusalim. Spune o pildă acestei case de îndărătnici, și zi-le: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Pune, pune cazanul, și toarnă apă în el! Pune bucăți de carne în el, toate bucățile cele bune, coapsa și spata, și umple l cu cele mai bune oase. Alege ce e mai bun din turmă, și pune lemnele grămadă supt cazan; fă-l să fiarbă în clocot mare, și să fiarbă și oasele din el“.

De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Vai de cetatea cea setoasă de sânge, cazanul cel plin de rugină, și de pe care nu se ia rugina! Scoateți bucățile din el unele după altele, fără să trageți la sorti. Căci sângele pe care l-a vărsat ea este încă în mijlocul ei. L-a pus pe stânca goală, nu l-a vărsat pe pământ, ca să-l acopere apoi cu țărână. Ca să-Mi arăt urgia, ca

să Mă răz bun, i-am vărsat sângele pe stânca goală, pentru ca să nu fie acoperit.

De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Vai de cetatea cea setoasă de sânge! Vreau să fac un rug mare! Îngrămădește multe lemne, aprinde focul, fierbe bine carnea, fă fertura groasă, ca să se ardă și ciolanele. Apoi pune cazanul gol pe jărat, ca să se încălzească, să i se înferbânte arama, să i se topească murdăria din lăuntru, și să i se șteargă rugina. Trudă degeaba! Căci rugina de care este plin nu se deslipește de el; rugina nu se va lua de pe el decât prin foc, și tu dorești iarăși nelegiuire în spurcăciunea ta! Pentru că am vrut să te curăț și nu te-ai făcut curată, nu vei mai fi curățită de spurcăciunea ta până Îmi voi potoli mânia asupra ta. Eu, Domnul, am vorbit! Lucrul acesta se va întâmpla, și Eu îl voi împlini! Nu Mă voi lăsa, nu voi avea milă, nici nu Mă voi căi. Vei fi judecată după puterea ta și după faptele tale, zice Domnul, Dumnezeu.“

Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, iată, îți voi răpi printr-o lovitură ce ți-e mai scump în ochi. Dar să nu te jălești, nici să nu plângi, și să nu-ți curgă lacrimile pentru ea. Suspină în tăcere, dar nu plânge ca la morți! Leagă-ți turbanul, pune-ți încălțăminte în picioare, nu-ți acoperi barba, și nu mânca pâinea de jale!“ Vorbisem poporului dimineăta, și seara mi-a murit nevasta. A doua zi dimineăta, am făcut cum mi se poruncise“ (Ezec. 24:1-18).

Ironia situației a fost că odată cu jalea venită peste el, Ezechia și-a încetat și perioada de muțenie. Vai însă! Primele lui cuvinte rostite înaintea poporului n-au fost cuvinte de bucurie:

„În ziua aceea, ți se va deschide gura odată cu a fugarului, vei vorbi, și nu vei mai fi mut. Vei fi un semn pentru ei, și vor ști că Eu sunt Domnul“ (Ezec. 24:27).

Aparenta lipsă de jale a lui Ezechiel i-a lăsat perplecși pe cei din jurul lui și ei s-au grăbit să-i ceară o explicație:

„Poporul mi-a zis: „Nu vrei să ne lămurești ce înseamnă pentru noi ceea ce faci?“ Eu le-am răspuns: „Cuvântul Domnului mi-a vorbit, astfel:

„Spune casei lui Israel: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Iată, voi pângări Locașul Meu cel sfânt, fala puterii voastre, ce vă e mai scump în ochi, lucrul iubit de voi; și fiii voștri și fiicele voastre, pe cari i-ați lăsat după voi, vor cădea uciși de sabie. Și atunci veți face cum am făcut și eu. Nu vă veți acoperi barba și nu veți mânca pâinea de jale, veți sta cu turbane pe cap și cu încălțăminte în picioare, nu vă veți jăli și nici nu veți plânge; ci veți tânji pentru nelegiuirile voastre, și vă veți văita între voi. Ezechiel va fi un semn pentru voi. Veți face întocmai cum a făcut el. Și când se vor întâmpla aceste lucruri, veți ști că Eu sunt Domnul, Dumnezeu.

Tu, însă, fiul omului, în ziua când le voi răpi ceea ce face tăria lor, bucuria și fala lor, ce le este scump ochilor și lucrul iubit de ei, pe fiii și fiicele lor, în ziua aceea, va veni un fugar la tine, ca să-ți dea de știre și să auzi cu urechile tale“ (Ezec. 24:19-26).

Foarte mulți oameni doresc să fie profeți ai lui Dumnezeu, dar prea puțini sunt gata să plătească prețul unei astfel de slujiri! Ezechiel a fost ales de Dumnezeu, pus deoparte, chemat în mod special. Aceasta nu datorită calităților lui, ci datorită unei voințe divine suverane. Tot ce a putut face Ezechiel a fost să caute să fie la înălțimea unei asemenea chemări. N-a fost ușor și n-a reușit întotdeauna. De câteva ori s-a prăbușit aproape fără viață la pământ. De fiecare dată însă, Duhul lui Dumnezeu l-a ridicat și i-a dat putere să stea în picioare. Ce imagine superbă! Ce simbol pentru slujirea tuturor celor chemați de Dumnezeu la lucrare! Nimeni nu o poate face prin puterea sau resursele lui! O face Dumnezeu prin atotputernicia Lui, proslăvindu-se prin niște instrumente umane, prin niște vase slabe, prin niște vase de lut. Uneori aceste vase de lut își plâng singure de milă, dând pe față slăbiciunea lor, ca în cazul lui Ieremia:

„M-ai înduplecat, Doamne, și m-am lăsat înduplecat; ai fost mai tare decât mine și m-ai biruit! În fiecare zi sunt o pricină de răs, toată lumea și bate joc de mine. Căci ori de câte ori vorbesc, trebuie să strig: „Silnicie și apăsare!“ Așa încât Cuvântul Domnului îmi aduce numai ocară și batjocură toată ziua.

Dacă zic: „Nu voi mai pomeni de El, și nu voi mai vorbi în Numele Lui!“ iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot. Căci aud vorbele rele ale multora, spaima care domnește împrejur.

„Învinuiți-l“, strigă ei; „haidem să-l învinuim!“

Toți ceice trăiau în pace cu mine, pândesc să vadă dacă mă clatin, și zic:

„Poate că se va lăsa prins, vom pune mâna pe el, și ne vom răzbuna pe el!“ ...

Blestemată să fie ziua când m-am născut! Ziua în care m-a născut mama, să nu fie binecuvântată! Bles-temat să fie omul care a adus vestea aceasta tatălui meu: „Ți s-a născut un copil de parte bărbătească“, și l-a umplut de bucurie cu ea! Omul acela să ajungă ca cetățile, pe cari le-a nimicit Domnul fără milă! Să audă gemete dimineața, și strigăte de război la amiază! De ce n-am fost omorât în pântecele mamei, ca să-mi fi fost ea mormântul meu!“ De ce n-a rămas ea vecinic însărcinată cu mine? Pentru ce am ieșit din pântecele mamei ca să văd numai suferință și durere, și să-mi isprăvesc zilele în rușine?“ (Ier. 20:7-10).

De fiecare dată însă, cei slabi se întăresc în Domnul și în puterea tăriei Lui:

„Dar Domnul este cu mine ca un viteaz puternic; de aceea, prigonitorii mei se vor poticni și nu vor birui. Se vor umplea de rușine că n-au lucrat cu chibzuință: de o vecinică rușine, care nu se va uita!

Și acum, Doamne, Dumnezeuul oștirilor, care încerci pe cel neprihănit, care pătrunzi rărunchii și inimile, fă-mă să văd răzbunarea Ta împotriva lor! Căci Ție îmi încredințez pricina. Cântați Domnului, lăudați pe

Domnul! Căci El izbăvește sufletul celui nenorocit din mâna celor răi“ (Ier. 20:11-13).

Aceasta a fost experiența și nădejdea purtătorilor de cuvânt ai lui Dumnezeu din toate timpurile:

„Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întunec“, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Christos. Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie dela Dumnezeu și nu dela noi. Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strămtoare; în grea cumpănă, dar nu desnădăjduiți; prigoniiți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.

Astfel că, în noi lucrează moartea, iar în voi viața. Însă fiindcă avem același duh de credință, potrivit cu ceea ce este scris: „Am crezut, de aceea am vorbit!“ și noi credem, și de aceea vorbim. Și știm că Cel ce a înviat pe Domnul Isus, ne va învia și pe noi împreună cu Isus, și ne va face să ne înfățișăm împreună cu voi. Căci toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru, pentru ca harul mare, căpătat prin mulți, să facă să sporească mulțumirile spre slava lui Dumnezeu.

De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinlăuntru se înnoiește din zi în zi. Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate vecinică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile cari se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile cari se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt vecinice“ (2 Cor. 4:6-18).

Răsplătirile lui Dumnezeu pentru acești oameni speciali vor fi și ele speciale:

„Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața vecinică, și alții pentru ocară și rușine vecinică. Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci“ (Dan. 12:2-3).

8. Teleportare - călătorie în spațiu

„Duhul m-a răpit“ (Ezec. 3:12-14; 8:3; 11:1).

Ezechiel este primul autor biblic care folosește termenul „răpire“! După teleportarea în alte dimensiuni spirituale în care s-a întâlnit cu slava lui Dumnezeu, Ezechiel este teleportat spațial „la Tel-Abib, la robii de război care locuiau la râul Chebar“ (Ezec. 3:15). Este foarte interesant să remarcăm efectele pe care le-a avut această teleportare asupra lui Ezechiel. Trupul său fizic a făcut față cu greu unei astfel de experiențe:

„El mi-a zis: „Fiul omului, primește în inima ta și ascultă cu urechile tale toate cuvintele pe cari ți le spun! Du-te la prinșii de război, la copiii poporului tău: vorbește-le, și, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta, să le spui: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu!“

Și Duhul m-a răpit, și am auzit înapoia mea dâr-dâitul unui mare cutremur de pământ: slava Domnului s-a ridicat din locul ei. Am auzit și vâjâitul aripilor făpturilor vii, cari se loveau una de alta, uruitul roatelor de lângă ele, și dârdâitul unui mare cutremur de pământ.

Când m-a răpit Duhul și m-a luat, mergeam amărât și mânios, și mâna Domnului apăsa tare peste mine“ (Ezec. 3:10-14).

La următoarea întâlnire cu „slava Domnului“ Ezechiel nu a mai fost teleportat, ci a mers pe propriile picioare. Și atunci însă, întâlnirea cu realitatea venită dintr-o altă dimensiune a avut un efect teribil asupra profetului:

„Și mâna Domnului a venit peste mine acolo, și mi-a zis: „Scoală-te, du-te în vale, și acolo îți voi vorbi!“ M-am sculat, și m-am dus în vale; și iată că slava Domnului s-a arătat acolo, așa cum o văzusem la râul Chebar. Atunci am căzut cu fața la pământ. Duhul a intrat în mine, și m-a făcut să stau pe picioare“ (Ezec. 3:22-24a).

Una din teleportările la mari distanță ne este descrisă în capitolul 8 al cărții lui Ezechiel, unde profetul face o călătorie prin spațiu, de la râul Chebar la Ierusalimul din Iuda. Pentru unii este o întâmplare „cam trasă de păr“, dar pentru cei credincioși, chiar așa a fost:

„În al șaselea an, în ziua a cincea a lunii a șasea, pe când ședeam în casă, și bătrânii lui Iuda ședeau înaintea mea, mâna Domnului Dumnezeu a căzut peste mine. M-am uitat, și iată că era un chip care avea o înfățișare de om; dela coapse în jos, era foc, și dela coapse în sus era ceva strălucitor, ca niște aramă lustruită. El a întins ceva ca o mână, și m-a apucat de zulufii capului. Duhul m-a răpit între pământ și cer și m-a dus, în vedenii dumnezeiești, la Ierusalim, la ușa porții dela curtea dinlăuntru, care caută spre meazănoapte, unde era locul idolului geloziei, care stârnea gelozia Domnului. Și iată că slava Dumnezeului lui Israel era acolo, așa cum o văzusem în vale“ (Ezec. 8:1-4).

De ce a trebuit să fie dus Ezechiel din mijlocul bătrânilor poporului captiv până la Ierusalim? Pentru că evreii primiseră două feluri de mesaje profetice despre motivul și durata robiei. Profeții mincinoși legau în chip ușuratic rana poporului și vesteau că robia a fost doar un accident de scurtă durată. De partea cealaltă, Ieremia explica tuturor celor ce doreau să-l asculte că robia este o pedeapsă pedagogică venită din partea lui Dumnezeu și va dura nu mai puțin de șaptezeci de ani⁵. Sfatul lui Ieremia primit ca o poruncă din partea Domnului a fost trimis printr-o scrisoare către fiii robiei:

5. „Toată țara aceasta va fi o paragină, un pustiu, și neamurile acestea vor fi supuse împăratului Babilonului timp de șaptezeci de ani“. (Ier. 25:11,12; 29:10).

„Iată cuprinsul epistolei, pe care a trimis-o proorocul Ieremia, din Ierusalim, către rămășița bătrânilor din robie, preoților, proorocilor, și între-gului popor, pe cari-i dusese în robie Nebucadnețar, din Ierusalim la Babilon, după ce împăratul Ieconia, împărăteasa, famenii dregători, căpeteniile lui Iuda și ale Ierusalimului, lemnarii și ferarii au părăsit Ierusalimul. Le-a trimes-o prin Eleasa, fiul lui Șafan, și prin Ghemaria, fiul lui Hilchia, trimeși la Babilon de Zedechia, împăratul lui Iuda, la Nebucadnețar, împăratul Babilonului. Ea cuprindea următoarele: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel, către toți prinșii de război, pe cari i-am dus din Ierusalim la Babilon: „Zidiți case, și locuiți-le; sădiți grădini și mâncați din roadele lor! Luați-vă neveste, și faceți fii și fiice; însurați-vă fiii, și măritați-vă fetele, să facă fii și fiice, ca să vă înmulțiți acolo unde sunteți, și să nu vă împruținați. Urmăriți binele cetății, în care v-am dus în robie, și rugați-vă Domnului pentru ea, pentru că fericirea voastră atârână de fericirea ei! Căci așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Nu vă lăsați amăgiți de proorocii voștri, cari sunt în mijlocul voștri, nici de ghicitorii voștri; n-ascultați nici de visătorii voștri, ale căror visuri voi le pricinuiți! Căci ei vă proorocesc minciuni în Numele Meu. Eu nu i-am trimes, zice Domnul.“ Dar iată ce zice Domnul: „De îndată ce vor trece șaptezeci de ani ai Babilonului, Îmi voi aduce aminte de voi, și voi împlini față de voi făgăduința Mea cea bună, aducându-vă înapoi în locul acesta“ (Ier. 29:1-10).

Scrisoarea lui Ieremia a primit replica unei alte scrisori, trimisă de data aceasta de profeții falși care erau împreună cu poporul robi la râul Chebar. Ei îi cereau celui ce domnea la Ierusalim să-l reducă la tăcere pe Ieremia:

„Domnul te-a pus preot în locul preotului Iehoiada, ca să priveghezi în Casa Domnului peste toți nebunii și peste toți cei ce se dau drept prooroci, că să-i arunci în butuci și în fiare. Acum, pentru ce nu pedepsești pe Ieremia din Anatot, care proorocește printre voi? Ba încă a trimes chiar să ne spună în Babilon: „Robia

va fi lungă; zidiți case, și locuiți-le; sădiți grădini, și mâncați din roadele lor!” (Ier. 29:26-28).

Conflictul dintre Ieremia și profeții mincinoși era în desfășurare și la Ierusalim. Ca să ilustreze certitudinea ducerii în robie, Dumnezeu i-a cerut lui Ieremia să poarte la gât un jug simbolic.

„La începutul domniei lui Ioiachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda, a fost rostit către Ieremia din partea Domnului, următorul cuvânt: „Așa mi-a vorbit Domnul:

„Fă-ți niște legături și niște juguri, și puneți-le la gât. Trimete-le împăratului Edomului, împăratului Moabului, împăratului copiilor lui Amon, împăratului Tirului și împăratului Sidonului, prin trimișii cari au venit la Ierusalim la Zedechia, împăratul lui Iuda. Și spune-le să spună stăpânilor lor: „Așa vorbește Domnul oștirilor, împăratul lui Israel: „Iată ce să spuneți stăpânilor voștri: Eu am făcut pământul, pe oameni, și dobitoacele cari sunt pe pământ, cu puterea Mea cea mare și cu brațul Meu întins, și dau pământul cui Îmi place. Acum dau toate aceste țări în mâinile robului Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului; îi dau chiar și fiarele câmpului ca să-i fie supuse” (Ier. 27:1-6).

Profeții falși s-au repezit la Ieremia și i-au sfărâmat jugul de la gât:

„În același an, la începutul domniei lui Zedechia, împăratul lui Iuda, în luna a cincea a anului al patrulea, Hanania, fiul lui Azur, prooroc din Gabaon, mi-a zis în Casa Domnului, în fața preoților și a întregului popor: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Eu sfărâm jugul împăratului Babilonului! Peste doi ani, voi aduce înapoi în locul acesta toate uneltele Casei Domnului, pe cari le-a ridicat Nebucadnețar, împăratul Babilonului, din locul acesta, și le-a dus în Babilon. Și voi aduce înapoi în locul acesta, zice Domnul, pe Ieconia, fiul lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, și pe toți prinșii de război ai lui

Iuda, cari s-au dus în Babilon; căci voi sfărâma jugul împăratului Babilonului“ (Ier. 28:1-4).

Teleportarea lui Ezechiel din mijlocul bătrânilor cu care stătea în casa sa de la râul Chebar la Ierusalim a fost necesară pentru lămurirea celor nedumeriți de controversa celor două tipuri de mesaje profetice amintite mai sus. Dumnezeu l-a dus pe Ezechiel să vadă starea adevărată a celor din Ierusalim și să revină la bătrânii lui Iuda ca să le spună că n-au la ce să se întoarcă în Ierusalim. Până ce poporul și conducătorii lui nu vor trăi o întoarcere adevărată la Dumnezeu n-avea nici un rost să viseze la întoarcerea din robie.

Pentru că se trăgea din seminție preotească, Ezechiel este dus de Dumnezeu în templu ca să vadă idolatria scârboasă care domnea acolo:

„El mi-a zis: „Fiul omului, ia ridică ochii spre miazănoapte!“ Am ridicat ochii spre miazănoapte; iată că idolul acesta al geloziei era la miazănoapte de poarta altarului, la intrare. Și El mi-a zis: „Fiul omului, vezi ce fac ei? Vezi tu marile urâciuni, pe cari le săvârșește aici casa lui Israel, ca să Mă depărteze de sfântul Meu locaș? Dar vei mai vedea și alte urâciuni și mai mari!“

Atunci m-a dus la poarta curții. M-am uitat, și iată că era o gaură în perete! Și mi-a zis: „Fiul omului, ia sapă în perete!“ Am săpat în zid, și iată că era o ușă. Și mi-a zis: „Intră, și vezi urâciunile cele rele, pe cari le săvârșesc ei aici!“

Am intrat și m-am uitat; și iată că erau tot felul de chipuri de târătoare și de dobitoace urâcioase, și toți idoli casei lui Israel, zugrăviți pe perete de jur împrejur. Înaintea acestor idoli stăteau șaptezeci de oameni din bătrânii casei lui Israel, în mijlocul cărora era Iazania, fiul lui Șafan; fiecare din ei avea o cădelniță în mână și se înălța un nor gros de tămâie. Și El mi-a zis: „Fiul omului, vezi ce fac în întunec bătrânii casei lui Israel, fiecare în odaia lui plină de chipuri? Căci ei zic: „Nu ne vede Domnul; a părăsit Domnul țara aceasta!“ Și mi-a zis: „Vei mai vedea și alte urâciuni mari, pe cari le săvârșesc ei!“

Și m-a dus la intrarea porții Casei Domnului dinspre mieznoapte. Și iată că acolo stăteau niște femei, cari plângeau pe Tamuz. Și El mi-a zis: „Vezi, fiul omului? Vei mai vedea și alte urâciuni mai mari decât acestea!”

Și m-a dus în curtea dinlăuntru a Casei Domnului. Și iată că la ușa Templului Domnului, între pridvor și altar, erau aproape douăzeci și cinci de oameni, cu dosul întors spre Templul Domnului și cu fața spre răsărit; și se închinau înaintea soarelui spre răsărit. Și El mi-a zis: „Vezi, fiul omului? Este prea puțin oare pentru casa lui Iuda că săvârșesc ei urâciunile pe cari le săvârșesc aici? Trebuia să mai umple și țara cu silnicie și să nu înceteze să Mă mânie? Iată că ei își apropie ramura de nas! De aceea și Eu, voi lucra cu urgie; ochiul Meu va fi fără milă, și nu Mă voi îndura; chiar dacă vor striga în gura mare la urechile Mele, tot nu-i voi asculta“ (Ezec. 8:5-18).

O teribilă stare de lucruri ca cea existentă în Ierusalim cerea o teribilă pedeapsă. Ea ne este descrisă în vedenia din capitolul 9, care este și ea o teleportare în dimensiuni spirituale:

„Apoi a strigat cu glas tare la urechile mele: „Apropiați-vă voi cari trebuie să pedepsiți cetatea, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână!” Și iată că au venit șase oameni de pe drumul porții de sus dinspre mieznoapte, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână. În mijlocul lor era un om îmbrăcat într-o haină de în, și cu o călimară la brâu. Au venit și s-au așezat lângă altarul de aramă.

Slava Dumnezeului lui Israel s-a ridicat de pe heruvimul pe care era, și s-a îndreptat spre pragul casei; și el a chemat pe omul acela care era îmbrăcat cu haina de în și care avea călimara la brâu. Domnul i-a zis: „Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor, cari suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor, cari se săvârșesc acolo. Iar celorlalți le-a zis, în auzul meu: „Treceți după el în cetate, și loviți; ochiul vostru să fie fără milă, și să nu vă îndurați! Ucideți, și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul din ceice au semnul

pe frunte! Începeți însă cu Locașul Meu cel sfânt!“ Ei au început cu bătrânii, cari erau înaintea Templului. Și El le-a zis: „Spurcați casa, și umpleți curțile cu morți!... Ieșiți!...” Ei au ieșit, și au început să ucidă în cetate.

Pe când ucideau ei astfel, și eu stam încă singur acolo, am căzut cu fața la pământ, și am strigat: „Ah! Doamne Dumnezeule, vrei să nimicești oare tot ce a mai rămas din Israel, vărsându-Ți urgia asupra Ierusalimului?”

El mi-a răspuns: „Nelegiuirea casei lui Israel și Iuda este mare, peste măsură de mare! Țara este plină de omoruri, și cetatea este plină de nedreptate; căci ei zic: „Domnul a părăsit țara și Domnul nu vede nimic!”

De aceea și Eu voi fi fără milă, și nu Mă voi îndura, ci voi face să cadă asupra capului lor faptele lor“. Și iată că omul cel îmbrăcat în haina de în, și care avea călimara la brâu, a adus următorul răspuns: „Am făcut ce mi-ai poruncit!“ (Ezec. 9:1-11).

Nu se poate să nu remarcăm extraordinarea paralelă dintre acest pasaj și ceea ce ne spune Apocalipsa că se va întâmpla în lumea nevăzută la o altă mare vreme de pedeapsă, cea dinaintea marelui sfârșit al lumii (Apoc. 7:3; 9:4; 13:16-17; 20:4).

9. Slava Domnului pleacă, slava Domnului se întoarce

Expresia caracteristică a cărții lui Ezechiel este „Slava Domnului“. Ea apare de 12 ori în primele 11 capitole, dispare apoi din text, pentru ca să reapară în capitolul 43 al cărții. Capitolul 1 debutează cu descrierea slavei cerești, iar capitolele 40-48 încheie cartea cu descrierea instaurării slavei lui Dumnezeu pe pământ. Acesta este scopul final pentru care ne-a învățat și Domnul Isus să ne rugăm:

„Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; facă-se voia Ta; vie împărăția Ta; precum în cer așa și pe pământ“ (Matei 6:9-10).

În Ezechiel 8 îl vedem pe profet dus de Domnul la Ierusalim ca să fie martor la idolatria poporului și pentru a asista la plecarea slavei Domnului din cetate. În capitolul 43, Ezechiel privește cu bucurie uimită la întoarcerea slavei lui Dumnezeu în Templul cel nou din Ierusalim.

În Vechiul Testament, slava Domnului era semnul prezenței lui Dumnezeu în mijlocul poporului. Neamurile lumii aveau și ele templele lor, preoții lor, legile lor religioase și jertfele lor, dar numai evreii au avut privilegiul ca slava lui Dumnezeu să locuiască în mijlocul lor (Rom. 9:4). Locul ei era între heruvimii harului de pe chivotul legământului din Cortul Întâlnirii. Când Moise a dedicat Cortul Întâlnirii, slava lui Dumnezeu s-a pogorât peste el (Ex. 40:34-35). Din cauza înmulțirii păcatului celor din popor, slava Domnului i-a părăsit (1 Sam. 4:19-22). Ea a revenit la dedicarea Templului zidit de Solomon (1 Regi 8:11), dar acum, Ezechiel va asista

la o altă procesiune extraordinară: slava Domnului va părăsi Templul, iar apoi, slava Domnului va reveni!

Fără prezența slavei Domnului, poporul Israel ar fi fost un neam anonim între neamurile lumii, iar viața lor cultică ar fi fost un ritual plin de forme goale ca în toate celelalte religii. „Dacă nu mergi Tu însuți cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici“ (Ex. 33:15) I-a spus Moise lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu este deosebit de altele pentru că Îl are pe Dumnezeu în mijlocul lor.

Războaiele dintre popoare erau privite în vechime și ca războaie între dumnezeii popoarelor respective. Prezența divină trebuie să părăsească Ierusalimul pentru ca cetatea să poate fi cucerită și redusă la ruine. Înfrângerea evreilor nu este și înfrângerea lui Dumnezeu! El se retrage doar puțin pentru ca poporul Său să poată fi pedepsit, dar se va întoarce după ce pedeapsa își va termina lucrarea.

Ezechiel „vede“ în alte dimensiuni spirituale cum, înainte însă de căderea Ierusalimului, slava Domnului părăsește treptat cetatea. Mai întâi, ea „s-a ridicat dintre heruvimul pe care era și s-a îndreptat spre pragul casei“ (Ezec. 9:3). Această mișcare a ei a făcut ca Templul să se umple de nor și curtea de strălucire (Ezec. 10:4).

Apoi „slava Domnului a plecat din pragul Templului, și s-a așezat pe heruvimi. Heruvimii și-au întins aripile ... și s-au oprit la intrarea porții Casei Domnului spre răsărit“ (Ezec. 10:18-19). „După aceea, ... slava Domnului s-a înălțat din mijlocul cetății, și s-a așezat pe muntele de la răsăritul cetății“ (Ezec. 11:22-23). Plecarea slavei Domnului din Ierusalim s-a făcut cu o încetineală și cu o maiestate care subliniază parcă regretul cu care Dumnezeu trebuie să se despartă de cetate ca să îngăduie distrugerea ei. Când slava a plecat, a început prăpădul.

Dumnezeu nu a renunțat însă la planul Lui veșnic de a locui în mijlocul copiilor Lui. După cumplita perioadă a robiei, după ce evreii s-au întors din Babilon și au început să-

și reconstruiască Ierusalimul și Templul, slava Domnului se întoarce.

Într-o serie de vedenii despre viitor, Ezechiel proclamă întronarea împărăției lui Israel și revenirea slavei:

„M-a dus la poartă, la poarta dinspre răsărit. Și iată că slava Dumnezeului lui Israel venea de la răsărit. ...Slava Domnului a intrat în Casă pe poarta dinspre răsărit. Atunci, Duhul m-a răpit și m-a dus în curtea dinlăuntru. Și Casa era plină de slava Domnului!” (Ezec. 43:1-5).

Cu siguranță, împlinirea acestei vedenii nu și-a găsit corespondentul în vremea întoarcerii evreilor după decretul dat de Cir Persanul. Ea nu s-a împlinit plenar nici până astăzi, ci își așteaptă împlinirea în vremurile viitoare.

Sub conducerea lui Zorobabel, Ezra și apoi, Neemia, iudeii au reconstruit cetatea și parțial, Templul, dar aceste realizări erau doar o palidă amintire a glorioaselor clădiri de altădată. Un profet din vremea reconstrucției, Hagai, scrie ceva despre deziluzia generală a constructorilor:

„Vorbește lui Zorobabel, fiul lui Șealtiel, dregătorul lui Iuda, lui Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot, și rămășiței poporului, și spune-le: „Cine a mai rămas între voi din cei ce au văzut Casa aceasta în slava ei dintâi? Și cum o vedeți acum? Așa cum este, nu pare ea ca o nimica în ochii voștri?” (Hagai 2:2-3)

Deși entuziasmul celor întorși a fost mare, comparația cu vremurile trecute i-a făcut pe mulți să aibă ochii plini de lacrimi:

„Când au pus lucrătorii temelile Templului Domnului, au așezat pe preoți în veșminte, cu trâmbițe, și pe Leviți, fiii lui Asaf, cu chimvale, ca să laude pe Domnul, după rânduiala lui David, împăratul lui Israel. Cântau, mărinind și laudând pe Domnul prin aceste cuvinte: „Căci este bun, căci îndurarea Lui pentru Israel ține în veac!” Și tot poporul scotea mari strigăte de bucurie, laudând pe Domnul, pentru că puneau te-

melile Casei Domnului. Dar mulți din preoți și Leviți, și din capii de familii mai în vârstă, cari văzuseră casa dintâi, plângeau tare, când se puneau supt ochii lor temelile casei acesteia. Mulți alții își arătau bucuria prin strigăte, așa încât nu se putea deosebi glasul strigătelor de bucurie de glasul plânsetelor poporului; căci poporul scotea mari strigăte, al căror sunet se auzea de departe“ (Ezra 3:10-13).

Totuși, profetul Hagai înregistrează o promisiune surprinzătoare care este o piatră de poticnire astăzi pentru toți evreii care nu cred că Isus Christos a fost Fiul lui Dumnezeu:

„Slava acestei Case din urmă (cel de al doilea Templu) va fi mai mare decât a celei dintâi, zice Domnul oștirilor; și în locul acesta voi da pacea, zice Domnul oștirilor“ (Hagai 2:9).

Istoria ne spune că cel de al doilea Templu a fost dăruit de romani în anul 70 d.Ch. Și este imposibil de identificat o zi, o lună sau o perioadă anumită în care „slava cestei Case“ a fost „mai mare decât a celei dintâi“ ...

Care să fie explicația profeției făcute de Dumnezeu prin Hagai? Să fie ea o profeție falsă, rămasă neîmplinită? Singura explicație a acestui împas este explicația creștină. Slava celui de al doilea Templu a fost mai mare decât slava celui dintâi pentru că în el (în cel de al doilea) a intrat nu doar o teofanie, ci însuși Dumnezeu, în persoana celei de a doua persoane din întreita divinitate, Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu.

Apostolul Ioan face o aluzie clară la această realitate spirituală în proologul Evangheliei sale:

„Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“ (Ioan 1:14).

La fel spune și apostolul Petru:

„În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Christos, nu întemeindu-ne

pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii cari am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui. Căci El a primit dela Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci când, din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea.“ Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt“ (2 Petru 2:16-18).

Aceeași interpretare profetică o face și autorul Epistolei către Evrei. Iată care este prima lui declarație pentru evrei, făcută în chiar prima frază a scrisorii:

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte, ...“ (Evrei 1:1-3).

De fapt, chiar în vedenia lui Ezechiel despre vremurile marii reconstrucții de la urmă există un pasaj, împlinit în totul astăzi, care spune că poarta de la răsărit a Casei Domnului va rămâne pururi pecetluită, ca semn de aducere aminte că pe aici a „intrat“ (nu „a ieșit“!) purtătorul slavei desăvârșite a lui Dumnezeu:

„M-a adus înapoi la poarta de afară a sfântului Locaș, dinspre răsărit. Dar era închisă. Și Domnul mi-a zis: „Poarta aceasta va sta închisă, nu se va deschide, și nimeni nu va trece pe ea; căci Domnul, Dumnezeul lui Israel, a intrat pe ea. De aceea va rămânea închisă!“ (Ezec. 44:1-2).

Singura „intrare“ care a împlinit profeția din vedenia lui Ezechiel a fost binecuvântata intrare glorioasă a Domnului Isus în Ierusalim (Mat. 21:1-9). Cine merge azi la Ierusalim poate vedea că poarta dinspre răsărit, numită și poarta de aur sau poarta frumoasă este închisă cu zid și un cimitir arab

împiedică orice acces la ea. Și încă un an amănunt semnificativ și simetric: după înviere, înălțarea Domnului Isus s-a produs tot de pe muntele aflat la răsăritul cetății, Muntele Măslinilor:

„El i-a dus afară până spre Betania. Și-a ridicat mâinile, și i-a binecuvântat. Pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei, și a fost înălțat la cer“ (Luca 24:50-51).

Bineînțeles că revenirea Domnului Isus în slavă se va petrece tot de pe Muntele de la Răsărit sau Muntele Măslinilor:

„Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miază noapte, iar jumătate spre miazăzi. Veți fugi atunci în valea munților Mei, căci valea dintre munți se va întinde până la Ațel; și veți fugi cum ați fugit de cutremurul de pământ pe vremea lui Ozia, împăratul lui Iuda. Și atunci va veni Domnul, Dumnezeul meu, și toți sfinții împreună cu El!

În ziua aceea, nu va mai fi lumină; stelele strălucitoare se vor ascunde. Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte; dar spre seară se va arăta lumina. În ziua aceea, vor izvorî ape vii din Ierusalim, și vor curge jumătate spre marea de răsărit, jumătate spre marea de apus; așa va fi și vara și iarna. Și Domnul va fi împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume“ (Zaharia 14:4-9; Fapte 1:11).

EZECHIEL ȘI JUDECATA DIVINĂ

10. Judecata lui Israel

Pentru cei ce vor să parcurgă toată cartea lui Ezechiel dincolo de temele asupra cărora am ales noi să stăruim pentru a explora dimensiunile supranaturalului de dincolo de cotidian, vă prezentăm câteva extrase din comentariile capitolelor 12-27 din excelenta lucrare făcută de W. W. Wiersbe, pe care vi-o recomandăm cu căldură⁶. Noi ne vom mulțumi să cităm din ea din când în când, în măsura în care prioritățile studiului nostru se suprapun cu cele ale autorului de acolo.

10.1. Adevărul despre falsitate - Ezechiel 12 - 14

„Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă dela casa lui Dumnezeu ... Și dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?” (1 Petru 4:17-18).

Principiile judecății divine sunt la aceleași în toate timpurile. Lucrurile pe care le-a condamnat Dumnezeu prin Ezechiel îi sunt la fel de neplăcute lui Dumnezeu și astăzi. Lectura acestor capitole ne este deci foarte folositoare.

În lucrarea sa, *Notes on the State of Virginia*, Thomas Jefferson a scris: „Doar eroarea are nevoie de suportul guvernului. Adevărul poate sta în picioare și singur“. Pe vremea asediului Ierusalimului (606-586 î.Ch.), eroarea avea suport deplin din partea guvernanților și liderilor religioși, iar majoritatea evreilor aflați în exil erau de aceeași părere cu ei. „Nu ne vom preda niciodată armatelor babiloniene!“ era strigătul celor aflați încă în Ierusalim. „Domnul nu va îngădui niciodată ca Neamurile să distrugă Cetatea Sfântă și să pângărească

6. The Wiersbe Bible Commentary: Old Testament, David Cook, p.1295).

Templul Lui cel sfânt!“ O voce singulară care spunea altceva în Ierusalim era Ieremia, iar în Babilon era Ezechiel. Și prin „predicile lui mimate“ și prin mesajele scrise sau rostite, Ezechiel îi avertizează pe cei din jur că se lasă pradă iluziilor. Națiunea și cetatea erau condamnate la pieire, orice ar fi spus oficialii de la palat, profeții mincinoși și poporul nătâng. În capitolele 12 - 14, Ezechiel dă pe față erorile care au dus neamul la pieire.

O falsă încredere (12:1-28)

Ca să atragă atenția celor aflați împreună cu el în robie, Ezechiel mimează două predici, fiecare urmată de câte o lămurire în scris.

„De aceea, fiul omului, pregătește-ți lucrurile de călătorie, și pleacă ziua, supt ochii lor! Pleacă, în fața lor, din locul unde ești și du-te în alt loc: poate că vor vedea că sunt o casă de îndărătnici. Scoate-ți lucrurile ca niște lucruri de călătorie, ziua, supt ochii lor; dar pleacă seara, în fața lor, cum pleacă cei ce se duc în robie. Să spargi zidul supt ochii lor, și să-ți scoți lucrurile pe acolo. Să le pui pe umăr supt ochii lor, să le scoți afară pe negură, să-ți acoperi fața și să nu te uiți la pământ; căci vreau să fii un semn pentru casa lui Israel“ (Ezec. 12:3-6).

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, îți vei mânca pâinea tremurând, și îți vei bea apa cu neliniște și groază“ (Ezec. 12:17-18).

O lucrare profetică falsă (13:1-23)

După ce a demontat eșafodajul iluzoriu pe care se sprijineau evreii, Ezechiel atacă direct sursa optimismului lor miop: mesajele profeților mincinoși. De patru ori ni se spune că acești profeți vorbesc ceea ce nu le-a spus Domnul:

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, proorocește împotriva proorocilor lui Israel, cari

proorocesc, și spune celor ce proorocesc după gustul inimii lor: „Ascultați cuvântul Domnului! Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Vai de proorocii fără minte, cari umblă după duhul lor și nu văd nimic! Proorocii tăi, Israele, sunt ca niște șacali în mijlocul dărâmăturilor! Voi nu v-ați suit înaintea spărturilor, n-ați înconjurat cu un zid casa lui Israel, ca să rămâneți tari în luptă, în ziua Domnului. Vedeniile lor sunt înșelătoare, și proorociile lor mincinoase. Ei zic: „Așa vorbește Domnul!“ măcar că Domnul nu i-a trimis; și fac pe oameni să tragă nădejde că se va împlini cuvântul lor. Nu sunt înșelătoare vedeniile, pe cari le aveți, și nu sunt mincinoase proorociile pe cari le roștiți? Voi ziceți: „Așa vorbește Domnul!“ în timp ce Eu n-am vorbit. De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Pentru că spuneți lucruri înșelătoare, și vedeniile voastre sunt minciuni, iată, am necaz pe voi, zice Domnul, Dumnezeu“ (Ezec. 13:1-8).

Ezechiel vorbește împotriva profeților mincinoși (Ezec. 13:1-16) și a vrăjitoarelor mincinoase (Ezec. 13:17-23). Așa-zisele vedenii ale profeților mincinoși îi legănau pe evrei în nădejdi deșarte. Ei „legau în chip ușuratic rana poporului“, ascunzându-le vinovăția păcătoasă și împiedicându-i în felul acesta să se pocăiască. Vai, câți așa-zisi evangheliști și păstori de azi le repetă greșeala fatală, refuzând să vorbească împotriva păcatului și preferând să spună oamenilor ceea ce le gâdila urechile:

„Te rog ferbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Christos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea dela adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite“ (2 Tim. 4:1-4).

O evlavie falsă (Ezec. 14:12-23)

Cu excepția ocaziei în care Dumnezeu i-a spus să mimeze plecarea din cetate, Ezechiel a stat închis în casă (Ezec. 3:24) și nu i s-a dat voie să vorbească decât atunci când a rostit o predică de la Domnul (foarte probabil că și acestea au fost scrise). Bătrânii poporului aflat în robie au venit la el să vadă ce mai face și ce le mai spune el despre situația în care erau (Ezec. 8:1; 20:1). Profetul le-a dat atunci două mesaje de la Dumnezeu. El le-a vorbit despre păcatele lor ascunse (Ezec. 14:1-5) și i-a chemat la o pocăință adevărată (Ezec. 14:6-11). Pocăința trebuie să fie însă personală pentru că și judecata divină va fi tot personală.

„De aceea, spune casei lui Israel: „Așa vobește Domnul, Dumnezeu: „Întoarceți-vă, și abateți-vă de la idoli voștri, întoarceți-vă privirile dela toate urâciunile voastre!

Căci orice om din casa lui Israel, sau din străinii cari locuiesc pentru o vreme în Israel, care s-a depărtat de Mine, care își poartă idoli în inima lui, și nu-și ia privirile dela ceea ce l-a făcut să cadă în nelegiuirea lui, - dacă va veni să vorbească unui prooroc, ca să Mă întrebe prin el, - Eu, Domnul, prin Mine însumi îi voi răspunde. Îmi voi întorce Fața împotriva omului acestuia, îl voi face un semn și de pomină, și-l voi nimici cu desăvârșire din mijlocul poporului Meu. Și veți ști că Eu sunt Domnul!

Dacă proorocul se va lăsa amăgit să rostească un cuvânt, Eu, Domnul, am amăgit pe proorocul acela; Îmi voi întinde mâna împotriva lui, și -l voi nimici din mijlocul poporului Meu Israel.

Își vor purta astfel păcatul lor, și pedeapsa proorocului va fi la fel cu pedeapsa celui ce întreabă, ca să nu se mai rătăcească dela Mine casa lui Israel, și să nu se mai spurce cu toate fărădelegile ei. Atunci vor fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeu lor, zice Domnul, Dumnezeu!” (Ezec. 14:6-11).

O speranță falsă (Ezec. 14:12-23)

În acest pasaj, Domnul descrie iar cele patru feluri de pedepse pe care le va trimite asupra poporului din Iuda și Ierusalim, subliniind cu tărie un fapt: nu va fi nici o scăpare! Intuind că unii dintre ei își vor aminti cum a mijlocit Avraam pentru Sodoma și Gomora și cum i-a promis Dumnezeu că nu va nimici cetățile dacă vor fi în ele zece oameni neprihăniți (Gen. 18:16-33), Dumnezeu le spune prin Ezechiel că nici dacă ar exista în mijlocul lor trei oameni de talia lui Noe, Daniel și Iov, n-ar cruța țara care a păcătuit împotriva Lui:

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, când va păcătui o țară împotriva Mea, dedându-se la fărâdelege, și Îmi voi întinde mâna împotriva ei, - dacă îi voi sfărâma toiaagul pâinii, dacă îi voi trimite foametea, dacă îi voi nimici cu desăvârșire oamenii și vitele, chiar de ar fi în mijlocul ei acești trei oameni: Noe, Daniel și Iov, ei nu și-ar mântui decât sufletul lor prin neprihănirea lor, zice Domnul, Dumnezeu“ (Ezec. 14:12-14, etc.)

După ce descrie cele patru pedepse, foametea, fiarele sălbatice, sabia și ciuma (Ezec, 14:12-21), profetul proclamă îndreptățirea lui Dumnezeu (Ezec. 14:22-23).

10.2. Patru ilustrații ale eșecului - Ezechiel 15-17

Dumnezeu nu și-a făcut nici o iluzie: bătrânii care l-au vizitat pe Ezechiel erau numai în aparență interesați de ceea ce le va spune profetul! Interiorul lor era corupt și idolatru:

„Câțiva din bătrânii lui Israel au venit la mine și au șezut înaintea mea. Și Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, oamenii aceștia își poartă idolii în inimă, și își pironesc privirile spre ceea ce i-a făcut să cadă în nelegiuire! Să Mă las Eu să fiu întrebat de ei? De aceea vorbește-le, și spune-le:

„Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Orice om din casa lui Israel, care își poartă idolii în inimă, și care

își pironește privirile spre ceeace l-a făcut să cadă în nelegiuirea lui - dacă va veni să vorbească proorocului, - Eu, Domnul, îi voi răspunde, în ciuda mulțimei idolilor lui, ca să prind în chiar inima lor pe aceia din casa lui Israel, cari s-au depărtat de Mine din pricina tuturor idolilor“ (Ezec. 14:1-5).

Dumnezeu știa că nici bătrânii, nici poporul nu luau în serios mesajele spuse prin Ezechiel, ci-l priveau doar ca pe un „cântăreț plăcut“:

„Fiul omului! Copiii poporului tău vorbesc de tine pe lângă ziduri și pe la ușile caselor, și zic unul altuia, fiecare fratelui său: „Veniți dar, și ascultați care este cuvântul ieșit dela Domnul!“

Și vin cu grămada la tine, stau înaintea ta ca popor al meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă tot după poftele lor.

„Iată că tu ești pentru ei ca un cântăreț plăcut, cu un glas frumos și iscusit la cântare pe coarde. Ei îți ascultă cuvintele, dar nu le împlinesc de loc. Când se vor întâmpla însă aceste lucruri, - și iată că se întâmplă! - vor ști că era un prooroc în mijlocul lor“ (Ezec. 33:30-33).

Din cauză că cei din jur erau orbi și surzi din punct de vedere duhovnicesc, Ezechiel caută să le trezească atenția prin metafore și imagini vizuale. El le vorbește despre lemnul de viță fără valoare (Ezec. 15:1-8), despre o nevastă necredincioasă bărbatului ei (Ezec. 16:1-63) și despre doi vulturi și trei ramuri de viță de vie (Ezec. 17:1-24). Pasajul se încheie cu o frumoasă promisiune a harului. Dumnezeu va lua „o mlădiță fragedă“ și va face din ea un cedru măreț. Aceasta va fi, pentru toate neamurile, o dovadă a suveranității harului divin:

„Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Eu însumi voi lua o rămurea din vârful unui cedru mare, și o voi pune la pământ. Voi rupe din vârful ramurilor lui o mlădiță fragedă, și o voi sădi pe un munte înalt și ridicat.

Și anume, o voi sădi pe un munte înalt al lui Israel; ea va da lăstari, va aduce rod, și se va face un cedru măreț. Păsări de tot felul se vor odihni supt umbra ramurilor lui.

Și toți copacii de pe câmp vor ști că Eu, Domnul, am pogorât copacul care se înălța și am înălțat copacul care era plecat; că Eu am uscat copacul cel verde și am înverzit copacul cel uscat. Eu, Domnul, am vorbit, și voi și face“ (Ezec. 17:22-24).

Numele celui care i-a condus pe evrei din Babilon înapoi la Ierusalim a fost Zorobabel, care tâlmăcit înseamnă „un vlăstar din Babilon“. La împlinirea vremii, urmașul lui Zorobabel, adevăratul fiu al lui David, a venit în lume ca să instaureze, în fața lumii uimite, Împărăția lui Dumnezeu (Is. 11:1-10; Ier. 23:5-6; 33:15-17; Zah. 6:12-13). Împărățiile lumii ne par astăzi mari și puternice, în timp ce împărăția lui Dumnezeu prin Christos este astăzi mică și ascunsă în inimile oamenilor.

„El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă“ (Is. 53:2).

Promisiunea făcută prin Ezechiel se va împlini! Iată de ce nu trebuie să disperăm când ne uităm la ceea ce se petrece în împărățiile de astăzi. Nu obosiți să spuneți cu credință: „Doamne, vină Împărăția Ta!“ Este o rugăciune cu ascultare garantată. Împărăția promisă lui David (2 Sam. 7) se va împlini prin Isus Christos (Luca 1:26-55, 67-80). Oricât de greu ar fi întunerul din jur, același Isus care a venit să moară pentru păcatele noastre, va reveni ca să aducă mântuirea celor ce Îl așteaptă și să așeze pe pământ Împărăția Lui glorioasă.

„Vlăstarul firav se va face un cedru măreț, Domn al Domnilor și Împărat al Împăraților. Iată ce va face râvna Domnului oștirilor“ (Is. 9:7).

Judecata Ierusalimului - Ezec.16

În acest pasaj găsim una din cele mai dure pronunțări ale lui Dumnezeu împotriva Israelului. Capitolul 16 al cărții lui Ezechie este un discurs indignat în care putem desluși istoria cetății Ierusalim, așa cum a văzut-o nu un om, ci Dumnezeu însuși. Limbajul este „de mahala“, dar așa era și viața evreilor din acea vreme. Înainte de a parcurge acest capitol, vreau să vă dau trei precondiții necesare:

- Nu fiți prea indignați de indignarea lui Dumnezeu! Biblia conține pasaje care pot fi doar cu greu citite public în adunările creștine și foarte mulți se poticnesc la udeea că limbajul textului se poate pune în dreptul expresiei „Așa vorbește Domnul!“ N-ar trebui însă să fim indignați de cuvintele alese de Dumnezeu, ci de păcatele care L-au forțat spre o astfel de alegere.

- Înțelegeți că păcatele în suflet sunt la fel de mari ca păcatele în trup ! Detrăbălarea spiritualității idolatre este la fel de vinovată înaintea lui Dumnezeu ca și homosexualitatea din Sodoma și Gomora.

- Înțelegeți dincolo de text că îndurarea lui Dumnezeu pentru Ierusalim este aceeași îndurare arătată de Dumnezeu pentru fiecare dintre noi.

Și de ce ne-ar interesa pe noi un capitol trist din istoria evreilor? Pentru că și noi suntem pândiți de aceeași ispită ca și poporul Ierusalimului și pentru că există un avertisment adresat Bisericii în Noul Testament care ne atrage atenția că putem cădea și noi oricând în greșeala lor:

„Suflete prea curvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu. Credeți că degeaba vorbește Scriptura? Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine. Dar, în schimb, ne dă un har și mai mare. De aceea zice Scriptura: „Dumnezeu stă împotriva celor mindri, dar dă har celor smeriți“ (Iacov 4:4-6).

În capitolul 16 al cărui lui Ezechiel, Istoria Ierusalimului este exprimată de Dumnezeu metaforic prin istoria unei prostituate. Capitolul este de departe cel mai lung mesaj profetic din cartea lui Ezechiel, cea mai lungă rostire profetică din Vechiul Testament și cea mai mare descriere metaforică din întreaga Biblie. Ea duce mai departe descrierea vinovăției din capitolele precedente. Conținutul acestui capitol este în forma unui rib7. Poporul lui Dumnezeu ajunsese nu numai un lemn de viță lipsit de orice întrebuințare (cap. 15), ci și o buruiănă cu fructe nenorocite (cap.16).

Dumnezeu aseamănuiește Israelul cu o fetiță orfană care a avut cinstea să ajungă soție de împărat, dar și-a părăsit cinstea, poziția și demnitatea ca să-și împlinească pornirile de femeie prostituată. Același lucru este exprimat și în primele trei capitole din cartea profetului Osea.

Nimeni n-a împins limitele literaturii biblice acceptabile mai mult ca Ezechiel. Stilul semi-pornografic este un procedeu retoric deliberat menit să trezească reacții emotive foarte puternice .8

Domnul învață pe Ezechiel cum să facă cunoscut tuturor viața păcătoasă a celor din Ierusalim. Ezechiel vorbește în mijlocul evreilor aflați în exilulul babilonian, dar mesajul lui este îndreptat direct către cei care mai trăiau încă în Ierusalim:

„Cuvîntul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, arată Ierusalimului urîciunile lui! Și spune -i: ...“ (Ezec. 16:1-2).

Iehova personifică Ierusalimul ca o femeie (ca și în Isaia 1:21) și desctie evoluția lui printr-o parabolă (alegorie). În această parabolă, Ierusalimul reprezintă poporul care trăia în cetate (o metonimie), dar care include în perspectiva istorică toți oamenii care au locuit vreodată în această cetate.

Unii extind această reprezentare la toată națiunea lui Israel, dare nu cred că este bine să ne limităm doar la locuitorii

7. Act de acuzare în instanță.(n.a.)

8. Alexander, "Ezekiel," p. 808

Ierusalimului din cel puțin trei motive: (1) Domnul compară Ierusalimul cu alte două cetăți, Samaria și Sodoma (v. 44-56,61), (2) tot ceea ce spune Ezechiel este limitat doar la perimetrul istoric al Ierusalimului și (3) scopul parabolei este să-i convingă pe evreii din exil că cetatea Ierusalim, în mod expres, își merită pedeapsa, care va veni nu din partea oamenilor, ci din partea lui Dumnezeu.

Pruncia Ierusalimului (Ezec. 16:1-5)

Locul de naștere al Ierusalimului a fost în străvechea țară a caananiților.

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu, către cetatea Ierusalimului: „Prin obîrșia și nașterea ta ești din țara Cananiților; tatăl tău era Amorit, și mama ta Hetită” (Ezec. 16:3).

Ținutul a fost notoriu pentru depravitatea locuitorilor lui. Concluzia divină este că nu este de mirare că locuitorii lui vor fi înclinați spre păcat și idolatrie. Cei care au pus temelia cetății au fost Amoriți și Hitiți, nu evrei. Aceste două neamuri sunt pomenite în Vechiul Testament și folosite metaforic pentru a identifica toate celelalte popoare ale Canaanului antic (Gen. 10:15-16; 15:16; Num. 13:29; Iosua 1:4; 5:1; 7:7; 24:15, 18; Amos 2:10). Iebusiți, care au fost primii menționați în Biblie în legătură cu Ierusalimul făceau și ei parte din aceste popoare. Lista de popoare din carte Genezei îi menționează pe iebusiți alături de amoriți și heniți (Gen. 10:15-16).

Intemeierea cetății Ierusalim s-a făcut fără surle și famfare și fără ca cineva să-i acorde o prea mare atenție, nici măcar atenția obișnuită în astfel de cazuri:

„La naștere, în ziua cînd te-ai născut, buricul nu ți s'a tăiat, n'ai fost scăldată în apă, ca să fii curățită, nici n'ai fost frecată cu sare, și nici n'ai fost înfășată în scutece. Ochiul nimănui nu s'a îndurat de tine, ca să-ți facă măcar unul din aceste lucruri, din milă pentru

tine; ci ai fost aruncată pe câmp, așa de scîrbă le era de tine, în ziua nașterii tale“ (Ezec. 16:4-5).

În Orientul apropiat era obiceiul ca, la naștere, copiii să fie frecăți cu sare din motive antiseptice și înfășați în scutece care trebuiau schimbate de două ori până în ziua a patruzecă după ce era tăiat cordonul ombilical. Ierusalimul nu s-a bucurat de renume de la început. În Canaan existau deja alte cetăți mult mai mari, mai strategic așezate și mai bine alimentate cu apă și resurse naturale.

Ezechiel lasă de înțeles că Ierusalimul a fost asemenea unui copil nedorit, pe care oamenii vremii îl lăsau afară să moară. Când evreii au intrat în Canaan, ei au trecut pe lângă el, ignorându-l (Iosua 15:63). Dumnezeu avea însă alte planuri cu această cetate.

Pubertatea Ierusalimului (Ezec. 16:6-14)

„Atunci Eu am trecut pe lângă tine, te-am văzut tăvălită în sîngele tău, și am zis: „Trăiește chiar și în sîngele tău!“ Da, ți-am zis: „Trăiește chiar și în sîngele tău!“ Te-am înmulțit cu zecile de mii, ca iarba de pe câmp. Și ai crescut, te-ai făcut mare, ai ajuns de o frumuseță desăvîrșită; ți s'au rotunjit țâțele, ți-a crescut părul. Dar erai tot goală, goală de tot“ (Ezec. 16:6-7).

Domnul a avut milă de Ierusalim, deși cetatea a rămas ca un copil nedorit de nimeni, fără haine (deci fără identitate sau protecție). La porunca lui Dumnezeu, David a cucerit cetatea și a transformat-o în capitala noii națiuni (2 Sam. 5:6-10).

„Cînd am trecut Eu pe lângă tine, M'am uitat la tine, și iată că îți venise vremea, vremea dragostelor. Atunci am întins peste tine poala hainei Mele, ți-am acoperit goliciunea, ți-am jurat credință, am făcut legămînt cu tine, zice Domnul Dumnezeu, și ai fost a Mea! Te-am scăldat în apă, te-am spălat de sîngele de pe tine, și te-am uns cu untdelemn. Ți-am dat hai-

ne cusute cu fir, și o încălțămintă de piele de vițel de mare, te-am încins cu în supțire, și te-am îmbrăcat în mătăasă. (Ezec. 16:8-10).

Expresia „*ți-am acoperit goliciunea*” este echivalentul unei acoperiri cu mantaua, care simboliza pe atunci „luarea în căsătorie”⁹. Dumnezeu a făcut ca Ierusalimul să prospere. I s-au înmulțit locuitorii și a ajuns o cetate de frunte, în ciuda începuturilor ei degradante. Mai ales în timpul domniei lui david și Solomon, Ierusalimul a ajuns să fie una din cele mai vestite și mai respectate cetăți din Orientul apropiat.

În vremea aceea, Dumnezeu a pus ochii pe cetate ca să-i dea un destin regal etern:

„Da, Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui, și a zis: „Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; voi locui în el, căci l-am dorit. Îi voi binecuvînta din belșug hrana, voi sătura cu pîne pe săracii lui. Voi îmbrăca în mîntuire pe preoții lui, și credincioșii lui vor scoate strigăte de bucurie. Acolo voi înălța puterea lui David, voi pregăti o candelă unsului Meu, voi îmbrăca cu rușine pe vrăjmașii lui, și peste el va străluci cununa lui” (Ps. 132:13-17).

Iehova a pregătit Ierusalimul pentru o relație speciăță cu El. El a curățit cetatea, a uns-o cu untdelemn și a împodobit-o cu bijuterii ca pe o mireasă (cf. Gen. 24:53; Ps. 45:13-15; Isa. 61:10).

„Te-am împodobit cu scule scumpe, ți-am pus brățări la mînă, și o salbă la gît; ți-am pus o verigă în nas, cercei în urechi, și o cunună minunată pe cap” (Ezec. 16:11-12).

Acestea au fost zilele de glorie ale Ierusalimului din vremea lui Solomon! (1 Kings 10:4-5).

„Astfel, ai fost împodobită cu aur și cu argint, și ai fost îmbrăcată cu în supțire, cu mătăasă și cusături cu fir. Ai mîncat floarea făinei, miere și untdelemn.

9. Alexander, "Ezekiel," p. 811.

Erai de o frumuseță desăvârșită, ba ajunsesei chiar împărăteasă. Ți s-a dus vestea printre neamuri, pentru frumuseța ta; căci era desăvârșită de tot, datorită strălucirii cu care te împodobisem, zice Domnul, Dumnezeu“ (Ezec. 16:13-14).

Dumnezeu a ridicat Ierusalimul la rangul de capitală vestită în toate neamurile din jur. Dragostea lui Dumnezeu pentru Ierusalim a fost extravagantă. Frumusețea ei i-a atras slavă printre celelalte capitale ale vremii (1 Regi 10; 1 Cron. 14:17; Plângerile 2:15).

Prostituarea Ierusalimului (Ezec. 16:15-34)

Cetatea Ierusalim, îmbătată de belșug și binecuvântare (cf. Deut. 6:10-12; 8), s-a amețit de propria faimă și L-a uitat pe Acela care a făcut-o ceea ce ajunsese. În loc să-i rămână credincioasă lui Iehova, cetatea s-a apucat să cocheteze monden cu toate popoarele idolatre din jur:

„Dar te-ai încrezut în frumuseța ta, și ai curvit, la adăpostul numelui tău celui mare; ți-ai revărsat curviile înaintea tuturor trecătorilor, și te-ai dat lor“ (Ezec. 16:15).

Sub domnia lui Solomon, Ierusalimul a devenit suma tuturor idolatriilor popoarelor învecinate (1 Kings. 11:1-13; cf. Deut. 17:14-20). Ierusalimul și-a folosit bogăția și slava nu ca să răspândească Numele lui Iehova între Neamuri, ci ca să intre în tot felul de alianțe care să-i asigure stabilitatea și popolaritatea:

„Ai luat și din hainele tale, ți-ai făcut înălțimi pe cari le-ai împodobit cu toate colorile, și ai curvit pe ele: așa cum nu s'a întâmplat și nici nu se va mai întâmpla vreodată. Ți-ai luat pînă și minunatele tale poadoabe de aur și de argint, pe cari ți le dădusem, și ți-ai făcut niște chipuri de bărbați, cu cari ai curvit. Ți-ai luat și hainele cusute la gherghef, le-ai îmbrăcat cu ele și ai adus acestor chipuri untdelemnul Meu și tămîia

Mea. Pînea pe care ți -o dădusem, floarea făinii, untdelemnul și mierea, cu care te hrăneam, le-ai adus înaintea lor, ca niște tămîie cu un miros plăcut. Iată ce s'a întâmplat, zice Domnul Dumnezeu!" (Ezec. 16:16-19).

Oamenii din Ierusalim și-au folosit visteriile ca să toarne idoli păgâni care i-au îndepărtat de Iehova (2 Regi 23:7; Ier. 10:9). Și-au făcut simboluri falice (Isaia 57:8) din aurul închinat Domnului și s-au dedat la o viață de orgii și curvie.

Ierusalimul a mers așa de departe încât și-a luat copiii ca să-i jertfească idolilor, uitând că sunt și copiii lui Iehova:

„Apoi ți-ai luat fiii și ficele, pe cari Mi -i născusei, și i-ai jertfit lor, ca să le slujească de mîncare. Nu erau oare de ajuns curviile tale, de Mi-ai mai junghiat fiii, și i-ai dat, trecîndu -i prîn foc în cîntea lor?" (Ezec. 16:20-21).

Lucrurile acestea grozave s-au întîmplat de cîteva ori în istoria evreilor (2 Regi 16:3; 21:6; 23:10; 2 Cron. 28:3; Ier. 32:35; cf. Lev. 18:21; 20:1-5; Deut. 12:30-32). Din „milă“ se pare că evreii idolatri mai întîi și-au „înjunghiat“ mortal copiii și numai după aceea i-au ars în foc. Ierusalimul nu și-a mai amintit vremea prunciei și a tinereții nenorocite; n-a mai ținut seamă că datorează totul atenției și harului pe care i-l acordase Dumnezeu. Ca să pună capac la toate, oamenii din cetate au împânzit ulițele cu altare, devenind nu numai toleranți, ci chiar practicantși avizi și militanți în idolatria lor.

„Și în mijlocul tuturor urîciunilor și curviilor tale, nu ți-ai adus aminte de vremea tinereței tale, cînd erai goală, goală de tot, și te zbăteau în sîngele tău! După toate aceste răutăți ale tale, - (vai, vai de tine! zice Domnul Dumnezeu), - ți-ai zidit case de curvie, ți-ai făcut înălțimi în toate piețele“ (Ezec. 16:22-24).

Curvia spirituală a idolatriei este asemănată cu destrăbălarea prostituției. Alianțele cu Egiptul și celelalte

popoare (2 Regi 17:4; 18:21; Isa. 30:7; 36:1) au stârnit mânia aprinsă a lui Dumnezeu:

„La toate colțurile ulițelor ți-ai făcut înălțimi, ți-ai necinstit frumusețea, ți-ai desfăcut picioarele înaintea tuturor trecătorilor, ai făcut tot mai multe curvii. Ai curvit cu Egiptenii, vecinii tăi, cu trupul plin de vlagă, și ți-ai înmulțit curviile, ca să Mă minii“ (Ezec. 16:25-26).

Drept pedeapsă, Dumnezeu și-a redus numărul binecuvântărilor revărsate asupra cetății (2 Cron. 21:16-17; 28:16-19; Isa. 1:7-8) :

„Dar iată că Mi-am întins mîna împotriva ta, am micșorat partea de întreținere pe care ți -o rînduisem, te-am lăsat în voia vrăjmașelor tale, fiicele Filistenilor, cari au roșit de purtarea ta nelegiuită. Apoi ai curvit cu Asirienii, pentru că erai fără saț; ai curvit cu ei, și tot nu te-ai săturat. Ți-ai înmulțit curviile cu țara Canaanului și pînă în Haldea, dar nici acolo nu te-ai săturat. Ți-ai înmulțit curviile cu țara Canaanului și pînă în Haldea, dar nici acolo nu te-ai săturat “ (Ezec. 16:27-29).

Curvia alianței cu îndepărtata Asirie este descrisă în 2 Kings 15:19-20; 16:7-18. Nici curvia alinței cu caldeii și egiptenii n-au reușit s-o satisfacă (2 Kings 20:12-19; Isa. 20:5-6; 30:1-5; 31:1). Așa cum a remarcat Dr. Constable's Notes în comentariul său la cartea lui Ezechiel, „Ierusalimul ajunsese un nimfoman spiritual“ („Ezekiel“, p.82).

Alianțele politice obligă de regulă partea inferioară să preia sistemul idolatru al părții mai puternice. Aceasta este calea prin care s-a strecurat idolatria în Ierusalim. Toate curviile religioase ale Ierusalimului au desfigurat spiritual cetatea. Iubind prea mult și prea mulți, Ierusalimul a ajuns să nu mai știe ce înseamnă dragoste adevărată. Cetatea a juns mai rău ca o prostituată de rînd, umblând să curvească nu pentru că avea nevoie de bani, ci pentru că așa căuta ea plăcere.

„Ce slăbiciune de inimă ai avut, zice Domnul, Dumnezeu, de ai făcut toate aceste lucruri, cari sînt fapta unei ibovnice dedate la curvie, zidindu-ți case de curvie la toate colțurile ulițelor, și făcîndu-ți înălțimi în toate piețele; n-ai fost nici măcar ca o curvă care-și cere plata. Ai fost femeia prea curvă, care primește pe străini în locul bărbatului ei! Tuturor curvelor li se plătește o plată; dar tu ai dat daruri tuturor ibovnicilor tăi, i-ai cîștigat prin daruri, ca să -i tragi la tine din toate părțile și să curvești cu ei. Ai fost cu totul altfel decît celelalte curve, întrucît nimeni nu umbla după tine, ci tu plăteai celor ce veneau la tine, în loc ca tu să fii plătită de ei. De aceea ai fost cu totul altfel decît altele“ (Ezec. 16:30-34).

Ezechiel enumeră cel puțin opt motive pentru ducerea celor din Ierusalim în exil: mândria (v. 15a), prostituarea spirituală (vv. 15b-19), idolatria materialistă (vv. 16-19), jertfirea copiilor (vv. 20-21), uitarea lui Dumnezeu (v. 22), implementare unui sistem de prostituție (vv. 23-25), încrederea în alianțe cu popoare păgâne (vv. 26-29), și o slăbiciune de inimă care a dus la ruperea tuturor zăgazurilor și limitelor de moralitate (vv. 30-34).

Pedepsirea Ierusalimului (Ezec. 16:35-43)

Dumnezeu a hotărât ca pedepsirea Ierusalimului să se facă prin chiar „ibovnicii“ ei cu care a curvit față de Dumnezeu:

„De aceea, ascultă, curvo, Cuvîntul Domnului! Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Pentru că ți-ai risipit banii în felul acesta, și ți-ai descoperit goliciunea în curviile tale cu ibovnicii tăi și cu toți idoli tăi urîcioși, și din pricina singelui copiilor tăi, pe cari li i-ai dat, de aceea, iată, voi strînge pe toți ibovnicii cu cari te desmierdai, pe toți aceia pe cari i-ai iubit și pe toți aceia pe cari i-ai urît, da, îi voi strînge împotriva ta din toate părțile, îți voi desveli goliciunea înaintea lor, și îți vor vedea toată goliciunea“ (Ezec. 16:35-37).

Dumnezeu a ales să se poarte cu Ierusalimul așa cum erau pedepsite atunci femeile curve și ucigașe de copii. Legea mozaică prevedea ca pedeapsa pentru o cetate care se dedă la idolatrie (curvie spirituală) să fie trecerea locuitorilor prin sabie (Deut. 13:15), iar pedeapsa pentru adulter era uciderea cu pietre (Lev. 20:10; cf. Ioan 8:4-5). Iehova se va ține de cuvânt și va da Ierusalimul în mâinile vrăjmașilor lui:

„Te voi judeca așa cum se judecă femeile prea curve și ucigătoare de copii, și voi face din tine o jertfă singeroasă a urgiei și geloziei. Te voi da în minile lor; îți vor surpa casele de curvie, și îți vor nimici înălțimile; te vor desbrăca de hainele tale, îți vor lua toată podoaba de pietre scumpe, și te vor lăsa goală, goală de tot. Vor aduce gloata împotriva ta, te vor ucide cu pietre și te vor străpunge cu lovituri de sabie. Îți vor arde casele cu foc, și se vor răzbuna pe tine, înaintea unei mulțimi de femei. Voi face să înceteze astfel curvia ta, și nu vei mai da plată de curvă“ (Ezec. 16:38-41).

Ezechiel spune că Ierusalim trebuie să guste din mânia geloziei divine. Târâtă la pământ înaintea tuturor ibovnicilor ei, cetatea va ajunge în starea jalnică în care a cunoscut-o Dumnezeu în pruncia și pubertatea ei (cf. vv. 7, 22; Hos. 2:12; Nah. 3:5). Pedeapsa va fi o disciplinare necruțătoare:

„Îmi voi potoli mânia împotriva ta, și nu voi mai fi gelos pe tine; Mă voi liniști, nu voi mai fi supărat. Pentru că nu ți-ai adus aminte de vremea tinereții tale, ci M'ai ațîțat prin toate aceste lucruri, iată, voi face ca purtarea ta să cadă asupra capului tău, zice Domnul, Dumnezeu, ca să nu mai săvârșești alte nelegiuiri cu toate urâciunile tale!“ (Ezec. 16:42-43).

Pervertirea Ierusalimului (Ezec. 16:44-59)

Prin Ezechiel, Dumnezeu seamănă Ierusalimul cu alte două cetăți care s-au prăbușit din cauza idolatriei și a

imoralității, Samaria și Sodoma. Aceasta este o atenționare că, în ciuda, apropierii trecătoare de Iehova, oamenii din cetate s-au întors la obiceiurile păgâne din vremurile ei de început:

„Iată că toți cei ce spun zicători, vor spune despre tine zicătoarea aceasta: ‚Cum este mama așa și fata!‘ Tu ești fata mamei tale, care s’a des gustat de bărbatul și copiii ei. Tu ești sora surorilor tale, cari s’au des gustat de bărbatul și copiii lor. Mama voastră era o Hetită și tatăl vostru un Amorit. Sora ta cea mai mare, care locuiește la miază-noapte de tine, este Samaria, ea și fiicele ei; și sora ta cea mai mică este Sodoma și fiicele ei, și locuiește la miază-zi de tine. Tu nu numai că ai umblat pe căile lor, și ai săvârșit aceleași uriciuni, ci, ca și cum atît ar fi fost prea puțin, ai fost mai stricată decît ele în toate purtările tale“ (Ezec. 16:44-47).

Ierusalimul („fiica“) a ajuns ca popoarele țării din care s-a născut („mama“). Samaria și Sodoma au fost două cetăți din Canaan în care răutatea oamenilor a depășit limita răbdării lui Dumnezeu. Dumnezeu, care cunoaște inimile oamenilor, spune prin Ezechiel că Ierusalim a ajuns într-o stare mai rea decît celelalte două cetăți păcătoase:

„Pe viața Mea, zice Domnul, Dumnezeu că sora ta Sodoma, și fiicele ei n’au făcut ce ați făcut voi, tu și fiicele tale. Iată care a fost nelegiuirea sorei tale Sodoma: era îngîmfată, trăia în belșug și într’o liniște nepăsătoare, ea și fiicele ei, și nu sprijinea mîna celui nenorocit și celui lipsit. Ele s’au semețit, și au făcut uriciuni blestamate înaintea Mea; de aceea le-am și nimicit, cînd am văzut lucrul acesta. Samaria n’a făcut nici jumătate din păcatele tale; uriciunile tale au fost mai multe decît ale ei, așa că ai ușurat vina surorilor tale prin toate uriciunile pe cari le-ai făcut acum. Tu, care ușurai vina surorilor tale, prin purtrea ta, suferi acum urmările răutății tale; prin păcatele tale, prin cari te-ai făcut mai uricioasă decît ele, acum le faci mai ușoară vina decît a ta; de aceea acopere-te de rușine, și poartă-ți ocara, fiindcă ai ușurat vina surorilor tale!“ (Ezec. 16:48-52).

Este surprinzător că Sodoma nu este condamnată pentru urâciunea homosexualilor de acolo, ci pentru păcate pe care noi le trecem adesea cu vederea:

„Iată care a fost nelegiuirea sorei tale Sodoma: era îngîmfată, trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare, ea și fiicele ei, și nu sprijinea mîna celui nenorocit și celui lipsit“.

Păcatele Ierusalimului au făcut ca vinovăția Samariei și Sodomei să pară relativ mai mici, iar hotărârea lui Dumnezeu de a fi bun cu Ierusalimul Îl obligă să dea un viitor și oamenilor din aceste două cetăți:

„Voi aduce înapoi pe prinșii lor de război, pe prinșii de război ai Sodomei și ai fiicelor ei, pe prinșii de război ai Samariei și ai fiicelor ei, și pe prinșii tăi de război în mijlocul lor, ca să-ți suferi ocara, și să roșești pentru tot ce ai făcut, slujindu-le ca o pricină de mîngîiere. Astfel, surorile tale: Sodoma și fiicele ei, se vor întoarce iarăș la starea lor de mai înainte, și Samaria și fiicele ei se vor întoarce iarăș la starea lor de mai înainte, și tu și fiicele tale vă veți întoarce iarăș la starea voastră de mai înainte“ (Ezec. 16:53-55).

În vremea binecuvîntării și bunăstării, Ierusalimul și-a permis să privească „de sus“, cu dispreț, spre locuitorii Sodomei. Va veni însă vremea ca și locuitorii Ierusalimului să fie disprețuiți și smeriți, pentru că au călcat legămîntul făcut cu Dumnezeu:

„Nu vorbeai deloc despre sora ta Sodoma, în vremea mîndriei tale, mai înainte de vădirea răutății tale, cînd ai primit batjocurile fiicelor Siriei, ale tuturor vecinilor tăi, și ale fiicelor Filistenilor, cari te disprețuiesc de jur împrejur! Trebuie să-ți porți, în adevăr, neleguirile și urîciunile, zice Domnul.“ Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Îți voi face întocmai cum ai făcut și tu, care au nesocotit jurămîntul, rupînd legămîntul!“ (Ezec. 16:56-59).

Promisiunea restaurării Ierusalimului (Ezec.16:60-63)

Dumnezeu proclamă prin Ezechiel că este un Dumnezeu credincios Lui însuși și credincios promisiunilor pe care i le-a făcut lui Avraam (Gen. 12:1-3):

„Dar Îmi voi aduce aminte de legământul Meu făcut cu tine în vremea tinereții tale, și voi face cu tine un legământ vecinic. Atunci îți vei aduce aminte de purtarea ta, te vei rușina, când vei primi la tine pe surorile tale, mai mari și mai mici, pe cari ți le voi da ca fiice, dar nu pe temeiul legământului făcut cu tine“ (Ezec. 16:60-61).

Ezechiel face aici trecerea la un Legământ viitor în care Israel va fi binecuvântat, dar va avea de ce să se „rușineze“, în fața surorilor de toate mărimile pe care i le va dăruia Dumnezeu. Aceste amănunte sunt zori de promisiuni mesianice, împlinite prin venirea Domnului Isus Christos și prin mântuirea oferită de El ucenicilor „din toate neamurile“. Poporul evreu s-a născut dintr-un legământ încheiat de Dumnezeu cu Avraam. Legământul cel nou va fi astfel un Legământ care va izvorî organic în viitor din legământul avraamic străvechi (cf. 11:18-20; 36: 26-28; 37:26-28; Isa. 59:21; 61:8; Jer. 31:31-34). Dumnezeu nu poate înceta să fie un Dumnezeu al harului, altfel ar înceta să fie Dumnezeu. Iehova este „Dumnezeul oricărui har“ și El va găsi mereu un legământ în virtutea căruia să ne facă părtași îndurărilor Lui:

„Dacă suntem necredincioși, totuși El rămîne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur“ (2 Tim. 2:13).

10.3. Dumnezeu este drept! - Ezechiel 18 - 21

Una din temele principale din această secțiune este responsabilitatea personală. Evreii exilați în Babilon îi învinuiau pe părinții și strămoșii lor pentru pedepsele teribile care veniseră asupra lor, așa că Ezechiel trebuie să le explice că Dumne-

zeu judecă pe fiecare om în parte și-l pedepsește doar pentru păcatele lui, nu și pentru ale celorlalți (Ezec. 18). El merge apoi mai departe și arată că cei care au condus poporul își au și ei partea lor de vină (Ezec. 19), și că aceasta a fost o constantă a tuturor conducătorilor iresponsabili din trecut (Ezec. 20). Fie că studiezi istoria din Biblie sau din manualele seculare, vei descoperi foarte repede că poporul ajunge foarte repede ca cel care îl conduce. Aceiași oameni care l-au aplaudat pe Solomon pentru că a zidit Templul l-au aplaudat și pe Ieroboam când a făcut cei doi viței de aur și și-a fabricat o religie proprie. Singura scăpare din acest cerc vicios este ca poporul să fie alipit de Cuvântul lui Dumnezeu. Numai astfel va reuși să nu se lase păcălit de „celebritățile“ care apar mereu ca niște nori fără apă printre noi. În final, Ezechiel le reamintește tuturor ascultătorilor săi că Dumnezeu are responsabilitatea de a fi credincios față de El însuși și față de legământul pe care L-a încheiat cu poporul Israel (Ezec. 21).

Responsabilitatea și răspunderea sunt la fel de necesare și în timpurile noastre. Iresponsabilitatea a ajuns la culme. Foarte puțini oameni mai sunt gata să se recunoască vinovați pentru ce au greșit sau au făcut rău. În cartea *Dicționarul diavolului*, cinicul Ambroze Bierce definește responsabilitatea ca pe „o povară alunecoasă pe care o putem transfera foarte ușor pe umerii lui Dumnezeu, a sorții, a ghinionului sau ai vecinului“. Când cei dintâi părinți ai noștri au păcătuit, Adam a dat vina pe Eva și Eva a dat vina pe șarpe. Dumnezeu i-a socotit însă vinovați pe fiecare și i-a pedepsit așa cum cerea dreptatea. Evreii din timpul lui Ezechiel erau siguri că Dumnezeu va cruța Ierusalimul și-i va întoarce și pe ei acasă doar în virtutea faptului că erau „poporul ales“. Ei se făceau că uită că privilegiile vin întotdeauna împreună cu responsabilități, drepturile cu îndatoriri. Ei avuseseră cea mai desăvârșită Lege dată vreodată unei națiuni, dar n-au ascultat de ea. Domnul le-a dat o țară minunată, dar ei au pângărit-o cu idolatria lor. Prin toată purtarea lor, ei călcaseră toți termenii legământului, iar acum erau șocați că Dumnezeu le administra pedeapsa cuvenită.

Ezechiel le vorbește despre responsabilitatea individuală (Ezec. 18:1-32), despre responsabilitatea conducătorilor (Ezec. 19:1-14) despre responsabilitatea națională (Ezec. 20:1-44) și, în final, despre responsabilitatea divină (Ezec. 20:45 - 21:32).

Concluzia cu care ne despărțim de capitolele 18-21 este că orice popor care se depărtează de Dumnezeu își scrie propria tragedie. Israelul a experimentat mereu ce înseamnă aceasta. Nici celelalte neamuri n-au fost mai bune, dar Israelul a fost cu atât mai vinovat cu cât a păcătuit în ciuda luminii pe care a primit-o prin Cuvântul lui Dumnezeu și a grijii providențiale de care s-a bucurat. În loc să strălucească asemeni unei lumini într-un loc întunecat, Israelul a ajuns să fie ca toate celelalte neamuri.

În pasajul 18 din *Notes on the State of Virginia*, Thomas Jefferson scrie: „Tremur de groază pentru țara mea când mă gândesc că Dumnezeu este drept“. Ezechiel a apărut dreptatea lui Dumnezeu, dar a lăudat și harul și mila Lui. Ce altceva am putea face noi?

10.4. Privește cetatea păcătoasă! - Ezec. 22 – 24

Capitolele acestea conțin a doua parte a rechizitoriului divin împotriva Ierusalimului. Ezechiel se concentrează asupra a patru evenimente: sfârșitul cetății (Ezec. 22), sfârșitul regelui (Ezec. 23, sfârșitul unei dezamăgiri (Ezec. 24:1-14) și sfârșitul unei căsătorii (Ezec. 24:15-27). Capitolul 24 conține două anunțuri de jale din partea Domnului: începutul asedierii Ierusalimului (Ezec. 24:1-2) și moartea nevastei profetului (Ezec. 24:15-17). Ele reprezintă momentul de maximă intensitate sentimentală trimis de Dumnezeu către poporul Său prin intermediul lui Ezechiel.

„În anul al nouălea, în ziua a zecea a lunii a zecea, Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, scrie numele zilei acesteia, numele zilei de azi! Căci chiar în ziua aceasta se apropie împăratul Babilonului de Ierusalim“ (Ezec. 24:1-2).

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, iată, îți voi răpi printr-o lovitură ce ți-e mai scump în ochi. Dar să nu te jălești, nici să nu plângi, și să nu-ți curgă lacrămile pentru ea. Suspînă în tăcere, dar nu plînge ca la morți! Leagă-ți turbantul, pune-ți încălțăminte în picioare, nu-ți acoperi barba, și nu mîncă pâinea de jale!“ Vorbisem poporului dimineăta, și seara mi-a murit nevasta. A doua zi dimineăta, am făcut cum mi se poruncise“ (Ezec. 24:15-18).

Sfârșitul cetății (Ezec. 22:1-31)

În ciuda alegerii providențiale și a aparențelor de religiozitate exterioară, cetatea Ierusalimul era bolnavă mortal de păcătoșenie. Ezechiel descrie adevărata stare a lucrurilor: un popor întinat (Ezec. 22:1-12), un popor condamnat (Ezec. 22:13-22), un popor declasat (Ezec. 22:23-27), un popor demonizat (Ezec. 22:28-29).

Dumnezeu nu vrea să renunțe nici la un asemenea popor! El se miră că nu se mai găsește nimeni care să dorească ieșirea din impas!

„Caut printre ei un om care să înalțe un zid, și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc; dar nu găsesc niciunul! Îmi voi vărsa urgia peste ei, îi voi nimici cu focul mâniei Mele, și le voi întoarce faptele asupra capului lor, zice Domnul, Dumnezeu“ (Ezec. 22:30-31).

Sfârșitul regatului (Ezec. 23:1-49)

Rechizitorul divin se concentrează aici asupra necredincioșiei poporului în obligațiile de popor al Legământului. Israelul și Iuda sunt reprezentate metaforic în două surori curve: Ohola și Oholibama. Limbajul capitolului este vulgar, de mahala, ne irită urechile. Dumnezeu se coboară

parcă în noroiul în care se adânciseră cei din poporul Său. Pe-deapsa trimisă de Dumnezeu este exemplară, îmbrăcând metafora unei omorări cu pietre, ca în poruncile străvechi:

„Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Voi aduce împotriva lor o mulțime de gloată mare, și le voi da pradă chinului și jafului. Adunarea le va ucide cu pietre, și le va doborî cu lovituri de sabie; le vor ucide fiii și fiicele lor, și le vor arde casele cu foc. Voi face astfel să înceteze nelegiuirea în țară; ca toate femeile să ia învățătură, și să nu mai facă o nelegiuire ca a voastră! Vi se va răsplăti astfel nelegiuirea, și veți purta păcatele săvârșite cu idolii voștri, și veți ști că Eu sunt Domnul, Dumnezeu!” (Ezec. 23:46-49).

Sfârșitul unei dezamăgiri (Ezec. 24:1-14)

Capitolul acesta încheie partea de carte care se ocupă cu distrugerea Ierusalimului (cap. 4 - 24). și se împarte la rândul lui în două secțiuni: o pildă despre un cazan care fierbe (Ezec. 24:1-14) și o predică printr-un eveniment simbolic: moartea

nevestei lui Ezechiel (Ezec. 24:25-32). Restul cărții lui Ezechiel se va ocupa cu judecarea neamurilor (Ezec. 25 - 32) și promisiunile glorioase pentru viitorul poporului Israel (Ezec. 33 - 48).

Data acestui mesaj este ușor de fixat, 15 Ianurie, 588 î.Ch, ziua în care a început asediul Ierusalimului. Ziua a fost suficient de importantă pentru a fi menționată și în 2 Regi 25:1-3, Ieremia 39:1-3 și 52:4-6. Evenimentele legate de căderea Ierusalimului au rămas de pomină și au dat naștere la patru sărbători de tristă aducere aminte: asediul (luna a zecea), străpungerea zidurilor de apărare (luna a patra), ziua în care a fost incendiat templul (luna a cincea) și ziua când a fost asasinat guvernatorul Ghedalia (luna a șaptea, conform lui Ier. 41:1-2). Profetul Zaharia anunță că aceste comemorări vor fi transformate cândva în zile de bucurie:

„Cuvântul Domnului oștirilor mi-a vorbit astfel:

„Așa vorbește Domnul oștirilor: „Postul din luna a patra, postul din luna a cincea, postul din luna a șaptea și postul din luna a zecea se vor prefăce pentru casa lui Iuda în zile de veselie și de bucurie, în sărbători de voieșie. Dar iubiți adevărul și pacea!”

Așa vorbește Domnul oștirilor: „Vor mai veni iarăși popoare și locuitori dintr-un mare număr de cetăți. Locuitorii unei cetăți vor merge la cealaltă, și vor zice: „Haidem să ne rugăm Domnului și să căutăm pe Domnul oștirilor! Vrem să mergem și noi!” Și multe popoare și multe neamuri vor veni astfel să caute pe Domnul oștirilor la Ierusalim, și să se roage Domnului.”

Așa vorbește Domnul oștirilor: „În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un Iudeu de poala hainei, și-i vor zice: „Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!”(Zah. 8:18-23).

Deocamdată însă, Ezechiel spune în metaforă că „Israelul s-a ars” și este sortit morții. Cu tot regretul sfâșietor pe care-l

simte, Dumnezeu trebuie să asiste stoic la distrugerea Ierusalimului, a Templului și la ducerea poporului ales în robie.

Sfârșitul unei căsnicii (Ezec. 24:15-27)

Este interesant să ne uităm la ceea ce ne spun Scripturile despre nevestele profeților. Avraam a fost prooroc (Gen. 20:7), dar asta nu l-a împiedicat să mintă de două ori despre identitatea nevestei lui, crezând că numai astfel își poate scăpa viața. Moise a fost criticat pentru nevasta pe care și-a luat-o (Num. 12:1). Nevasta lui Isaia, care a fost și ea proorociță (Is. 8:1:3), i-a născut mai mulți fii, dintre care doi au avut nume cu semnificații de mesaj profetic. Dumnezeu nu i-a îngăduit lui Ieremia să-și ia nevastă (Ier. 16:1-4), asta ca semn pentru evrei că vine o judecată și o pedeapsă așa de mare, că vor regreta că s-au însurat și au adus copii pe lume. Nevasta lui Osea a ajuns o prostituată și proorocul a trebuit să o răscumpere cu bani dela o piață de robi (Osea 1 - 3). Ce mare rușine trebuie să fi fost asta!

Dintre toți însă, prețul cel mai mare l-a plătit Ezechiel. Pentru ca să poată rosti mesajul profetic simțind ceea ce simte Dumnezeu, lui Ezechiel a trebuit să-i moară nevasta exact în ziua în care a căzut Ierusalimul. Mai mult, Dumnezeu nu i-a îngăduit nici măcar să-și plângă moarta:

*„Suspină în tăcere, dar nu plânge ca la morți!
Leagă-ți turbanul, pune-ți încălțăminte în picioare,
nu-ți acoperi barba, și nu mânca pâinea de jale!”
(Ezec. 24:17).*

În 14 August 586 î.Ch., babilonienii au dat foc Templului și au distrus cetatea. Israelul ca neam a încetat să mai existe. Pe atunci nu existau încă radiouri, ziare sau televizoare. Cei din jurul lui Ezechiel puteau să nu-l creadă și să bănuiască mai degrabă că s-a stricat la cap din cauza pierderii nevestei iubite. Confirmarea a venit numai cinci luni mai târziu, în 8 Ianuarie

585, când un fugar venit de la Ierusalim le-a adus evreilor teribilă veste:

„În al doisprezecelea an, în ziua a cincea a lunii a zecea a robiei noastre, un om care scăpase din Ierusalim, a venit la mine și a zis: „Cetatea a fost luată!“ Dar mâna Domnului venise peste mine seara, înainte de venirea fugarului la mine, și Domnul îmi deschisese gura până a venit el la mine dimineața. Gura îmi era deschisă și nu mai eram mut“ (Ezec. 33:21-22).

Dumnezeu a terminat vremelnicele căsnicii cu Israelul. Cei din robie au auzit vestea teribilă venită de „acasă“. Toate speranțele lor, tot ce făcea tăria lor, bucuria și fala lor, tot ce le fusese mai scump ochilor, fusese distrus cu desăvârșire. De acum nu mai aveau un „acasă“ unde să se întoarcă ...

„Tu, însă, fiul omului, în ziua când le voi răpi ceea ce face tăria lor, bucuria și fala lor, ce le este scump ochilor și lucrul iubit de ei, pe fiii și fiicele lor, în ziua aceea, va veni un fugar la tine, ca să-ți dea de știre și să auzi cu urechile tale. În ziua aceea, ți se va deschide gura odată cu a fugarului, vei vorbi, și nu vei mai fi mut. Vei fi un semn pentru ei, și vor ști că Eu sunt Domnul“ (Ezec. 24:25-27).

Cu toate acestea, țesute în pânza pasajelor care anunță pedepsele există și versete care vorbesc despre speranța în viitor. Ezechiel le aduce aminte evreilor că Dumnezeu a promis că-i va aduna iar acasă din mijlocul popoarelor la care au ajuns, ca să le dea un împărat și să-i facă o împărăție.

„Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Când voi strânge iarăși casa lui Israel din mijlocul popoarelor la cari este risipită, Îmi voi arăta în ea sfințenia înaintea neamurilor, și vor locui în țara lor pe care am dat-o robului meu Iacov. Vor locui liniștiți în ea, vor zidi case și vor sădi vii; da, vor locui liniștiți în ea, când Îmi voi împlini judecățile împotriva tuturor celor ce-i înconjoară și-i disprețuiesc. Și vor ști că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor“ (Ezec. 28:25-26).

Lucrul acesta nu se va întâmpla însă prin Zedechia, un rege slab pe tronul lui David, ci prin adevăratul „*fiu al lui David*“, Mesia Isus Christos (Mat. 1:1). Ezechiel nu-și va încheia cartea mai înainte de a spune lucruri minunate despre această viitoare restaurare.

Din ziua în care Dumnezeu i-a redat vocea lui Ezechiel, proorocul a fost scos din limitările impuse la începutul misiunii sale (Ezec. 3:25-27). De atunci înainte, tonul profețiilor a căpătat și el o altă culoare. După ce a terminat cu Israelul, Dumnezeu va anunța acum prin el judecata și pedepsirea neamurilor din jur.

11. Judecata neamurilor din jur - Ezechiel 25 - 28

Popoarele din jur s-au bucurat foarte mult de căderea împărăției lui Israel. În vremurile ei de glorie, națiunea lui Israel s-a ținut ca un neam separat de celelalte și fără îndoială, asta i-a iritat foarte tare. Pretenția evreilor că Yahweh este singurul Dumnezeu viu și adevărat a aruncat asupra lor imaginea unor popoare care se închină la niște idoli morți și neputincioși. Saul și David s-au confruntat pe câmpul de luptă cu aceste neamuri vecine și ele n-au uitat umilirea înfrângerilor de atunci.

Vremea însă a trecut și evreii au început să se închine și ei la idoli neamurilor. Asta le-a părut acestora pură ipocrizie! Dacă Yahweh era singurul Dumnezeu adevărat, cum de veneau ei acum să se închine la alți dumnezei? Și de ce umblau evreii așa de umili după ajutorul națiunilor puternice din jur dacă Dumnezeul lor era așa de ... atotputernic? Mare trebuie să fi fost bucuria popoarelor din jur când i-au văzut pe evrei zdrobiți în ziua smeririi lor. Se părea că dumnezeii Babilonului au fost cu mult mai tari decât Dumnezeul căruia ei se închinau evreii ...

Ce nu puteau să înțeleagă atunci neamurile din jurul Israelului era că distrugerea Ierusalimului nu era numai o pedeapsă pentru evrei, ci și un teribil avertisment dat tuturor popoarelor!

„Iată, cel neprihănit este răsplătit pe pământ; cu cât mai mult cel rău și păcătos!” (Prov. 11:31)

Căci dacă Dumnezeu își dezlănțuie mânia asupra poporului Său, „care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?” (1 Petru 4:17).

Este o mare diferență între disciplinarea părintească plină de dragoste și pedepsirea necruțătoare a unui criminal vinovat. Israelul Îl cunoscuse pe Dumnezeu și păcatul lor se vedea clar în lumina clară a Cuvântului lui Dumnezeu, dar nici neamurile nu fuseseră chiar așa de neștiutoare. Dumnezeu le lăsase mărturia clară a creației (Rom. 1:18-32) și mărturia conștiinței din inima lor (Rom. 2:11-16) așa că nu se puteau dezvinovăți. Dumnezeu însă pedepsește namurile din jur și pentru felul în care s-au purtat cu poporul Său. Aceasta a fost una din prevederile legământului încheiat de Dumnezeu cu Avraam:

„Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe ceice te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine“ (Gen. 12: 2-3).

Dumnezeu i-a spus lui Ezechiel să-și întoarcă fața spre popoarele din jur și să vestească venirea pedepsei. Este interesant că această rostire merge în cercuri concentrice. Întâi sunt judecate și pedepsite popoarele care aveau înrudiri de sânge cu evreii, apoi sunt judecate și pedepsite popoarele din imediata vecinătate a Israelului, iar la urmă are loc judecarea celor două centre mari de influență asupra Israelului Tirul și Egiptul. Pentru că n-a vrut să-l expună pe Ezechiel la furia babilonienilor care-l stăpâneau ca rob sau poate din alte motive, necunoscute nouă, Dumnezeu nu-l face pe Ezechiel să rostească nici o condamnare împotriva Babilonului. Sarcina aceasta le fusese deja încredințată lui Isaia (Is. 13:1 - 14:23; 21:1-9) și mai ales lui Ieremia (Ier. 31; 40; 50 - 55).

11.1. Judecata popoarelor înrudite cu Israelul (Ezec. 25:1-14)

Amoniții, Moabiții și Edomiții au fost toți rude cu evreii. Amoniții și Moabiții se înrudeau cu evreii prin Lot, nepotul lui

Avraam. Ei au fost descendenții celor doi copii născuți din incestul lui Lot cu cele două fiice, după ce Dumnezeu i-a scăpat din Sodoma (Gen. 19:29-38). Edom este un alt nume pentru Esau (Ezec. 25:30 - Edom înseamnă „roșu”), fratele geamăn al lui Iacov. Te-ai fi așteptat ca popoare înrudite să aibă simpatie unele pentru altele, dar aceste trei popoare din vecinătatea Israelului întrețineau o ură seculară împotriva poporului lui Dumnezeu.

Notăți structura mesajelor care anunță pedepsele acestor popoare: Fiecare este motivată și introdusă prin expresia „pentru că” (Ezec. 25:3, 6, 8, 12, 15; 26:2) și argumentată prin expresia „de aceea” (Ezec. 25:4, 7, 9, 16;26:3).

Pe lângă conflictele din trecut, vinovăția celor trei popoare a fost și că s-au uitat cu satisfacție la cucerirea evreilor și ducerea lor în robie. A fost un fel de funciară și perversă bucurie a celor slabi care, așa cum spune românul, „s-au bucurat că a

murit și capra vecinului“. Dumnezeu anunță distrugerea totală și scoaterea celor trei popoare din istorie.

„De aceea, deschid ținutul Moabului dinspre cetăți, dinspre cetățile lui dela hotare, cari sunt podoaba țării și anume: Bet-Ieșimotul, Baal-Meonul și Chiria-taim, îl deschid și-l dau în stăpânire fiilor Răsăritului împreună cu țara Amoniților, ca să nu mai fie pomeniți printre neamuri copiii lui Amon“ (Ezec. 25:9-10).

„Îmi întind mâna împotriva Edomului, îi voi nimici cu desăvârșire oamenii și vitele, îl voi preface într-un pustiu, dela Teman până la Dedan; vor cădea loviți de sabie. Îmi voi răzbuna pe Edom prin poporul Meu Israel. El va face Edomului după mânia și urgia Mea; ca să vadă răzbunarea Mea, zice Domnul, Dumnezeu“ (Ezec. 25:13-14).¹⁰

11.2. Judecata popoarelor învecinate cu Israelul (Ezec. 25:15 - 26:21)

Ezechiel își întoarce fața împotriva Filistenilor (25:15-17) și a Fenicienilor, în mod special asupra cetăților feniciene Tir (Ezec. 26:1 - 28:19) și Sidon (Ezec. 28:20-24).

Ezechiel n-a fost singurul profet care a vorbit împotriva filistenilor (Ier. 47; Amos 1:6-8; Zah. 2:4-7). Pedepsa rostită împotriva lor s-a împlinit prin mâna babilonienilor. Ca să se împotrivescă cuceritorilor, filistenii s-au aliat cu Egiptul, dar asta nu i-a ajutat la nimic. Tăvălugul babilonian le-a cucerit țara și le-a deportat toată populația în nisipurile mișcătoare ale celorlalte popoare din imperiu, unde au dispărut prin asimilare.

10. Judecata lui Dumnezeu a fost dusă la îndeplinire. Astăzi, doar istoria și arheologia mai amintesc despre ele. Unul din regretele mele este că, deși am fost în Israel de câteva ori, nu m-am dus și la Petra, în Iordania, să văd rămășițele cetății din defileul stâncos roșiatic. (n.a.)

Fenicienii au fost un popor al mării. Veniți probabil dinspre Grecia de azi, acești oameni au fost buni comercianți și buni constructori. În timpul lui David și Solomon a existat o alianță cu Hiram, regele Tirului, care le-a dat ajutor în proiectele lor de construcții (1 Regi 16:31). Mai târziu, din Tir și Sidon s-a revărsat asupra Israelului marea mortală de contaminare idolatră. Regele Ahab s-a căsătorit cu păgâna Izabela și din această mezelianță s-a născut mult necaz pentru poporul lui Dumnezeu.

Limbajul folosit de Dumnezeu în profeția lui Ezechiel spre a anunța pedepsirea Tirului este plin de metafore foarte bine alese. Dumnezeu vorbește de o „furtună” care va ridica valurile mării asupra cetății (Ezec. 26:3,19). Tirul era o cetate plasată jumătate pe uscat și jumătate pe o insulă aflată cam la 800 de metri depărtare de țărm. Dumnezeu s-a supărat pe Tir pentru că s-a bucurat de distrugerea evreilor și a căutat să profite din acest eveniment:

„Fiul omului, pentru că Tirul a zis despre Ierusalim: „Ha! Ha!” Este zdrobită poarta popoarelor! Și se întoarce la mine! Mă voi îmbogăți, căci el a rămas pustiu!” deaceia, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată că am necaz pe tine, Tirule, și voi aduce împotriva ta multe neamuri, cum își ridică marea valurile! Ele vor dărâma zidurile Tirului, îi vor surpa turnurile, îi voi răzui și țărana, și o voi face o stâncă goală. Va rămânea o mare ca un loc unde se vor întinde mreji de prins pește; Eu am vorbit, zice Domnul, Dumnezeu. Va fi prada neamurilor!” (Ezec. 26:2-5).

Numele „Tir” înseamnă „stâncă”, ceea ce-i prilejuiește lui Dumnezeu în textul de mai sus un joc de cuvinte: „... și o voi face o stâncă goală”, reluat apoi în versetul 14:

„Te voi face o stâncă goală; vei fi ca un loc în mare unde se vor întinde mreji de prins pești; și nu vei mai fi zidit la loc. Căci Eu, Domnul, am vorbit, zice Domnul, Dumnezeu” (Ezec. 26:14).

Atacurile asupra Tirului au venit succesiv, ca valurile unei furtuni. Tirul a supraviețuit asalturilor asiriene, iar apoi au venit babilonienii care au asediat cetatea timp de cincisprezece ani (586-571 î.Ch.). Aceștia i-au spart zidurile și au cucerit partea continentală a Tirului, dar n-au putut ajunge să cucerească și partea maritimă, pentru că nu aveau vase de război. Dumnezeu a găsit cu cale că Babilonul nu a fost răsplătit suficient pentru eforturile depuse în asediarea Tirului, probabil pentru că cetatea își mutase bogățiile pe partea insulară. El a hotărât să-l despăgubească printr-o mare pradă dată în Egipt:

„Fiul omului, Nebucadnețar, împăratul Babilonului, și-a pus oastea să facă o slujbă grea împotriva Tirului. Toate capetele au ajuns pleșuve, toți umerii sunt jupuiți, și n-a luat dela Tir nici o plată, nici el, nici oastea lui, pentru slujba pe care a făcut-o împotriva lui. De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată că dau lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, țara Egiptului; el îi va ridica bogățiile, o va prăda, și o va jăfui; aceasta va fi plata oastei lui! Ca plată pentru slujba făcută împotriva Tirului, îi dau țara Egiptului; căci pentru Mine s-au ostenit, zice Domnul Dumnezeu“ (Ezec. 29:18-20).

În 322 î.Ch. Alexandru al Greciei a arătat încă o dată tuturor de ce merita să i se spună „cel mare“! El a dat poruncă trupelor sale să transporte în coșuri purtate pe umeri toate dărâmăturile de pe partea continentală și să le arunce în mare, construind astfel un dig pe care a ajuns la cei care trăiau sfidător pe insulă.

Cei familiarizați cu Biblia știu că partea de narațiune conține învățături, dar revelațiile cele mai adânci sunt date în forma poeziilor, numite și cântări. Capitolul 27 din Ezechiel conține o astfel de „cântare de jale“ făcută asupra Tirului. Fără a intra prea adânc în conținutul acestor revelații, vreau să vă arăt forma extraordinar de elegantă sub care ne sunt date. Întreaga cântare este o metaforă extinsă, care prezintă soarta cetății prin imaginea unei corăbii. Este o satiră despre niște constructori pricepuți, dar neînțelepți, care au

reușit o capodoperă, dar au privit-o apoi neputincioși cum se scufundă.

Construirea corăbiei:

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Și tu, fiul omului, rostește această cântare de jale asupra Tirului! Spune Tirului: „Tu, care stai pe malul mării, și faci negoț cu popoarele unui mare număr de ostroave, așa vorbește Domnul Dumnezeu:

„Tirule, tu ziceai: „Eu sunt de o desăvârșită frumusețe!“

Ținutul tău este în inima mărilor, și cei ce te-au zidit te-au făcut desăvârșit de frumos. Cu chiparoși din Senir ți-au făcut toate laturile corăbiilor. Au luat cedri din Liban, ca să-ți ridice catargurile; lopețile ți le-au făcut din stejari de Basan, și lavițele cu fildeș prins în cimișir, adus din ostroavele Chitim. Pânzele cari-ți slujeau ca steag erau de în subțire din Egipt, cusut la gherghef, iar învelitoarea ta era de purpură albastră și roșie, din ostroavele Elișei“ (Ezec. 27:1-7).

Angajarea echipajului corăbiei:

„Locuitorii Sidonului și Arvadului îți erau vâslași, și cei mai înțelepți din mijlocul tău, Tirule, îți erau cârmaci. Bătrânii Ghebalului și lucrătorii lui iscusiți erau la tine, și-ți dregeau crăpăturile. Toate corăbiile mării cu marinarii lor erau la tine, ca să facă schimb de mărfuri cu tine. Cei din Persia, din Lud și din Put, slujeau în oastea ta, ca oameni de război; ei își spânzurau în tine scutul și coiful, și-ți dădeau strălucire. Cei din Arvad îți umpleau zidurile cu războinicii tăi, și oamenii viteji erau în turnurile tale. Ei își atârnavă pavezele pe toate zidurile tale, și-ți desăvârșeau astfel frumusețea“ (Ezec. 27:8-11).

Nici o corabie nu este făcută pentru a fi admirată, ci pentru a fi folosită spre câștigul celor care au investit în ea. Corabia

nu trebuie să stea în port, ci să străbată mările. Ezechiel descrie comerțul plin de succes din călătoriile corăbiei minunate:

„Cei din Tars făceau negoț cu tine, cu tot felul de mărfuri pe cari le aveai din belșug. Veneau la târgul tău cu argint, cu fier, cu cositor și cu plumb.

Iavanul, Tubalul și Meșecul făceau negoț cu tine; dădeau robi și unelte de aramă în schimbul mărfurilor tale.

Cei din casa Togarmei aduceau la târgul tău cai, călăreți și catări.

Cei din Dedan făceau negoț cu tine; negoțul multor ostroave trecea prin mâinile tale; îți aduceau ca bir coarne de fildeș și de abanos. Siria făcea negoț cu tine, cu marele număr de lucruri făcute de tine; ei veneau la târgul tău de smaragd, purpură, și materii pestrițe cu în suptire, mărgean și agat.

Iuda și țara lui Israel făceau negoț cu tine; îți dădeau grâu de Minit, turte, miere, untdelemn și leac alinător, în schimbul mărfurilor tale.

Damascul făcea negoț cu tine, cu marele număr de lucruri făcute de tine, cu tot felul de mărfuri, pe cari le aveai din belșug; îți dădea vin din Helbon și lână albă.

Vedanul și Iavanul, dela Uzal, veneau la târgul tău; fier lucrat, casie și trestie mirositoare, erau schimbate cu tine.

Dedanul făcea negoț cu tine cu învelitori de pus pe cal.

Arabia și toți voivozii Chedarului erau negustorii tăi, și-ți aduceau miei, berbeci și țapi.

Negustorii din Seba și din Raema făceau negoț cu tine; îți plăteau cu cele mai bune mirezme, cu pietre scumpe și aur, mărfurile tale.

Haranul, Canehul și Edenul, negustorii din Seba, din Asiria, din Chilmad, făceau negoț cu tine; făceau negoț cu tine de haine scumpe, de mantale de purpură albastră și cusături la gherghef, de covoare scumpe puse în lăzi de funii, sucite și bine împletite, aduse la târgul tău.

Corăbiile din Tars îți aduceau mărfurile pe mare; erai în culmea bogăției și slavei, în inima mărilor!“ (Ezec. 27:12-25).

Admirația s-a transformat însă în disperare. Cei din corabie au pierit în furtună, iar cei de pe țărm au rămas fluierând a pagubă. Corabia s-a ... scufundat:

„Vâslașii tăi te duceau pe ape mari: dar un vânt dela răsărit te va sfărâma în inima mărilor! Bogățiile tale, târgurile tale și mărfurile tale, marinarii și cârmacii tăi, cei ce îți dreg crăpăturile corăbiilor, și ceice fac schimb de mărfuri cu tine, toți oamenii de război cari sunt în tine, și toată mulțimea, care este în mijlocul tău, se vor prăbuși în inima mărilor, în ziua căderii tale.

Toate valurile mării se vor cutremura de țipetele cârmacilor tăi! Și toți vâslașii, marinarii, toți cârmacii de pe mare, se vor da jos din corăbii și vor păși pe uscat. Vor striga cu glas tare din pricina ta, și vor scoate țipete amarnice. Își vor arunca țărână în cap și se vor tăvăli în cenușă. Își vor rade capul din pricina ta, și se vor îmbrăca în saci, te vor plânge cu sufletul amărât, și cu mâhnire mare. În durerea lor, vor face un cântec de jale asupra ta, te vor boci, și vor zice: „Cine era ca Tirul, cel nimicit în mijlocul mării?”

Când ieșeau mărfurile tale pe mări, săturai un mare număr de popoare; cu belșugul avuțiilor și mărfurilor tale, îmbogățeai pe împărații pământului. Acum însă ești sfărâmat de mări, negoțul tău a pierit în adâncimea apelor, și toată mulțimea ta de oameni s-a cufundat odată cu tine! Toți locuitorii ostroavelor stau înmărmuriți din pricina ta, împărații lor stau cu părul vâlvoi de groază, și le tremură fața! Negustorii popoarelor fluieră asupra ta! Ești nimicit de tot, și te-ai dus pentru totdeauna!” (Ezech. 27:26-36).

„Sic transit gloria mundi!”¹¹ Toate puterile lumii vor mușca până la urmă din țărână, chiar și cele mai semețe. Ce le îndeamnă însă să se înalțe așa de sus? Cine este în spatele insolenței lor păgâne? La aceste întrebări vom căuta împreună răspunsuri în capitolul viitor.

11. „Așa trece slava lumii!” (lat.)

EZECHIEL ȘI ISTORIA

12. Cine este adevăratul împărat al Tirului?

Capitolele 26-28 din cartea profetului Ezechiel sunt dedicate unor profeții împotriva Tirului și Sidonului. Este firesc să ne întrebăm de ce așa de multe capitole sunt dedicate unui lider din afara graniței poporului lui Dumnezeu. La vremea aceea, poporul lui Dumnezeu avea de a face cu Babilonul și cu Egiptul, puteri din depărtare și cu Moabul, Edomul, Amon și filistenii, dușmani mai mici, dar aflați în imediata apropiere. Care să fie explicația?

Plasată în contextul spiritual al experiențelor lui Israel, condamnarea „voievodului” și a cetăților Tir și Sidon își are semnificația ei surprinzătoare. Din Tir și Sidon s-au revărsat asupra copiilor lui Dumnezeu influențele demonice care au prăbușit națiunea în cea mai crasă idolatrie. Asaltul s-a dat în ceea ce comentatorii creștini și rabinii evrei numesc deopotrivă „vremea Izabelei” și a influenței ei malefice.

Ca o maree neagră venită din Sidon prin căsătoria cu Ahab (1 Regi 16.31), prințesa aceasta păgână a rămas în viață după moartea acestuia, continuând să răspândească întunericul idolatriei sale îndrăcite asupra lui Israel, în Nord, iar de acolo, încet, încet, a coborât ca într-o înnoptare mortală asupra Ierusalimului și a Regatului de Sud. Dumnezeu l-a condamnat la moarte pe Ahazia, unul dintre fiii ei, pentru că L-a ignorat pe El, preferând să-l consulte pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului (2 Regi 1:3-4). Una din fetele lui Ahab, Atalia, a fost strecurată dibaci de Izabela ca soție pentru fiul lui Iosafat, care a purtat tot numele de Ioram (2 Regi 8.16-18, 25-27). Această femeie din casa lui Omri a fost apoi instrumentul satanic prin

care s-a încercat suprimarea urmașilor lui Iuda și David, din care trebuia să vină „la plinirea vremii” Mesia (2 Regi 11:1-3).

Umbra malefică a Izabelei avea să ia sfârșit când Iehu, „uraganul lui Dumnezeu” a nimicit regii contaminați de idolatrie din Samaria și din Ierusalim, iar preotul Iehoiada a omorât-o pe Atalia și l-a uns ca rege pe Ioas, fiul davidic salvat de Providența divină (2 Regi 11.4-20).

Dacă luăm în considerare acest context istoric, nu este de mirare că Dumnezeu are așa de multe de spus prin Ezechiel despre rolul jucat de Tir în prăbușirea poporului Său și vestește distrugerea lui totală. Profetia făcută de Ezechiel împotriva Tirului este una din cele mai spectaculoase din istorie. Tirul era un oraș de pescari, situat pe coastă la nord de Israel. În fața cetății se afla o insulă impunătoare. Exechiel spune:

„În anul al unsprezecelea, în ziua întâi a lunii, cu-vântul Domnului mi-a vorbit astfel:

„Fiul omului, pentru că Tirul a zis despre Ierusalim: „Ha! Ha!” Este zdrobită poarta popoarelor! Și se întoarce la mine! Mă voi îmbogăți, căci el a rămas pustiu!” de aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu:

„Iată că am necaz pe tine, Tirule, și voi aduce împotriva ta multe neamuri, cum își ridică marea valurile! Ele vor dărâma zidurile Tirului, îi vor surpa turnurile, îi voi răzui și țărâna, și o voi face o stâncă goală. Va rămânea o mare ca un loc unde se vor întinde mreji de prins pește; Eu am vorbit, zice Domnul, Dumnezeu. Va fi prada neamurilor! Cetățile din ținutul lui vor fi trecute prin sabie. Și vor ști astfel că Eu sunt Domnul.” ...

„Te voi face o stâncă goală; vei fi ca un loc în mare unde se vor întinde mreji de prins pești; și nu vei mai fi zidit la loc. Căci Eu, Domnul, am vorbit, zice Domnul, Dumnezeu” (Ezec. 26:1-6; 14).

Istoria a confirmat această pedeapsă. Confirmarea imediată a venit când, după un asediu de 13 ani, Tirul a acceptat să plătească tribut Babilonului. Confirmarea principală a venit însă atunci când, în anul 332 î.Ch., Alexandru Macedon s-a apropiat de cetate cu trupele sale. Sub iminenta amenințare, poporul și conducătorii au luat tot ce era prețios și s-au refugiat pe insula din apropiere. Fără corăbii, cotropitorii n-au renunțat la pradă, ci au poruncit armatelor să construiască un dig de la uscat spre insulă. Ca s-o facă, ei au dărâmat cetatea casă cu casă și au avut nevoie până și de pământul de sub case. Au ras totul până la stânca de dedesupt. Tirul de astăzi se află pe insula care a fost transformată astfel într-un promotoriu, iar vatra vechii cetăți a rămas un ținut dezolant. Tirul a fost singura cetate din istorie care a fost aruncată în mare!

După ce trecem prin partea de narațiune profetică din capitolele 26 și 27, în capitolul 28 ne întâlnim cu o cântare făcută pentru acest împărat al Tirului. În Biblie, pasajele narrative sunt explicative, în timp ce pasajele poetice sunt pasaje de revelație profetică pură. Numite și „cântări“, aceste pasaje poetice sunt un fascinant teren de explorare.

Iată una din observații: în timp ce în capitolele precedente rostirile profetice au fost împotriva cetății Tir (Ezec. 26:2; 27:2) și a „voievodului Tirului“ (Ezec. 28:2), cântecul de jale scris începând cu Ezec. 28:12 este împotriva „împăratului Tirului“ !!!

Dualitatea „voievod“ (reprezentant) și împărat (reprezentat) mai este folosită de Ezechiel și în capitolele finale ale cărții, unde este vorba de Dumnezeu și reprezentantul Său care va sta pe tronul de la Ierusalim:

„Eu, Domnul, voi fi Dumnezeul lor, și Robul Meu David va fi voivod în mijlocul lor. Eu, Domnul, am vorbit!“ (Ezec. 24:24)

Voievodul este reprezentantul împăratului, iar în cazul acesta voievodul uman de pe tronul Tirului este reprezentan-

tul împăratului care stă pe tronul spiritual nevăzut la Tirului, Lucifer însuși!

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, fă un cântec de jale asupra împăratului Tirului, și spune-i:

„Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune, și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonice, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smaragd, și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut. Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine. Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie, și ai păcătit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu, și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pământ, te dau priveriște împăraților. Prin mulțimea nelegiurilor tale, prin nedreptatea negoțului tău, ți-ai spurcat locașurile sfinte; de aceea, scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie, și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc. Toți cei ce te cunosc între popoare rămân uimiți din pricina ta; ești nimicit, și nu vei mai fi niciodată!“ (Ezec. 28:11-19)

Rostirea împotriva voievodului Tirului este urmată imediat de una împotriva Sidonului:

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, întoarce-ți fața spre Sidon, și proorocește împotriva lui! Spune: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată că am necaz pe tine, Sidonule, și voi fi proslăvit în mijlocul tău; ca să se știe că Eu sunt Domnul, când Îmi voi împlini judecățile împotriva lui, și când Îmi voi arăta sfințenia în mijlocul lui. Voi trimete ciuma în el, voi face să curgă sângele pe ulițele lui; vor cădea

morții în mijlocul lui, uciși de sabia care va veni din toate părțile să-i lovească, și vor ști astfel că Eu sunt Domnul. Atunci el nu va mai fi pentru casa lui Israel un spin care înțeapă, un măcăciune aducător de dureri, printre toți ceice-l înconjoară și-l disprețuiesc. Și vor ști astfel că Eu sunt Domnul, Dumnezeu.“ (Ezec. 28:20-24).

Cântările acestea care vestesc pedepsirea lui Lucifer nu-și găsesc echivalent biblic decât în cântarea făcută împotriva Babilonului și a dumnezeului lui nevăzut din Isaia și Apocalipsa:

„Tot pământul se bucură acum de odihnă și pace; izbucnesc oamenii în cântece de veselie. Până și chiparoșii și cedrii din Liban se bucură de căderea ta și zic: „De când ai căzut tu, nu se mai suie nimeni să ne taie!“ Locuința morților se mișcă până în adâncimile ei, ca să te primească la sosire, ea trezește înaintea ta umbrele, pe toți mai marii pământului, scoală de pe scaunele lor de domnie pe toți împărații neamurilor. Toți iau cuvântul ca să-ți spună: „Și tu ai ajuns fără putere ca noi, și tu ai ajuns ca noi!“ Strălucirea ta s-a pogorât și ea în locuința morților, cu sunetul alăutelor tale; așternut de viermi vei avea, și viermii te vor acoperi.

Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.“ Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului!“ (Isaia 14:7-15).

„După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare, și a zis:

„A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniai

curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătărilor ei.“

Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit, și au ajuns până în cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i cum v-a răsplătit ea, și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea!“ Pe cât s-a slăvit pe sine însăși, și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentru că zice în inima ei: „Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă, și nu voi ști ce este tânguirea!“ Tocmai pentru aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare.

Și împărații pământului, cari au curvit și s-au dezmiardat în risipă cu ea, când vor vedea fumul arderii ei, o vor plânge și o vor boci. Ei vor sta departe, de frică să nu cadă în chinul ei, și vor zice:

„Vai! vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! Într-o clipă ți-a venit judecata!“

Negustorii pământului o plâng și o jălesc, pentru că nimeni nu le mai cumpără marfa: marfă de aur, de argint, de pietre scumpe, de mărgăritare, de în suptire, de purpură, de mătăasă și de stacojiu; nici felurile lor soiuri de lemn de tiin, tot felul de vase de fildeș, tot felul de vase de lemn foarte scump, de aramă, de fer și de marmoră; nici scorțișoara, nici mirodeniile, nici miroznela, nici mirul, nici tămâia, nici vinul, nici untdelemnul, nici făina bună de tot, nici grâul, nici boii, nici oile, nici caii, nici căruțele, nici robii, nici sufletele oamenilor. Și roadele atât de dorite sufletului tău s-au dus dela tine. Toate lucrurile alese, strălucite, sunt pierdute pentru tine, și nu le vei mai găsi.

Cei ce fac negoț cu aceste lucruri, cari s-au îmbogățit de pe urma ei, vor sta departe de ea, de fri-ca chinului ei. Vor plânge, se vor tânguî, și vor zice:

„Vai! vai! Cetatea cea mare, care era îmbrăcată cu în foarte suptire, cu purpură și cu stacojiu, care era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare! Atâtea bogății într-un ceas s-au prăpădit!”

Și toți cârmacii, toți ceice merg cu corabia pe mare, marinarii, și toți ceice câștigă din mare, stăteau departe; și, când au văzut fumul arderii ei, strigau: „Care cetate era ca cetatea cea mare?” Și își aruncau țărână în cap, plângeau, se tânguiau, țipau și ziceau:

„Vai! Vai! Cetatea cea mare, al cărei belșug de scumpeturi a îmbogățit pe toți cei ce aveau corăbii pe mare, într-o clipă a fost prefăcută într-un pustiu!”

„Bucură-te de ea, cerule! Bucurați-vă și voi, sfinților, apostolilor și proorocilor! Pentru că Dumnezeu v-a făcut dreptate, și a judecat-o.”

Atunci un înger puternic a ridicat de jos o piatră ca o mare piatră de moară, a aruncat-o în mare, și a zis:

„Cu așa repeziciune va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, și nu va mai fi găsit! Și nu se va mai auzi în tine nici sunet de alăute, nici cântece din instrumente, nici cântători din fluier, nici cântători din trâmbițe; nu se va mai găsi la tine nici un meșter în vreun meșteșug oarecare. Nu se va mai auzi în tine vuietul morii. Lumina lămpii nu va mai lumina în tine, și nu se va mai auzi în tine glasul mirelui și al miresei, - pentru că negustorii tăi erau mai marii pământului, pentru că toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoria ta, și pentru că acolo a fost găsit sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost jungheați pe pământ” (Apocalipsa 18:1-24).

13. Egiptul – leagăn și mormânt ?

După ce termină cu Tirul și Sidonul, Ezechiel își întoarce atenția asupra Egiptului pentru a-i anunța judecata și pedeapsa. Este a șaptea națiune împotriva căreia sunt adreseate judecățile Domnului.

Ezechiel vorbește mult despre Egipt, mai mult decât despre oricare dintre celelalte popoare judecate de Dumnezeu. Patru capitole ale cărții (29 - 32) conțin nu mai puțin de șapte discursuri rostite împotriva Egiptului. Metaforic, Egiptul este când un crocodil, când un leu, când un copac falnic, când un monstru al apelor. Ne vom opri la această ultimă imagine și vom delimita discursurile profetice astfel: - monstrul apelor este prins (Ezec. 29:1-16)- monstrul apelor este răsplata Babilonului (Ezec. 29:17-21)- monstrul apelor este amenințat de furtună (Ezec. 30:1-19)- monstrului apelor îi sunt rupte brațele (Ezec. 30:20-26)- monstrul apelor este ca cedrul Asirian (Ezec. 31:1-18)- monstrul apelor este prins cu năvodul (Ezec. 32:1-16)- monstrul apelor este aruncat în locuința morților (Ezec.32:17-32).

Cu excepția celui de al treilea (Ezec. 30:1-19), toate celelalte sunt datate și așezate aproximativ cronologic. Cel de al doilea discurs (Ezec. 29:17-21) este datat în 26 Aprilie, 571 î.Ch., data cea mai târzie amintită în cartea lui Ezechiel, dar este inclus în această secțiune pentru că are ca temă Egiptul.

Nu este scopul nostru să analizăm în profunzime aceste discursuri, ci ne vom mărgini doar la câteva comentarii generale. Studiul amănunțit se găsește în comentariul lui W. W. Wiersbe, pe care vi l-am recomandat deja cu căldură.

Dintre toate popoarele lumii, Egiptul are cea mai îndelungată și mai semnificativă relație cu Israel. Relația

dintre cele două popoare poate fi exprimată prin trei metafore: un incubator, o trestie ruptă și un mormânt.

1. Egiptul a fost incubatorul în care familia urmașilor lui Avraam s-a transformat într-un popor foarte mare la număr:

„Șederea copiilor lui Israel în Egipt a fost de patru sute treizeci de ani. Și, după patru sute treizeci de ani, tocmai în ziua aceea, toate oștile Domnului au ieșit din țara Egiptului“ (Exod 12:40-41).

2. Egiptul a fost mereu pentru evrei „o trestie ruptă“, pe care au tot vrut să se sprijine evreii și mai mult s-au rănit decât să se ajute. Egiptul a fost pentru ei locul „eternei înțoarceri“. Interesant că urmașii lui Avraam n-au fost ispitiți să se întoarcă în Ur și în Caldeea, locul de obârșie al patriarhului, ci în Egipt, locul de naștere al națiunii.

„Rabsache le-a zis: „Spuneți lui Ezechia: „Așa vorbește marele împărat, împăratul Asiriei: „Ce este încrederea aceasta, pe care te bizui?“ Eu îți spun că acestea sunt vorbe în vânt: pentru război trebuie chibzuință și putere. În cine ți-ai pus dar încrederea, de te-ai răsculat împotriva mea? Iată, ai pus-o în Egipt, ai luat ca sprijin această trestie ruptă, care înțeapă și străpunge mâna oricui se sprijinește pe ea! Așa este Faraon, împăratul Egiptului, pentru toți cei ce se încred în el“ (Isa. 36:4-6).

„Și toți locuitorii Egiptului vor ști că Eu sunt Domnul, pentru că au fost o proptea de trestie pentru casa lui Israel“ (Ezec. 29:6).

3. După ce i-a fost leagăn, Egiptul a fost aproape să devină „mormântul“ evreilor. Rămășița din țară după asasinarea lui Ghedalia și a dregătorilor babilonieni (Ier. 40) s-a grăbit să se refugieze de mânia imperială în Egipt (Ier. 41-42), târându-l după ei și pe profetul Ieremia (Ier. 43). Mâniat, Dumnezeu le-a spus că se va duce după ei și în Egipt, unde prezența lor va atrage distrugerea și asupra egiptenilor:

„Căci așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeuul lui Israel: „Cum s-a vărsat mânia și urgia Mea peste locuitorii Ierusalimului, așa se va vărsa urgia Mea și peste voi, dacă veți merge în Egipt; veți fi o pricină de afurisenie, de groază, de blestem și de ocară, și nu veți mai vedea niciodată locul acesta!“ Rămășițe ale lui Iuda, Domnul vă zice: „Nu vă duceți în Egipt!“ Băgați bine de seamă că vă opresc lucrul acesta astăzi“ (Ier. 42:18-19).

În cartea lui Ezechiel, Egiptul este judecat și condamnat de Dumnezeu în limbajul specific religiei lor. Ezechiel amintește Egiptul ca pe un monstru marin, ca pe un crocodil, ca pe cineva care se pogoară și își continuă existența în locuința morților. Toate aceste reprezentări metaforice sunt și semne grafice, hieroglifice, pe care le întâlnim pretutindeni în arta egipteană, mai ales în piramidele din Egipt. Ca să înțelegem această terminologie, trebuie să spunem mai întâi câteva cuvinte despre lucrurile în care credeau egiptenii.

Iată ce citim în Wikipedia:

„Religia egiptenilor din perioada antică a fost o religie politeistă prin excelență. Zeii egiptenilor antici au fost numeroși, numărul exact n-a fost încă determinat. Mulți dintre zei erau proslăviți doar într-o anumită zonă sau într-un anumit oraș.

Conform credinței, zeii fuseseră creați de către Demiurg, primul zeu. Paradoxal, se credea că fiecare zeu a fost plăsmuit după chipul omului. Mitologia egipteană a conceput o teorie complexă a componenței ființelor, fie că sunt ele oameni sau zei. Există trei elemente care îi compun: ankh, ka și ba. Ankh-ul este forța divină, spiritul lui Ra, expresia deplină a luminii.

La origine numai zeii puteau să aibă akh-ul, însă, ulterior, și muritorii puteau să o dobândească. Ka-ul este născut din răsuflarea creatorului și reprezintă caracterul, personalitatea individului, chiar un alter-ego al acestuia. Într-un fel, acesta reprezintă rezervorul forțelor sale vitale. Ka-ul nu dispăre în momentul morții, având o existență independentă de trup. El

supraviețuiește mereu într-un suport terestru precum o statuie, o pictură sau cadavrul mumificat. Un alt principiu spiritual este ba care semnifică energia deplasării, o forță invizibilă ce trăiește independent în corp și poate călători în alte lumi. Datorită ka-ului, morții își îndeplinesc transformarea în lumea de dincolo.

Zeii Egiptului Antic

Unele zeități se bucurau totuși de o înaltă considerație în întreg Egiptul: Ptah, zeul creator, Ra, zeul Soarelui, Shu, zeul aerului, Nut, zeita cerului, Geb, zeul Pământului, Hathor, zeita iubirii și a muzicii, Min, zeul fertilității, Isis, soția și mama care se îngrijește cu credință, Montu, zeul victoriei, Thot, zeul științei și al înțelepciunii, Horus, stăpânul cerului și zeu al monarhiei, Amon-Ra, zeul originar, sau Osiris, stăpânul imperiului subpământean. Amon-Ra este cea mai renumită zeitățe din pleiada de zei ai Egiptului. La început zeu al aerului, al vântului și al luntrașilor, Amon devine zeu de stat la Teba și este asimilat cu Ra, zeul Soarelui la Heliopolis. Amon este zeul local al Tebei, considerat divinitate a aerului sau a fecundității.

Egal cu zeul Amon-Ra, este zeul Osiris. Odată cu trecerea timpului, Osiris devine mult mai iubit și mai venerat de către supușii egipteni, punându-l într-un con de umbră pe Amon-Ra. Osiris este zeul lumii de apoi, al tărâmului morților, dar este și zeul vegetației. Mai presus de toate acestea, Osiris este zeul egiptean suprem, zeul zeilor, cel care impune toate obiceiurile și legile de pe pământ, dar și în lumea de apoi. Îi are ca părinți pe zeita Nut (Cerul) și pe zeul Geb (Pământul), iar ca frați pe Isis, Neftis și Seth.

Toți acești zei apăreau în diferite ipostaze: de om, de animal sau ca o plăsmuire cu trup de om și cap de animal, ei erau recunoscuți și în ființele și obiectele acestei lumi. Astfel, Amon se înfățișa și sub forma unui berbec sau a unei găște, Horus ca șoim, Thot ca ibis, Montu ca taur, Hathor ca vacă sau ca

pom, Nut ca boltă cerească sau Ra ca soare. Animalele care îi reprezentau pe zei deveneau și ele divine, într-un anume fel. De aceea erau și acestea venerate, mumificate și îngropate în cimitirele pentru animale, cu tot ceremonialul. Adorarea animalelor sacre a sporit tot mai mult în decursul vremii.

Apis reprezintă unul dintre numeroasele animale venerate în Egiptul Antic. Apis este taurul sacru al egiptenilor. Este zeul forței și al fecundității și apare sub forma unui taur căruia i se acordă onoruri divine.

Și pisicile erau considerate animale sacre de către egipteni. Zeița cu cap de pisică a egiptenilor era Bastet. Mai era supranumită și ochiul lui Ra, fiind considerată zeița muncii, a bucuriei, stăpâna căminului și protectoarea nașterilor. Zeița întruchipează feminitatea, manifestând blândețe, seninătate, dar, ca orice pisică, aceasta poate să fie și vicleană și combativă, transformându-se într-o adevărată leoaică în fața dușmanilor săi.

Egiptenii antici venerau deci o mulțime de zeități, dar și un zeu atotputernic, unic. Zeii mai puțin importanți erau reprezentați și venerați în tot Egiptul, dar zeul unic era invocat în mod special în rugăciunile lor.

Mitologia egipteană sau religia egipteană este numele dat unor serii de credințe ale locuitorilor din Egiptul antic, înainte de apariția creștinismului și islamului. Mitologia egipteană a durat aproximativ 3.000 de ani și este diferită de mitologia romană și Mitologia greacă, ultimele două inspirându-se și din ea.

Încă de la început religia egiptenilor a avut un dublu aspect, divin și funerar. La baza ei stătea ideea supraviețuirii sufletului, conceput ca având o triplă compoziție: ka, ba și akh. Ka reprezenta spiritul universal preexistent în individ, care îi conferea calitățile și destinul proprii, corpul fizic ce anima toate ființele. Akh întruchipa o forță spirituală cu caracter supranatural; spre deosebire de trup, care era al pământului, akh aparținea cerului. Ba este cea mai apropiată noțiune de ceea ce

înțelegem noi prin suflet, se considera că fiecare ba avea forma sa proprie, pe care o conferea ființei pe care o însuflețea, păstrându-și aceste caracteristici și după moartea trupului de care era legat.

Cei mai religioși dintre oameni, cum îi considera Herodot pe egipteni, au despre moarte o concepție foarte diferită de a noastră. Pentru ei există două tipuri de moarte: una biologică de care nu scapă nimeni, chiar dacă ea poate fi urmată de un ciclu nesfârșit de nașteri, morți, renașteri și alta veșnică, aceasta din urmă fiind cea mai de temut, căci ea înseamnă nimicirea totală, reîntoarcerea la neființa dinaintea facerii lumii. De aceea ritualurile lor, funerare, mumificarea, construirea unor morminte grandioase (piramidele), dar mai ales grija lor permanentă de a-l înzestra pe cel mort cu toate acele formule magice cu ajutorul cărora să poată străbate tărâmul morților, pentru a ajunge din nou la lumină, la viață.

Primele mari texte funerare apar gravate în mormintele regilor din Imperiul Vechi, în camera în care era depusă mumia faraonului sau pe culoarele piramidelor. Cele dintâi scrieri au fost descoperite de marele egiptolog A.Mariette în piramida lui Unas sau Onnos (2350 î.Hr.-2321 î.Hr.), ultimul rege din dinastia aV-a. Dar ele sunt cu mult mai vechi, ca dovadă multiplele straturi de compunere și nivelurile unor limbi diferite. Folosite multă vreme oral, ele vor începe de acum înainte să fie consemnate, fixate prin scris, pentru a li se perpetua eficacitatea. Concret, textele piramidelor sunt niște compilații de diverse formule magice (descânțece), dispuse pe pereții diferitelor încăperi ale apartamentului funerar, aranjate în funcție de valoarea lor simbolică. Ele corespund unor liturghii ce se efectuau în timpul mumificării regelui sau cu ocazia funeraliilor. Multe dintre aceste descânțece, mai ales formulele de protecție și cele pentru ofrande, sunt gravate lângă sarcofag, pentru ca defunctul să fie ferit de pericole și să-și poată recăpăta forțele în noua lume. Formulele referitoare la suirea la cer figurează pe culoarul prin care se atinge vestibulul și care duce spre intrare. În epocă, speranța dobândirii unei

noi vieți în lumea de apoi era comună tuturor egiptenilor, dar oamenii de rând nu puteau spera la o supraviețuire ca aceea a primilor faraoni, adică cea solară. În toate epocile, dar mai cu seamă în Imperiul Vechi, suveranul se bucura de un statut aparte: fiind regele-zeu întrupat, numai el putea mijloci între lumea oamenilor și a zeilor. Ascensiunea sa prin piramidă, contopirea cu astrul și renașterea o dată cu acesta constituiau un privilegiu regal, iar textele piramidelor garantează acest lucru.

Instrumentul folosit de Dumnezeu pentru pedepsirea Egiptului a fost dușmanul lui milenar, Babilonul. Să nu ne înșelăm însă, violența Babilonului are în spate mânia lui Dumnezeu! Primul discurs nici nu pomeneste Babilonul pe nume, ci scoate în prim plan inițiativa lui Dumnezeu în desfășurarea evenimentelor:

„Fiul omului, întoarce-te cu fața spre Faraon, împăratul Egiptului, și proorocește împotriva lui și împotriva întregului Egipt! Vorbește, și spune:

„Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Iată că am necaz pe tine, Faraone, împăratul Egiptului, crocodil mare, care te culci în mijlocul râurilor tale, și zici: „Râul meu Nilul este al meu, eu l-am făcut!“ Ți voi pune însă un cârlig în fălci, voi lipi peștii râurilor tale de solzii tăi, și te voi scoate din mijlocul râurilor tale, cu toți peștii cari se află în ele, și cari se vor lipi de solzii tăi. Te voi arunca în pustie, pe tine și pe toți peștii din râurile tale. Vei cădea pe fața ogoarelor, nu vei fi ridicat, nici îngropat; ci te voi da de mâncare fiarelor pământului și păsărilor cerului. Și toți locuitorii Egiptului vor ști că Eu sunt Domnul, pentru că au fost o proptea de trestie pentru casa lui Israel. Când au pus mâna pe tine, te-ai rupt, și le-ai străpuns tot umărul; când s-au proptit de tine, te-ai sfărâmat, și le-ai scrântit șoldurile.“

De aceea așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, voi aduce sabia împotriva ta, și voi nimici cu desăvârșire din mijlocul tău oamenii și vitele. Țara Egiptului va ajunge o pustietate și un pustiu, și vor ști

că Eu sunt Domnul, pentru că a zis: „Nilul este al meu, eu l-am făcut!“ De aceea iată că am necaz pe tine și pe râurile tale, și voi preface țara Egiptului într-un pustiu și într-o pustietate. Nici picior de om nu va trece prin ea, nici picior de vită nu va trece prin ea, și va rămânea patru zeci de ani fără să fie locuită. Voi preface țara Egiptului într-o pustietate în mijlocul altor țări pustii, și cetățile ei vor fi pustii între alte cetăți pustii, timp de patruzeci de ani. Iar pe Egipteni îi voi risipi printre neamuri, și-i voi împrăști în felurite țări“ (Ezec. 29:2-12).

Așa cum am arătat deja în capitolul despre judecata popoarelor, Dumnezeu a dat Egiptul ca răsplată pentru Babilonienii care s-au trudit din greu să pedepsească Tirul, dar n-au luat prada care fusese transportată pe partea insulară a cetății (Ezec. 29:18-20).

Cel de al treilea discurs împotriva Egiptului ne spune clar că Dumnezeu va face ca Babilonul să treacă ca un tăvălug peste tot Egiptul. Textul precizează: „din Migdol până la Siena“, o expresie sinonimă cu expresia „de la Dan la Beer-Șeba“ (2 Sam. 24:15), adică de la extremitatea nordică până la extremitatea sudică.

În cel de al cincilea discurs, Egiptul este asemănat cu Siria. Comparația este măgulitoare pentru Egipt, dar este plină de ironie:

„Fiul omului, spune lui Faraon, împăratul Egiptului, și mulțimii lui: „Cu cine te asemeni tu în mărimea ta? Iată că Asirianul era un cedru falnic în Liban; ramurile lui erau stufoase, frunzișul umbros, tulpina înaltă, iar vârful îi ajungea până la nori. ...“ (Ezec. 31:2-3).

Făcut de Dumnezeu „atât de frumos că-l pizmuiau toți copacii Edenului, care se află în grădina lui Dumnezeu“, asirianul a trebuit să fie aruncat și el „în locuința morților, în adâncimile pământului“ (Ezec. 31:14-17). Este prima pomenire a „călătoriei de dincolo de moarte“, atât de dragă egiptenilor!

Tema este reluată în cel de al șaptelea discurs (Ezec. 32:17-32). Dumnezeu prezintă surpriza pe care o va avea egipteanul când va ajunge în locuința morților și va vedea că nimic din ceea ce crezuse el nu este adevărat. În loc de lumină, bogăție și slavă, el va fi întâmpinat de aceeași soartă pe care au avut-o ceilalți domnitori ai popoarelor, străini de religia egipteană și la fel de nenorociți după moarte ca și faraonii:

„Fiul omului, bocește-te pentru mulțimea Egiptului, și aruncă-o, pe ea și pe ficele neamurilor puternice în adâncimile pământului, la cei pogorâți în groapă! Pe cine întreci tu în frumusețe? Pogoară-te, și culcă-te lângă cei netăiați împrejur!” (Ezec. 32:18-19).

Ce enormitate! Ce grozăvie! Ce ironie a soartei! Egiptenii atât de atenți cu îmbălsămarea și cu toate celelalte pregătiri pentru moarte să ajungă acolo unde merge toată lumea!

„Atunci vitejii cei puternici vor vorbi în locuința morților despre el și cei ce-l sprijineau, și vor zice: „S-au pogorât, s-au culcat cei netăiați împrejur, uciși de sabie!”

Acolo este Asirianul, cu toată mulțimea lui, și mormintele lor stau împrejurul lui, toți au murit, și au căzut uciși de sabie. Mormintele lor sunt în adâncimile gropii, și mulțimea lui este împrejurul mormântului lui; toți au murit și au căzut uciși de sabie, ei, cari răspândeau groaza în țara celor vii.

Acolo este și Elamul, cu toată mulțimea lui, împrejurul mormântului lui; toți au murit și au căzut uciși de sabie, s-au pogorât netăiați împrejur în adâncimile pământului, ei, cari răspândeau groaza în țara celor vii, și își poartă acum ocară cu cei ce se pogoară în groapă. L-au culcat la un loc cu morții, împreună cu toată mulțimea lui, și mormintele lor sunt împrejurul lui; toți acești netăiați împrejur au murit uciși de sabie, căci răspândeau groaza în țara celor vii, și își poartă acum ocară cu cei ce se pogoară în groapă; i-au culcat acum la un loc cu cei morți.

Acolo sunt și Meșec, Tubal, și toată mulțimea lor, și mormintele lor sunt împrejurul lor; toți acești netăiați împrejur au murit uciși de sabie, căci răspândeau groaza în țara celor vii. Ei sunt culcați împreună cu vitejii, căzuți din vechime dintre cei netăiați împrejur; sunt pogorâți în locuința morților împreună cu armele lor de război, cu săbiile puse supt capetele lor, și nelegiuirile lor lipite pe osemintele lor, căci vitejia lor era o groază în țara celor vii.

Și tu vei fi zdrobit în mijlocul celor netăiați împrejur, și te vei culca împreună cu cei uciși de sabie!

Acolo este și Edomul, cu împărații lui și toți voivozii lui, cari, cu toată vitejia lor, au fost așezați la un loc cu cei uciși de sabie: stau culcați împreună cu cei netăiați împrejur, cu cei pogorâți în groapă.

Tot acolo sunt voivozii dela miază-noapte, și toți Sidonienii, cari s-au pogorât la cei morți, acoperiți de rușine, cu toată groaza pe care o aruncă vitejia lor; acești netăiați împrejur stau culcați cu cei uciși de sabie, și-și poartă ocara lângă cei pogorâți în groapă. Faraon îi va vedea, și se va mângâia pentru toată mulțimea lui, pentru ai lui cari au murit uciși de sabie și pentru toată oastea lui, zice Domnul Dumnezeu.“

„Căci l-am lăsat să răspândească groaza în țara celor vii. De aceea Faraon și toată mulțimea lui se vor culca împreună cu cei netăiați împrejur, cu ceice au murit uciși de sabie, zice Domnul Dumnezeu.“ (Ezec. 32:21-32).

14. Lămuriri pentru un crainic ceresc

Există texte grele pentru că nu le înțelegem, iar altele sunt grele, nu pentru că nu le înțelegem, ci pentru că ne este greu să le punem în practică! Capitolul 33 din cartea lui Ezechiel este unul din acestea. Ca și preotul, proorocul este un mijlocitor între Dumnezeu și oameni. O astfel de slujbă implică responsabilități și obligații, împreună cu multă, foarte multă suferință ...

Spre deosebire de cititorii de azi, toți ascultătorii contemporani cu Ezechiel au înțeles perfect când Dumnezeu le-a vorbit despre importanța unui „străjer“. Omul acesta era chemat să stea pe zidul cetății, pe cel mai înalt punct al zidului, uneori într-un turn de veghe, și avea responsabilitatea de a sta treaz, de a fi atent, de a privi în depărtare ca să vadă venind pericolul și de a-i înștiința pe cei din cetate. Dacă străjerul era bun și își făcea bine datoria, poporul era alertat și avea timp să se pregătească pentru luptă. Dacă însă străjerul „dormea în post“ sau nu era preocupat să privească mereu în depărtare, sau era alert și vedea primejdia, dar zăbovea să-i anunțe pe ceilalți, poporul era în mare primejdie să fie luat prin surprindere și să piară. Imaginea este o metaforă perfectă pentru poziția și activitatea unui profet. Habacuc o folosește și el în cartea lui:

*„M-am dus la locul meu de strață, și stam pe turn
ca să veghez și să văd ce are să-mi spună Domnul, și
ce-mi va răspunde la plângerea mea“ (Habacuc 2:1).*

Dumnezeu i-a atras atenția lui Ezechiel că și el era un astfel de „străjer“ pus de Dumnezeu să vegheze peste o poporul Lui:

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, vorbește copiilor poporului tău, și spune-le: „Când voi aduce sabia peste vreo țară, și poporul țării va lua

din mijlocul lui pe un om oare care, și-l va pune ca străjer, - dacă omul acela va vedea venind sabia asupra țării, va suna din trâmbiță, și va da de știre poporului, și dacă cel ce va auzi sunetul trâmbiței nu se va feri, și va veni sabia și-l va prinde, sângele lui să cadă asupra capului lui. Fîndcă a auzit sunetul trâmbiței, și nu s-a ferit, de aceea sângele lui să cadă asupra lui; dar dacă se va feri, își va scăpa viața. Dacă însă străjerul va vedea venind sabia, și nu va suna din trâmbiță, și dacă poporul nu va fi înștiințat, și va veni sabia și va răpi viața vreunui om, omul acela va pieri din pricina nelegiurii lui, dar voi cere sângele lui din mâna străjerului“ (Ezec. 33:1-6).

Activitatea unui străjer își avea și ea limitările ei. Omul îi putea înștiința pe ceilalți locuitori ai cetății, dar nu-i putea forța să ia avertizarea în serios și să se pregătească. Acesta a fost necazul cu proorocii așezați ca străjeri peste Israel. Glasul lor n-a fost luat întotdeauna în serios. Asta n-a făcut însă slujirea de purtător de cuvânt al lui Dumnezeu mai puțin importantă sau mai puțin necesară. Ca și străjerul, proorocul trebuia să-și facă slujba, altfel era vinovat și vrednic de moarte:

„Acum, fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel. Tu trebuie să ascuți Cuvântul care iese din gura Mea, și să-i înștiințezi din partea Mea. Când zic celui rău: „Răule, vei muri negreșit!“ și tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă vei înștiința pe cel rău, ca să se întoarcă dela calea lui, și el nu se va întoarce, va muri în nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul“ (Ezec. 33:7-9).

În relația cu Dumnezeu, poporul trebuie alertat de străjerul/prooroc de pericolul pe care-l prezintă păcatul. Există întotdeauna o plată a păcatului. Sfințenia lui Dumnezeu o cere chiar și atunci când este vorba despre copiii Lui preiubiți. Singura scăpare de sub pedeapsa pentru păcat

este pocăința. Orice altă scuză, orice altă atitudine nu este acceptată și nu va îndepărta niciodată pedeapsa.

Dumnezeu a auzit vorbele celor din generația lui Ezechiel și le dă răspuns prin mesajul profetului.

1. Dumnezeu este întristat când poporul are o resemnare fatalistă, care Îl vede pe El mai degrabă ca Judecător ursuz, decât ca Tată gata să ierte:

„Spune dar, fiul omului, casei lui Israel: „Voi cu drept cuvânt ziceți: „Fărădelegile și păcatele noastre sunt asupra noastră, și din pricina lor tânjim; cum am putea să trăim?“

Spune-le: „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă dela calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă dela calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?“ (Ezec. 33:10-11).

Dumnezeu nu este un principiu imutabil, ci o persoană cu inimă și simțire. El acceptă bucuros pocăința pentru că este predispus prin natura Sa să ierte și să facă bine!

2. Dumnezeu nu se uită de unde vii, ci în ce direcție te îndrepti acum! Sfîntenia nu este bună decât dacă este dusă până la capăt, iar nelegiuirea poate fi oricând îndreptată prin pocăință. Cel sfânt nu este destul de sfânt ca să nu piară, iar cel păcătos nu este niciodată prea păcătos ca să poată primi iertarea:

„Și tu, fiul omului, spune copiilor poporului tău: „Neprihănirea celui neprihănit nu-l va mântui în ziua fărădelegii lui, și cel rău nu va cădea lovit de răutatea lui, în ziua când se va întoarce dela ea, după cum nici cel neprihănit nu va putea să trăiască prin neprihănirea lui în ziua când va săvârși o fărădelege.

Când zic celui neprihănit că va trăi negreșit, - dacă se încrede în neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, atunci toată neprihănirea lui se va uita, și el va muri din pricina nelegiuirii pe care a săvârșit-o.

Dimpotrivă când zic celui rău: „Vei muri!“ - dacă se întoarce dela păcatul lui și face ce este bine și plăcut, dacă dă înapoi zălogul, întoarce ce a răpit, urmează învățăturile cari dau viața, și nu săvârșește nici o nelegiuire, va trăi negreșit, și nu va muri. Toate păcatele pe cari le-a săvârșit se vor uita; a făcut ce este bine și plăcut, și va trăi negreșit!” (Ezec. 33:12-16).

Ce interesantă este judecata lui Dumnezeu: un singur păcat anulează o viață întreagă de sfințire și o singură pocăință anulează o viață întreagă de nelegiuire! Oamenii acceptă greu aceasta și cârtesc. Dumnezeu a auzit cuvintele lor și le răspunde prin Ezechiel:

3. Dumnezeu se uită la starea ta de acum, nu la ceea ce ai fost altădată! Nimeni nu se poate culca pe laurii trecutului și nimeni nu trebuie să se uite înapoi la gropile în care a căzut altădată:

„Copiii poporului tău zic: „Calea Domnului nu este dreaptă!“ Totuși, mai degrabă calea lor nu este dreaptă! Dacă cel neprihănit se abate dela neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, trebuie să moară din pricina aceasta. Dar dacă cel rău se întoarce dela răutatea lui și face ce este bine și plăcut, va trăi tocmai din pricina aceasta! Fiindcă ziceți: „Calea Domnului nu este dreaptă!“ vă voi judeca pe fiecare după umbletele lui, casa lui Israel!” (Ezec. 33:17-20).

4. Înaintea lui Dumnezeu nu se merge cu mulțimea, doar unul câte unul. Nu există mântuire națională, nici măcar pentru urmașii lui Avraam! Avraam va răspunde pentru el, iar urmașii lui vor răspunde fiecare pentru el însuși.

„Fiul omului, cei ce locuiesc în dărâmăturile acelea în țara lui Israel zic: „Avraam era singur, și tot a moștenit țara; dar noi suntem mulți și țara ne-a fost dată în stăpânire!”

De aceea spune-le: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Voi mâncați carne cu sânge, vă ridicați ochii spre idolii voștri și vărsați sânge. Și voi să stăpâniți

țara? Voi vă bizuiți pe sabia voastră, săvârșiți urâciu-ni, fiecare din voi necinstește pe nevasta aproapelui său. Și voi să stăpâniți țara?”

De aceea spune-le: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Pe viața Mea, că cei ce locuiesc în aceste dărâmături vor cădea uciși de sabie; pe ceice sunt pe câmp îi voi da de mâncare fiarelor; iar cei ce sunt în întărituri și în peșteri vor muri de ciumă. Voi preface țara într-o pustietate și într-un pustiu; mândria tăriei ei se va sfârși, munții lui Israel vor fi pustiiți, și nimeni nu va mai trece prin ei. Și vor ști că Eu sunt Domnul, când voi preface țara într-o pustietate și într-un pustiu, din pricina tuturor urâciunilor pe cari le-au săvârșit“ (Ezec. 33:24-29).

Ecoul acestor cuvinte a fost întărit de verdictul dat de Fiul lui Dumnezeu, atunci când s-a confruntat cu mândria celor care credeau în mântuirea națională rezervată evreilor:

„Ei I-au răspuns: „Noi suntem sămânța lui Avraam, și n-am fost niciodată robii nimănui; cum zici Tu: „Veți fi slobozi!“

„Adevărat, adevărat, vă spun“, le-a răspuns Isus, „că, oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului. Și robul nu rămâne pururea în casă; fiul însă rămâne pururea. Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi. Știu că sunteți sămânța lui Avraam; dar căutați să Mă omorâți, pentru că nu pătrunde în voi cuvântul Meu. Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu; și voi faceți ce ați auzit dela tatăl vostru.“

„Tatăl nostru“, I-au răspuns ei, „este Avraam“.

Isus le-a zis: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam. Dar acum căutați să Mă omorâți, pe Mine, un om, care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit dela Dumnezeu. Așa ceva Avraam n-a făcut“ (Ioan 8:33-40).

6. Dumnezeu nu se bucură de cei ce ascultă, ci de cei ce împlinesc cuvintele Sale. Și atunci și de atunci până astăzi, Dumnezeu a ridicat în popor mulți vestitori destoinici și iscusiți, pe care poporul i-a înconjurat cu admirație. Admirația nu salvează însă pe nimeni. Mai bine o predică proastă cu

ascultători harnici, decât una măiastră cu ascultători uitu-ci! Dumnezeu și slujitorii Săi n-au nevoie să fie admirați, ci ascultați!

„Fiul omului! Copiii poporului tău vorbesc de tine pe lângă ziduri și pe la ușile caselor, și zic unul altuia, fiecare fratelui său: „Veniți dar, și ascultați care este cuvântul ieșit dela Domnul!“ Și vin cu grămada la tine, stau înaintea ta ca popor al meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă tot după poftele lor. Iată că tu ești pentru ei ca un cântăreț plăcut, cu un glas frumos și iscusit la cântare pe coarde. Ei îți ascultă cuvintele, dar nu le împlinesc de loc. Când se vor întâmpla însă aceste lucruri, - și iată că se întâmplă! - vor ști că era un prooroc în mijlocul lor“ (Ezec. 33:30-33).

Dumnezeu nu duce lipsă de admiratori, ci de ascultători. Îmi aduc aminte de un frate din Moldova care mulțumea Domnului și pentru frații vorbitori ai Cuvântului, dar mai ales pentru frații trăitori ai lui. Toate adunările noastre sunt fără nici un rost dacă oamenii care aud mesajul Domnului nu-l primesc și nu-i dau voie să le schimbe viața. Vestit de Isaia și reluat de Domnul Isus, iată oftatul lui Dumnezeu în fața acestei stări de lucruri:

„Domnul zice: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine, nu este decât o învățătură de datină omenească“ (Isaia 29:13).

„Isus le-a răspuns: „Fățarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi, după cum este scris: „Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine“ (Marcu 7:6).

Oricât ar părea de paradoxal, o predică nu este bine pentru că a fost frumos spusă, ci pentru că a fost corect ascultată și tradusă în fapte.

Nu este ușor să fii un crainic ceresc. Mulți din prooroci, și Ezechiel este un exemplu foarte elocvent, au trebuit nu numai să poarte mesajele lui Dumnezeu, ci să și simtă durerile Lui. Cu ei s-a împlinit și se îplinește cât va fi lumea versetul care zice:

„Căci râvna Casei Tale mă mănâncă și ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine cad asupra mea“ (Psalm 69:6).

Așa s-a întâmplat cu Fiul lui Dumnezeu trimis din cer ca să ne vorbească și tot așa se va întâmpla cu fiecare dintre cei chemați să facă această lucrare:

„Căci și Christos nu Și-a plăcut Lui însuși; ci, după cum este scris: „Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut peste Mine.“ (Rom. 15:3).

15. Teleportarea - călătorie în timp

Așa cum am spus deja, viziunile pot fi „anticipative“, veritabile călătorii printr-un tunel al timpului, în care subiectul este proiectat în viitor și făcut martor la evenimente care nu s-au petrecut încă, dar care se vor întâmpla cu siguranță.

O astfel de experiență a trăit Ezechiel. Una din vedeniile lui a fost o teleportare în locul unei realități spirituale care anticipa refacerea Israelului și conflictul final cu Gog și Magog prin care avea să treacă țara.

De la restaurare la reunificare

„Fărădelegile și păcatele noastre sunt asupra noastră și din pricina lor tânjim; cum am putea să trăim?“ „Ni s-au uscat oasele, ni s-a dus nădejdea; suntem pierduți!“ (Ezec. 33:10; 37:11)

Așa gândeau și vorbeau cei aflați în robie și, din punct de vedere uman, aveau perfectă dreptate. Dacă ar fi ascultat însă cu atenție mesajul profeților atunci când îi mustrau ei și-ar fi adus aminte de promisiunile lui Dumnezeu și le-ar fi așteptat cu nerăbdare. Ieremia le spusese că vor sta în Babilon timp de șaptezeci de ani, dar că, dincolo de această pedeapsă, Dumnezeu are pentru ei planuri bune, „*ca să le dea un viitor și o nădejde*“ (Ier. 29:10; Chiar și Ezechiel le spusese nu demult că Dumnezeu își va aduna iar poporul și-l va duce înapoi acasă (Ezec. 11:17; 20:34; 28:25).

Latinii spuneau: „Con spiro, spero!“, dar se pare că evreii nu mai aveau răsuflare ca să mai aștepte. În capitolele 36-48, Dumnezeu îi îngăduie lui Ezechiel o călătorie în viitor, dincolo de terminarea robiei babiloniene, spre vremea sfârșitului,

când evreii vor fi iar în țara lor, țara va fi curățită și refăcută, națiunea va avea iar Templu, iar slava lui Dumnezeu va locui iar în mijlocul lor. Viitorul la care asistă Ezechiel prin această teleportare poate fi rezumat în patru cuvinte: restaurare, regenerare, reînviere și reunificare.

1. Restaurare

Capitolul 36 al cărții lui Ezechiel publică dreptul lui Israel de a fi așezat din nou în vatra străvechiului Canaan. Dumnezeu a dat această țară copiilor lui Israel, ca parte din legământul avraamic (Gen. 12:1-3; 13:14-18; 15:7-21). Asta pune capăt oricărei discuții despre „proprietarii” acestei părți de pământ, dar nu și discuțiilor despre „dreptul de a sta în țară sau dreptul de a se bucura de ea”. Acestea sunt drepturi „condiționate” de credincioșia și ascultarea copiilor lui Dumnezeu (Lev. 26). Situația este aceeași și pentru creștini. Deși primim viața veșnică prin credința în Christos (Ioan 3:16; Efes. 2:8-9), nu ne bucurăm de binecuvântările ei decât în măsura în care trăim o viață de ascultare (2 Cor. 6:18 – 7:1). Toți copiii lui Dumnezeu, atât cei din Israel, cât și cei din Biserică, trebuie să simtă dragostea Tatălui lor care-i pedepsește ca să-i facă asemenea caracterului Său (Evrei 12). Este interesant că Ezechiel personifică țara și spune că pământul a intrat în conflict cu evreii și i-a nimicit:

„Tu, fiul omului, proorocește asupra munților lui Israel, și spune: „Munți ai lui Israel, ascultați Cuvântul Domnului!

Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Pentru că vrăjmașul a zis despre voi: „Ha! Ha! Aceste înălțimi vecinice au ajuns moștenirea noastră!” proorocește și zi: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Da, pentru că din toate părțile au voit să vă pustiască și să vă înghită, ca să ajungeți moștenirea altor neamuri, și pentru că ați fost de batjocura și de ocara popoarelor,

de aceea, munți ai lui Israel, ascultați Cuvântul Domnului Dumnezeu!

Așa vorbește Domnul Dumnezeu munților și dealurilor, râurilor și văilor, dărâmăturilor pustii și cetăților părăsite, cari au ajuns de prada și de râsul celorlalte neamuri din prejur; „așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Da, în focul geloziei Mele, vorbesc împotriva celorlalte neamuri și împotriva întregului Edom, cari și-au însușit țara Mea, și s-au bucurat din toată inima lor și cu tot disprețul sufletului lor, ca să-i jăfuiască roadele. De aceea, proorocește despre țara lui Israel, și spune munților și dealurilor, râurilor și văilor: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, vorbesc în gelozia și urgia Mea, pentru că suferiți ocară din partea neamurilor!“ De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Îmi ridic mâna și jur, că neamurile cari vă înconjoară, își vor purta ele însele ocara! Iar voi, munți ai lui Israel, veți da crengi, și vă veți purta roadele pentru poporul Meu Israel, căci lucrurile acestea sunt aproape să se întâmple. Iată că voi fi binevoitor, Mă voi întoarce spre voi, și veți fi lucrați și semănați. Voi pune să locuiască pe voi oameni în mare număr, toată casa lui Israel, pe toți! Cetățile vor fi locuite, și se vor zidi iarăș dărâmăturile. Voi înmulți pe oamenii și vitele, cari vor crește și se vor înmulți: voi face să fiți locuiți ca și mai înainte, și vă voi face mai mult bine decât odinioară; și veți ști că Eu sunt Domnul. Voi face să umble pe voi oameni, și anume poporul Meu Israel; ei te vor stăpâni; și tu vei fi moștenirea lor, și nu-i vei mai nimici.“ (Ezec. 36:1-12).

Restaurarea evreilor în țara dată lor ca moștenire nu se va face din cauza meritelor evreilor, ci din cauza harului dat lor de providență:

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, cei din casa lui Israel, când locuiau în țara lor, au spurcat-o prin purtarea lor și prin faptele lor; așa că purtarea lor a fost înaintea Mea ca spurcăciunea unei femei în timpul necurăției ei. Atunci Mi-am vărsat urgia peste ei, din pricina sângelui pe care-l vărsaseră în țară, și din pricina idolilor cu cari o spurcaseră.

I-am risipit printre neamuri, și au fost împrăștiați în felurite țări; i-am judecat după purtarea și faptele lor rele. Când au venit printre neamuri, ori încotro se duceau, pângăreau Numele Meu cel sfânt, așa încât se zicea despre ei: „Acesta este poporul Domnului, ei au trebuit să iasă din țara lor.“ Și am vrut să scap cinstea Numelui Meu celui sfânt, pe care-l pângărea casa lui Israel printre neamurile la cari se dusesese.“

„De aceea, spune casei lui Israel: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina Numelui Meu celui sfânt, pe care l-ați pângărit printre neamurile la cari ați mers. De aceea voi sfîinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfîințit în voi supt ochii lor“ (Ezec. 36:13-23).

2. Regenerare

Descrisă metaforic în capitolul 37, regenerarea lui Israel este anunțată încă din capitolul 36. Cine citește acest pasaj nu poate să nu se gândească la minunea întâmplată cu Israelul după 8 Mai 1948, când Ben Gurion a anunțat în fața unei lumi uimite reînființarea statului Israel. Descrierea lui Ezechiel merge chiar mai departe, anunțând regenerarea spirituală pe care o va face Dumnezeu în Israel la vremea sfârșitului:

„Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările, și vă voi aduce iarăși în țara voastră. Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idoliilor voștri. Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele. Veți locui în țara, pe care am dat-o părinților voștri; voi veți fi poporul Meu

și Eu voi fi Dumnezeuul vostru. Vă voi izbăvi de toate necurățiile voastre.

Voi chema grâul, și-l voi înmulți; nu voi mai trimite foametea peste voi. Voi înmulți rodul pomilor și venitul câmpului, ca să nu mai purtați ocara foamei printre neamuri. Atunci vă veți aduce aminte de purtarea voastră cea rea, și de faptele voastre, cari nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă, din pricina nelegiuirilor și urăciunilor voastre. Și toate aceste lucruri nu le fac din pricina voastră, zice Domnul Dumnezeu, să știți! Rușinați-vă și roșiți de purtarea voastră, casa lui Israel!“

Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „În ziua când vă voi curăți de toate nelegiuirile voastre, voi face ca cetățile voastre să fie locuite, și dărâmurile vor fi zidite din nou; țara pustiiă va fi lucrată iarăși, de unde până aici era pustie în ochii tuturor trecătorilor. Și se va spune atunci: „Țara aceasta pustiiă a ajuns ca o grădină a Edenului; și cetățile acestea dărâmate, cari erau pustii și surpate, sunt întărite și locuite!“ Și neamurile, cari vor mai rămânea în jurul vostru, vor ști că Eu, Domnul, am zidit din nou ce era surpat, și am sădit ce era pustii. Eu, Domnul, am vorbit, și voi și face.“ Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată în ce privință Mă voi lăsa înduplecat de casa lui Israel, și iată ce voi face pentru ei: voi înmulți pe oameni ca pe o turmă de oi. Cetățile dărâmate se vor umplea cu turme de oameni, ca turmele închinete Domnului, cu turme cari sunt aduse la Ierusalim în timpul sărbătorilor celor mari. Și vor ști că Eu sunt Domnul“ (Ezec. 36:24-38).

3. Reînviere

Capitolul 37 al cărții lui Ezechiel este unul din cele mai cunoscute capitole ale cărții. El descrie printr-o grafică spectaculoasă procesul reînvierii lui Israel. Pasajul este cunoscut ca „viziune din valea oaselor“ și descrie o teleportare

a lui Ezechiel în dimensiuni spirituale dintr-o realitate viitoare. Așa cum am menționat deja, avem de-a-face cu o viziune anticipativă. Ea trece dincolo de vremea întorcerii din Babilon și de vremea risipirii printre Neamuri după ce Titus a ras de pe fața pământului Ierusalimul în anul 70 d.Ch. și vestește o aducere la viață, o înviere din morți a poporului Israel. De la niște „oase uscate“, bune doar să aducă aminte de ceea ce a fost, la incontestabila refacere fizică a națiunii de după 1948 (marea întoarcere acasă - „alia“), Ezechiel ne poartă până la viitoarea renaștere spirituală neîmplinită încă. Nicăieri în Biblie nu este descrisă mai plastic refacerea și renașterea poporului evreu. Și tot nicăieri în Biblie nu se găsește mai clar declarația că Dumnezeu nu și-a terminat planurile cu evreii. Dumnezeu poate să-i ridice chiar și din morminte pentru a-i așeza în matca destinului lor mesianic. Reînvierea lui Israel în vatra strămoșească este descrisă ca un proces în trei etape: oase uscate (Ezec. 37:1-3), trupuri moarte (Ezec. 37:4-8) și o armată plină de viață (Ezec. 37:9-14).

„Mâna Domnului a venit peste mine, și m’a luat în Duhul Domnului, și m’a pus în mijlocul unei văi pline de oase. M’a făcut să trec pe lângă ele, de jur împrejur, și iată că erau foarte multe pe fața văiei, și erau uscate de tot. El mi -a zis: „Fiul omului, vor putea oare

oasele acestea să învieze?” Eu am răspuns: „Doamne, Dumnezeule, tu știi lucrul acesta!” (Ezec. 37:1-3).

„El mi -a zis: „Proorocește despre oasele acestea, și spune-le: ,Oase uscate, ascultați cuvîntul Domnului! Așa vorbește Domnul Dumnezeu către oasele acestea: ,Iată că voi face să intre în voi un duh, și veți învia! Vă voi da vine, voi face să crească pe voi carne, vă voi acoperi cu piele, voi pune duh în voi, și veți învia. Și veți ști că Eu sînt Domnul.” Am proorocit cum mi se poruncise. Și pe cînd prooroceam, s’a făcut un vuiet, și iată că s -a făcut o mișcare, și oasele s’au apropiat unele de altele! M-am uitat, și iată că le-au venit vine, carnea a crescut, și le -a acoperit pielea pe deasupra; dar nu era încă duh în ele” (Ezec. 37:4-8).

„El mi -a zis: „Proorocește, și vorbește duhului! Proorocește, fiul omului, și zi duhului: ,Așa vorbește Domnul Dumnezeu: ,Duhule, vino din cele patru vînturi, suflă peste morții aceștia, ca să învieze!` Am proorocit, cum mi se poruncise. Și a intrat duhul în ei, și au înviat, și au stătut pe picioare: era o oaste mare, foarte mare la număr. El mi -a zis: „Fiul omului, oasele acestea sînt toată casa lui Israel. Iată că ei zic: ,Ni s’au uscat oasele, ni s’a dus nădejdea; sîntem

pierduți!“ Deaceea, proorocește, și spune-le: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu, și vă voi aduce iarăș în țara lui Israel. Și veți ști că Eu sînt Domnul, cînd vă voi deschide mormintele, și vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu! Voi pune Duhul Meu în voi, și veți trăi; vă voi așeza iarăș în țara voastră, și veți ști că Eu, Domnul, am vorbit și am făcut, zice Domnul“ (Ezec. 37:9-14).

Națiunile lumii au trebuit, chiar dacă fără entuziasm, să recunoască revenirea statului Israel la viață. Astăzi, poporul lui Dumnezeu este așezat în străvechiul Canaan. Trupurile sunt acolo, dar viața spirituală încă nu există. Va trebui să existe în viitor o revărsare a Duhului peste națiunea lui Israel. Numai atunci va fi ea transformată într-o armată care va lupta spiritual pentru mântuirea lumii.

„Și vor ști că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor, care-i lăsasem să fie luați prinși de război între neamuri, și care-i strâng iarăș în țara lor; nu voi mai lăsa pe nici unul din ei acolo și nu le voi mai acunde Fața Mea, căci voi turna Duhul Meu pentru casa lui Israel, zice Domnul Dumnezeu“ (Ezec. 39:28-29).

„Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plînge cum plînge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plînge amarnic, cum plînge cineva pe un întâi născut“ ... „În ziua aceea, se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor, pentru păcat și necurăție. În ziua aceea - zice Domnul oștirilor - voi stârpi din țară numele idolilor, ca nimeni să nu-și mai aducă aminte de ei; voi scoate de asemenea din țară pe proorocii mincinoși și duhul necurat“ (Zah. 12:10; 13:1-2).

„Înainte ca să simtă dureri, a născut, și înainte ca să-i vină suferințele, a dat naștere unui fiu. Cine a auzit vreodată așa ceva? Cine a văzut vreodată așa

ceva? Se poate naște oare o țară într-o zi? Se naște un neam așa dintr-o dată? Abia au apucat-o muncile, și fiica Sionului și-a și născut fiii!“ (Isaia 66:7-19).

4. Reunificare

Poporul Israel a fost o națiune unită până la moartea lui Solomon. Aroganța neînțeleaptă a fiului său, Roboam, a dus în anul 931 î.Ch. la ruperea națiunii, cu zece seminții formând un regat în nord cu capitala la Samaria și cu seminția lui Beniamin alături de seminția lui Iuda formând în sud un regat cu capitala la Ierusalim. Din cauza idolatriei, regatul de nord a fost dus în robia asiriană în anul 722 î.Ch. Idolatria s-a instaurat apoi și în regatul de sud, așa că Ierusalimul a fost asediat și distrus de babilonieni în 586 î.Ch.

Pasajul care vorbește despre reunificarea națiunii Israel este ultima predică cu mijloace vizuale pe care o pune profetul înaintea celor care îl înconjurau:

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, ia o bucată de lemn, și scrie pe ea: „Pentru Iuda și pentru copiii lui Israel, cari sunt tovarășii lui.“ Ia apoi o altă bucată de lemn, și scrie pe ea: „Pentru Iosif, lemnul lui Efraim, și pentru toată casa lui Israel, care este tovarășa lui.“ După aceea, împreună-le una cu alta, într-o singură bucată, așa încât să fie una în mâna ta. Și când îți vor zice copiii poporului tău: „Nu vrei să ne lămurești ce înseamnă lucrul acesta?“ să le răspunzi:

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată că voi lua toiagul de lemn al lui Iosif, care este în mâna lui Efraim, și al semințiilor lui Israel cari-i sunt tovarășe, le voi uni cu toiagul lui Iuda, și voi face un singur lemn, așa că vor fi una în mâna Mea.“

Toiegele de lemn, pe cari vei scrie, să le ții astfel în mâna ta, supt ochii lor. Și să le spui: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Iată, voi lua pe copiii lui Israel

din mijlocul neamurilor la cari s-au dus, îi voi strânge din toate părțile, și-i voi aduce înapoi în țara lor. Voi face din ei un singur neam în țară, pe munții lui Israel; toți vor avea un singur împărat, și nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi împărțiți în două împărății. Nici nu se vor mai spurca, prin idoli lor, cu urâciunile lor, și cu toate fărâdelegile lor. Îi voi scoate din toate abaterile cu cari au păcătuit, și-i voi curăți; ei vor fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul lor. Robul Meu David va fi împărat peste ei, și toți vor avea un singur păstor. Vor urma poruncile Mele, vor păzi legile mele și le vor împlini. Vor locui iarăși în țara, pe care am dat-o robului Meu Iacov, și pe care au locuit-o și părinții voștri. Da, vor locui în ea, ei, copiii lor, și copiii copiilor lor, pe vecie, și Robul Meu David va fi voivodul lor în veci. Voi încheia cu ei un legământ de pace, care va fi un legământ vecinic cu ei; îi voi sădi și-i voi înmulți, și voi pune locașul Meu cel sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Locuința Mea va fi între ei; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor ști că Eu sunt Domnul, care sfințește pe Israel, când Locașul Meu cel sfânt va fi pentru totdeauna în mijlocul lor“ (Ezec. 37:15-28).

În cacofonia încuscririlor din lumea modernă se pune întrebarea: „Cum va reuși Dumnezeu să-i identifice pe evrei după semințiile din care fac parte fiecare dintre ei?“ La Dumnezeu nimic nu este cu neputință. La Tel Aviv există deja un computer care adună date istorice despre toți evreii de pe fața pământului, refăcând arborele genealogic al fiecăruia dintre ei. S-a identificat chiar și o „genă“ a kohelimilor, membrii familiei preotești. Mulți rabini care se credeau descendenți ai lui Aaron au fost înlăturați, în timp ce alți evrei, despre care nimeni nu știa mare lucru, au fost identificați ca purtători ai sângelui levitic și sunt pregătiți pentru slujire.

La posibilitățile pe care le întrezărim în tehnologiile de azi, nu va fi mare lucru dacă se va descoperi în curând că toți purtătorii de sânge evreiesc pot fi clasificați în douăsprezece varietăți diferite ...

16. Gog și Magog

Gog-onatul de-Magog! M-am gândit ca să folosesc această formulă pentru titlu, dar m-am temut să nu fiu învinuit de neseriozitate. Problema este gravă și victimele vor fi planutare. Asta nu înseamnă că judecata acestui personaj din viitor nu va fi o descărcare a mâniei lui Dumnezeu împotriva unui „demagog care va încerca să înșele lumea cu gogonelele lui“! Pentru că este vorba despre evenimente viitoare, neclare din perspectiva contemporană, comentatorii au interpretări deferite asupra acestei teme din cartea lui Ezechiel.

Despre ce este vorba? Capitolele 38 și 39 conțin profeții făcute de Ezechiel despre o înfruntare dintre Dumnezeu și un personaj istoric numit „Gog“, care a trezit antipatia divină. Ca să-l pedepsească, Dumnezeu îl va atrage providențial (prin evenimente și conjuncturi istorice) într-un conflict care va avea loc pe teritoriul țării sfinte și-l va nimici cu desăvârșire.

Profețiile sunt mesaje divine date prin intermediari umani, așa că trebuie să înțelegem că cele două capitole nu sunt produsul imaginației unui om, ci comunicări foarte solemne despre sentimentele și acțiunile lui Dumnezeu împotriva acestui personaj.

Foarte mulți comentatori biblici cred că acest „Gog“ va veni, geografic, din exact miazănoaptea Ierusalimului (nord) și trebuie identificat cu Rusia, iar mulțimea de popoare care vor face parte din coaliția lui războinică sunt sau popoarele Uniunii Sovietice (acum defunctă) sau națiunile unei viitoare confederații (acum doar în formare).

Doi dintre cei mai renumiți comentatori biblici contemporani, John MacArthur și Dave Hunt, sunt însă de

păreră că acest „Gog” și „Magog” reprezintă conglomeratul de popoare peste care va domni Antichrist. Ei plasează conflictul amintit mai sus la sfârșitul celor șapte ani care vor marca Necazul cel Mare, doar cu puțin înainte de cea de a doua venire a Domnului Isus. Dacă MacArthur și Hunt au dreptate, atunci n-ar trebui să anticipăm o iminentă invazie a unor alianțe de națiuni rusești/musulmane/foste componente ale Pactului de la Varșovia înspre Israel, așa cum susțin partizanii primei interpretări.

Există și comentatori pentru care pasajele profetice din Ezechiel trebuiesc înțelese doar în sensul lor metaforic, fără să căutăm o împlinire istorică nici în trecut și nici în viitor.

Cu aceste trei interpretări posibile în minte, să vedem ce știm cu siguranță din conținutul profețiilor lui Ezechiel. Care sunt deci „datele problemei” ?

Identitatea lui Gog și Magog și sursa conflictului cu Dumnezeu

Profeția lui Ezechiel debutează astfel:

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, întoarce-te cu fața spre Gog, din țara lui Magog, spre domnul Roșului, Meșecului și Tubalului, și proorocește împotriva lui! Și spune: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, am necaz pe tine, Gog, domnul Roșului, Meșecului și Tubalului!” (Ezec. 38:1-3).

Iată ce găsim scris în Enciclopedia Biblică:

Ma-gog (maghogh; Magog): unul dintre fiii lui Iafet (Gen. 10:2; 1 Cron. 1:5). Ezechiel folosește numele ca derivativ pentru „țara lui Magog” (Ezechiel 38:2; 39:6). Istoricul Flavius Iosif este de părere că urmașii lui Magog au fost „sciții” (Antichități iudaice, I, vi, 1). Aceste nume ar fi fost îngropate

sub praful istoriei dacă ele n-ar fi apărut iar într-o carte care ne vorbește despre viitor: Apocalipsa.

„Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat; și va ieși din temnița lui, ca să înșele Neamurile, cari sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit“ (Apoc. 20:7-9).

Pentru cei care iau capitolele 38 și 39 din cartea lui Ezechiel doar ca metafore sub care se ascunde încheștarea milenară dintre Dumnezeu și dușmanii Săi, apariția numelor Gog și Magog în Apocalipsa este un argument bun. Ei spun că acești Gog și Magog nu sunt persoane reale, ci personaje simbolice, personificări ale oponentilor dintotdeauna ai lui Dumnezeu.¹²

Sursa conflictului dintre Dumnezeu și Gog este îndoită: necazul pe care-L are Dumnezeu cu acest personaj și planurile personale făcute de acest personaj împotriva poporului lui Dumnezeu.

„Și spune: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, am necaz pe tine, Gog, domnul Roșului, Meșecului și Tubalului! Te voi târî, și-ți voi pune un cârlig în fălci; te voi scoate, pe tine și toată oastea ta, cai și călăreți, toți îmbrăcați în chip strălucit, ceată mare de popor, care poartă scut și pavăză, și cari toți mânuiesc sabia; împreună cu ei voi scoate pe cei din Persia, Etiopia și Put, toți cu scut și coif: Gomerul cu toate oștile lui, țara Togarmei, din fundul miază-noaptei, cu toate oștile sale, popoare multe împreună cu tine! Pregătește-te dar, fii gata, tu, și toată mulțimea adunată în jurul tău! Fii căpetenia lor! După multe zile, vei fi în fruntea lor; în vremea de apoi, vei merge împotriva țării, ai cărei locuitori, scăpați de sabie, vor fi strânși dintre mai multe popoare pe munții lui Israel care multă vreme fuseseră pustii; dar, fiind scoși din mijlocul popoarelor, vor fi liniștiți în locuințele lor.

12. John A. Leeswewer, John A Lees - Bible Encyclopedia.

Iar tu te vei sui, vei înainta ca o furtună, vei fi ca un nor negru care va acoperi țara, tu cu toate oștile tale, și multe popoare cu tine“ (Ezec. 38:3-9).

Textul de mai sus subliniază inițiativa lui Dumnezeu în desfășurarea evenimentelor. Asta nu înlătură în nici un fel responsabilitatea personală a lui Gog, căci iată ce ni se spune în continuare:

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „În ziua aceea, multe gânduri îți vor veni în minte, și vei urzi planuri rele. Vei zice: „Mă voi sui împotriva țării acesteia deschise, voi năvăli peste oamenii aceștia liniștiți, cari stau fără griji în locuințele lor, toți în locuințe fără ziduri, și neavând nici zăvoare, nici porți! - Mă voi duce să iau pradă și să mă dedau la jaf, să pun mâna pe aceste dărâmături locuite din nou, pe poporul acesta strâns din mijlocul neamurilor, care are turme și moșii, și locuiește în mijlocul pământului“ (Ezec. 38:10-12).

Dumnezeu nu silește pe nimeni să facă ceva, ci respectă libertatea de conștiință a fiecăruia. Ceea ce poate El face însă este să conducă providențial evenimentele în așa fel încât libertatea noastră să împlinească întocmai planurile Lui. Așa s-a întâmplat și cu Babilonul:

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, croiește-ți două drumuri pe unde să treacă sabia împăratului Babilonului! Amândouă trebuie să iasă din aceeași țară. Fă un semn pe drum, fă-l la începutul drumului care duce într-o cetate. Să faci unul din aceste drumuri așa ca sabia că vină la Raba, cetatea copiilor lui Amon, și pe celălalt, așa ca sabia să vină în Iuda, la Ierusalim, cetatea întărită. Căci împăratul Babilonului stă la răscruce, la capătul celor două drumuri, ca să dea cu bobii; el scutură săgețile, întreabă terafimii, și cercetează ficatul.

Sorțul, care este în dreapta lui, înseamnă Ierusalimul, unde vor trebui să ridice berbeci, să dea poruncă pentru măcel, și să scoată strigăte de război; vor ri-

dica berbeci împotriva porților, vor ridica întărituri și vor face șanțuri de apărare. Copiii lui Israel nu văd în aceasta decât niște vrăjitorii deșarte, ei cari au făcut jurăminte mincinoase. Dar împăratul Babilonului își aduce aminte de nelegiuirea lor, așa că vor fi prinși. De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Pentru că vă făliți cu nelegiuirea voastră, vădindu-vă fărădelegile, arătându-vă păcatele în toate faptele voastre; pentru că vă făliți cu ele, veți fi prinși de mâna lui! (Ezec. 21:18-24).

„Se aruncă sorțul în poala hainei, dar orice hotărâre vine dela Domnul“ (Prov. 16:33).

Identificarea popoarelor aflate în conflict

Sarcina noastră a fost ușurată de cercetările celor dinaintea noastră. Comentatorii acestei profeții, în majoritatea lor, au ajuns la concluzia că: Magog ar fi ținutul de la nord-estul Mării Negre, locuit azi în mare parte de ruși, Persia este Iranul de astăzi, Meșec și Tubal ar fi foste republici sovietice de pe malurile nordice ale Mării Negre, Gomer ar fi regiunea țărilor est-europene, Togarma ar putea fi Turcia de azi, Etiopia este Etiopia, iar Cuș și Put ar putea fi Sudanul și Libia contemporană.

Acestora li se alătură, ca martori pasivi ai conflictului, Seba, Dedan și negustorii din Tars, care ar putea fi popoarele din peninsula arabă:

„Seba și Dedan, negustorii din Tars și toți puii lor de lei, îți vor zice: „Vii să iei pradă? Pentru jaf ți-ai adunat oare mulțimea ta, ca să iei argint și aur, ca să iei turme și avuții, și să faci o pradă mare?“ (Ezec. 38:13).

Seba și Dedan apar prima oară în Biblie ca descendenți din Cuș:

„Fiii lui Cuș: Seba, Havila, Sabta, Raema și Sabteca. Fiii lui Raema: Șeba și Dedan“ (Gen. 10:7; 1 Cronici 1:9).

Pentru multe secole, urmașii lui Seba și Dedan au fost oameni nomazi ai deșertului. A doua oară când apar în textul Bibliei sunt în contextul relației dintre Avraam și Chetura:

„Avraam a mai luat o nevastă, numită Chetura. Ea i-a născut pe Zimran, pe Iocșan, pe Medan, pe Madian, pe Ișbac și Șuah. Iocșan a născut pe Seba și pe Dedan. Fiii lui Dedan au fost Așurimii, Letușimii și Leumimii. Fiii lui Madian au fost: Efa, Efer, Enoh, Abida și Eldaa. Toți aceștia sunt fiii Cheturei. Avraam a dat lui Isaac toate averile sale. Dar a dat daruri fiilor țiitoarelor sale; și, pe când era încă în viață, i-a îndepărtat de lângă fiul său Isaac înspre răsărit, în țara Răsăritului“ (Gen. 25:1-6; 1 Cronici 1:32,33).

Datarea conflictului dintre Dumnezeu și Gog

Stabilirea unei date este foarte dificilă. Singurele indicii sunt în formule de tipar profetic („în ziua aceea“ ...) și descrierea condițiilor în care se va afla Israelul. Ezechiel ne spune că acest conflict va avea loc atunci când poporul lui Dumnezeu va cunoaște o stare de prosperitate și de pace.

Am amintit deja că popoarele care vor asista la început pasive în acest conflict motivează invazia prin jaf economic („ai venit să iei pradă“). La ora actuală, Israelul nu ar reprezenta o pradă pentru care să vină cineva cu război. Majoritatea averilor evreiești se află în afara granițelor țării, în circuitul financiar mondial. Ne este greu să întrevădem posibilitatea unei îmbogățiri spectaculoase a Israelului. Posibilitatea ar exista numai dacă s-ar găsi importante zăcăminte de gaz natural sau petrol în platforma continentală a țării sau dacă extraordinarele acumulări de săruri minerale din albia Mării Moarte ar deveni dintr-o dată foarte importante pentru producția agricolă mondială. Astăzi, așa cum stau lucrurile în Israel, nu

există o motivație economică pentru ca cineva de departe să vină și să invadeze țara. Dumnezeu poate însă schimba peste noapte lucrurile. Iată ce ne spune în continuare profeția:

„De aceea proorocește, fiul omului, și spune lui Gog: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Da, în ziua când poporul Meu Israel va trăi în liniște, vei porni din țara ta, și vei veni din fundul miazănoaptei, tu și multe popoare cu tine, toți călări pe cai, o mare mulțime și o puternică oștire! Vei înainta împotriva poporului Meu Israel, ca un nor, care va acoperi țara. În zilele de apoi, te voi aduce împotriva țării Mele, ca să Mă cunoască neamurile, când voi fi sfințit în tine supt ochii lor, Gog!” (Ezec. 38:14-16).

Cea de a doua condiție pentru stabilirea unei dăți a viitorului conflict este ca poporul lui Israel să „trăiască în liniște“. Nici așa ceva nu s-a mai întâmplat de mult și nici nu se întrevede să se întâmple curând. Pentru ca Israelul să poată trăi în liniște, fără amenințarea unui conflict armat cu popoarele arabe din jur, va trebui să se întâmple ceva foarte special.

Unii spun că va trebui să se desfășoare mai întâi conflictul descris de profețiile din cartea lui Daniel. Acolo ni se vorbește despre un război dus cu „împăratul de la miază noapte“ (Daniel 11:6-8, 11, 13, 15, 40). Alții spun că acest conflict istoric a avut deja loc în secolul al doilea al erei noastre, prin înfruntarea dintre ptolomei și seleucizi. Ptolomeii, care au stăpânit peste Egipt, au mai fost numiți și „împărații de la miazăzi“, iar seleucizii, care au stăpânit peste Siria, au fost numiți și „împărații de la miazănoapte“. Ce-ar fi însă dacă și această profeție, asemenea multor altora, va avea o împlinire ... multiplă ?

Conflictul dintre Israel și rubedeniile lui arabe se accentuează parcă pe fiecare zi. Limbajul folosit de dușmanii evreilor este surprinzător cu acela folosit de dușmanii din Psalmul 83. Nu întâmplător, acesta este astăzi cea mai repetată rugăciune pentru cei ce sunt în Israel:

„Dumnezeule, nu tăcea! Nu tăcea, și nu Te odihni, Dumnezeule! Căci iată că vrăjmașii Tăi se frământă, și ceice Te urăsc înalță capul. Fac planuri pline de vicleșug împotriva poporului Tău, și se sfătuiesc împotriva celor ocrotiți de Tine.

„Veniți``, zic ei, „să -i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai pomenească numele lui Israel!`` Se strâng toți cu o inimă, fac un legământ împotriva Ta: corturile lui Edom și Ismaeliții, Moabul și Hagarenii, Ghebal, Amon, Amalec, Filistenii cu locuitorii Tirului.

Asiria se unește și ea cu ei, și își împrumută brațul ei copiilor lui Lot“ (Ps. 83:1-8).

Cererile din finalul psalmului sunt surprinzător de asemănătoare cu evenimentele descrise de Ezechiel:

„Fă-le ca lui Madian, ca lui Sisera, ca lui Iabin la pârîul Chison, cari au fost nimiciți la Endor, și au ajuns un gunoi pentru îngrășarea pământului. Căpeteniile lor fă-le ca lui Oreb și Zeeb, și tuturor domnilor lor ca lui Zebah și Talmuna! Căci ei zic: „Să punem mîna pe locuințele lui Dumnezeu!``Dumnezeule, fă -i ca vîrtejul de praf, ca paiul luat de vînt, ca focul care arde pădurea, și ca flacăra, care aprinde munții! Urmărește -i astfel cu furtuna Ta, și bagă groaza în ei cu vijelia Ta! Acoper-le fața de rușine, ca să caute Numele Tău, Doamne! Să fie rușinați și îngroziți pe vecie, să le roșească obrazul de rușine și să piară! Ca să știe că numai Tu, al cărui Nume este Domnul, Tu ești Cel Prea Înalt pe tot pământul“ (Ps. 83:9-18).

Datarea conflictului este foarte dificilă și pentru că Ezechiel vorbește evreilor. Mesajul lui iudeo-centric este lipsit de informațiile necesare despre vremea Antichristului, legate strict de terminologia Noului Testament.

Pentru cei ce vor neapărat o succesiune profetică a evenimentelor din finalul istoriei, v-o propunem pe aceasta:

- (?) războiul dintre Gog și Magog cu Israelul ? (cei „șapte ani“ din Ezech. 39:9 îl pun înainte de Necazul cel Mare,

- răpirea Bisericii,
- apariția lui Antichrist care, printre altele, va face un pact cu Israelul prin care-i garantează integritatea,
- trei ani și jumătate de pace și prosperitate mondială,
- ruperea legământului lui Antichrist cu Israelul și autopromovarea lui ca Dumnezeu în Templul de la Ierusalim,
- partea a doua a ultimei săptămâni din profeția lui Daniel, trei ani jumătate de judecată divină asupra pământului, (pecețile, potirele și trâmbițele din Apocalipsa)
- pecetluirea celor 144.000 de evrei martori/preoți,
- cei doi martori de la Ierusalim,
- (?) războiul dintre Gog și Magog cu Israelul (sinonim probabil cu Armagedonul)
- revenirea triumfătoare a Domnului Isus (numită și a doua venire),
- zdrobirea lui Antichrist și oprirea măcelului mondial sinucigaș din valea Armagedon,
- judecata și
- debutul împărăției de o mie de ani.

Deznodământul conflictului cu Gog

Ezechiel scrie din partea Celui ce cunoaște sfârșitul unui lucru mai înainte de începutul lui. Imediat după introducerea viitorului conflict, Ezechiel îi dă și încheierea:

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Nu ești tu acela despre care am vorbit odinioară, prin robii Mei proorocii lui Israel, cari au proorocit atunci ani de zile, că te voi aduce împotriva lor? În ziua aceea, însă, în ziua când va porni Gog împotriva pământului lui Israel, zice Domnul Dumnezeu, Mi se va sui în nări mânia aprinsă.

O spun, în gelozia și în focul mâniei Mele: În ziua aceea, va fi un mare cutremur în țara lui Israel. Peștii mării și păsările cerului vor tremura de Mine, și fiarele câmpului și toate târâtoarele cari se târăsc pe pământ, și toți oamenii cari sunt pe fața pământului; munții se vor răsturna, pereții stâncilor se vor prăbuși, și toate zidurile vor cădea la pământ. Atunci voi chema groaza împotriva lui pe toți munții Mei, zice Domnul Dumnezeu; sabia fiecăruia se va întoarce împotriva fratelui său. Îl voi judeca prin ciumă și sânge, printr-o ploaie năpraznică și prin pietre de grindină; voi ploua foc și pucioasă peste el, peste oștile lui, și peste popoarele cele multe, cari vor fi cu el. Îmi voi arăta astfel mărimea și sfințenia, Mă voi face cunoscut înaintea mulțimii neamurilor, și vor ști că Eu sunt Domnul“ (Ezec. 38:17-23).

Capitolul 39 al cărții lui Ezechiel conține o descriere mai amănunțită a conflictului dintre Dumnezeu și Gog, cu descrierea activității de curățire a țării, o veritabilă „decontaminare“ asemănătoare cu urmările unui conflict nuclear.

„Fiul omului, proorocește acum împotriva lui Gog, și spune: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată că am necaz pe tine, Gog, domnul Roșului, Meșecului și Tubalului! Te voi târî, te voi aduce, te voi sui din fundul miazănoaptei, și te voi aduce pe munții lui Israel. Îți voi doborî arcul din mâna stângă, și voi face să-ți cadă săgețile din mâna dreaptă. Vei cădea pe munții lui Israel, tu și toate oștile tale, și popoarele cari vor fi cu tine; te voi da de mâncare păsărilor de pradă, tuturilor celor ce au aripi, și fiarelor câmpului. Vei cădea pe fața câmpului, căci Eu am vorbit, zice Domnul Dumnezeu.“ „Voi pune foc Magogului, și celor ce locuiesc liniștiți în ostroave, ca să știe că Eu sunt Domnul. Îmi voi face cunoscut Numele Meu cel sfânt în mijlocul poporului Meu Israel, și nu-i voi mai lăsa să-Mi pângărească Numele Meu cel sfânt; ci vor ști neamurile că Eu sunt Domnul, Sfântul lui Israel!“ (Ezec. 39:1-7)

Citiți cu atenție amănuntele din versetele următoare și vedeți ce mult seamănă ele cu o „decontaminare atomică” urmată de transformarea deșeurilor radioactive în materie primă pentru centralele energetice:

„Iată că lucrurile acestea vin și se întâmplă, zice Domnul Dumnezeu! Aceasta este ziua, despre care am vorbit. Atunci locuitorii cetăților lui Israel vor ieși, vor arde și vor da pradă flăcărilor armele, pavezele și scuturile, arcurile și săgețile, lăncile și sulite; și șapte ani vor face focul cu ele. Nu vor lua lemne de pe câmp, și nu vor tăia lemne din păduri, ci vor face focul cu armele. Vor jăfui pe cei ce i-au jăfuit, și vor prăda pe cei ce i-au prădat, zice Domnul Dumnezeu.”

„În ziua aceea, voi da lui Gog un loc de înmormântare în Israel: valea călătorilor, la răsăritul mării moarte, și mormântul acesta va astupa trecerea călătorilor. Acolo vor îngropa pe Gog cu toată mulțimea lui, și vor numi valea aceasta: „Valea mulțimii lui Gog.” Șapte luni îi va îngropa casa lui Israel, ca să curețe țara. Tot poporul țării îi va îngropa, și i se va duce vestea, în ziua când voi fi proslăvit, zice Domnul Dumnezeu.” Apoi vor alege niște oameni cari vor cutreiera neîncetat țara, și cari vor îngropa trupurile rămase pe fața pământului, ca să curețe țara; după șapte luni vor începe să cerceteze. Cei ce vor străbate țara, o vor cutreiera, și când unul din ei va vedea oasele unui om, va pune un semn lângă el, până îl vor îngropa groparii în „Valea mulțimii lui Gog”. Tot acolo va mai fi și o cetate numită Hamona (Mulțime). Așa vor curăți țara” (Ezec. 39:8-16).

Să fie oare o simplă coincidență faptul că centrul israelian de cercetare nucleară aflat în deșertul Negev, pe drumul dintre Berșeba și străvechea Sodomă, se numește azi ... Dimona ?

Scopul conflictului dintre Dumnezeu și Gog

Nu trebuie să băjbăim prea mult ca să identificăm pentru ce va face Dumnezeu această nimicire a lui Gog. Ezechiel ne

spune că spectacolul va fi grandios iar mesajul va fi pentru tot pământul. Toată natura este invitată să asiste și să învețe din ceea ce se va întâmpla. Profetia folosește termenul „jertfă“:

„Fiul omului, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Spune păsărilor de orice soi, și tuturor fiarelor câmpului: „Adu-nați-vă, și veniți! Strângeți-vă din toate părțile, pentru jertfa Mea, pe care o junghii pentru voi; jertfă mare este pe munții lui Israel! Mâncați carne, și beți sânge, mâncați carnea vitejilor, și beți sângele voivozilor pământului, sânge de berbeci, de miei, de țapi, de tauri îngrășați din Basan! Mâncați grăsime până vă veți sătura, și beți sânge până vă veți îmbăta, din jertfele mele, pe cari le voi junghia pentru voi. Săturați-vă la masa Mea de carnea cailor și a călăreților, de carnea vitejilor și a tuturor oamenilor de război, zice Domnul Dumnezeu“ (Ezec. 39:17-20).

Dumnezeu publică cele trei scopuri ale cumplitului masacru:

1. Ca să cunoască toate Neamurile cine este Stăpânul adevărat și absolut al lumii.

„Îmi voi arăta slava între neamuri; și toate neamurile vor vedea judecățile pe cari le voi face, și pedepsele cu cari îi va lovi mâna Mea“ (Ezec. 39:21).

2. Ca să-i întoarcă pe cei din Israel la Sine. Israelul va ajunge în sfârșit să vadă că Domnul este acela care-i iubește și-i izbăvește.

„Cei din casa lui Israel vor ști că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor, din ziua aceea și de atunci înainte“ (Ezec. 39:22).

3. Ca să știe Neamurile că pedepsirea lui Israel nu a fost o dovadă de neputință a Dumnezeului lor, ci o disciplinare temporară.

„Și neamurile vor cunoaște că din pricina nelegiuirilor ei, a fost dusă casa lui Israel în robie, din pricina fărădelegilor ei, săvârșite de ea împotriva Mea; de

aceea le-am ascuns Fața Mea, și i-am dat în mâinile vrăjmașilor lor, ca să piară toți uciși de sabie. Le-am făcut după necurățiile lor și după fărădelegile lor, și le-am ascuns Fața Mea“ (Ezec. 39:23-24).

Izbăvirea viitoare va aduce în Israel o pocăință curățitoare. Evreii vor vedea sfințenia lui Dumnezeu și vor intra cu entuziasm în țara și destinul lor preoteșc de popor al Legământului.

„De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Acum voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iacov, voi avea milă de toată casa lui Israel, și voi fi gelos de Numele Meu cel sfânt. Atunci își vor uita ocara, și toate fărădelegile pe cari le-au săvârșit împotriva Mea, când locuiau liniștiți în țara lor, și când nu-i turbura nimeni.

Când îi voi aduce înapoi dintre popoare, și îi voi strânge din țara vrăjmașilor lor, voi fi sfințit de ei înaintea multor neamuri. Și vor ști că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor, care-i lăsasem să fie luați prinși de război între neamuri, și care-i strâng iarăși în țara lor; nu voi mai lăsa pe nici unul din ei acolo și nu le voi mai ascunde Fața Mea, căci voi turna Duhul Meu pentru casa lui Israel, zice Domnul Dumnezeu“ (Ezec. 39:25-29).

Despre aceste transformări duhovnicești extraordinare și despre realitățile fizice prin care se vor materializa vom citi împreună în ultimele capitole ale profetiei lui Ezechiel.

17. Voievodul misterios

Una din aparițiile insolite de pe paginile prorociilor lui Ezechiel este acest „voievod“ misterios care va conduce poporul Israel în vremurile viitoare, legate de împărăția terestră a lui Israel. El apare pentru prima dată în capitolul 34, ca o alternativă viitoare la păstoria nevrednici (Ezec. 34:1-9), care l-au nimicit pe Israel de-a lungul istoriei:

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, am necaz pe păstori! Îmi voi lua înapoi oile din mâinile lor, nu-i voi mai lăsa să-Mi pască oile, și nu se vor mai paște nici pe ei înșiși; căci Îmi voi izbăvi oile din gura lor, și nu le vor mai sluji ca hrană!“ (Ezec. 34:10).

„De aceea, așa le vorbește Domnul, Dumnezeu: „Iată că voi judeca între oaia grasă și oaia slabă. Pentru că ați izbit cu coasta și cu umărul, și ați împuns cu coarnele voastre toate oile slabe, până le-ați izgonit, voi veni în ajutorul oilor Mele, ca să nu mai fie jaf, și voi judeca între oaie și oaie. Voi pune peste ele un singur păstor, care le va paște, și anume pe Robul Meu David; El le va paște, El va fi păstorul lor. Eu, Domnul, voi fi Dumnezeul lor, și Robul Meu David va fi voievod în mijlocul lor. Eu, Domnul, am vorbit!“ (Ezec. 34:20-24).

Cine este acest „voievod/păstor“ care va domni în mijlocul Israelului restaurat, regenerat, reînviat și reunit? Singurul lucru clar din acest pasaj este că va fi cineva prin care Dumnezeu însuși Își va manifesta în mod personal grija desăvârșită pentru Israel:

„Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, mă voi îngriji Eu însumi de oile Mele, și le voi cerceta! Cum își cercetează un păstor turma când este în mi-

jlocul oilor sale împrăștiate, așa Îmi voi cerceta Eu oile, și le voi strânge din toate locurile pe unde au fost risipite în ziua plină de nori și negură.

Le voi scoate dintre popoare, le voi strânge din felurite țări, și le voi aduce înapoi în țara lor; le voi paște pe munții lui Israel, dealungul râurilor, și în toate locurile locuite ale țării. Le voi paște pe o pășune bună, și stâna lor va fi pe munții cei înalți ai lui Israel; acolo se vor odihni într-un staul plăcut, și vor avea pășuni grase pe munții lui Israel. Eu însumi Îmi voi paște oile, Eu le voi duce la odihnă, zice Domnul Dumnezeu.“

„Voi căuta pe cea pierdută, voi aduce înapoi pe cea rătăcită, voi lega pe cea rănită, și voi întări pe cea slabă. Dar voi păzi pe cele grase și pline de vlagă: vreau să le pasc cum se cade“ (Ezec. 34:11-16).

„Voi încheia cu ele un legământ de pace, și voi îndepărta din țară toate fiarele sălbatice; ele vor locui în liniște în pustie, și vor putea dormi în mijlocul pădurilor. Le voi face, pe ele și împrejurimile dealului Meu, o pricină de binecuvântare; le voi trimite ploaie la vreme, și aceasta va fi o ploaie binecuvântată! Pomul de pe câmp își va da roada, și pământul își va da rodurile. Ele vor fi liniștite în țara lor și vor ști că Eu sunt Domnul, când voi rupe legăturile jugului lor, și când le voi izbăvi din mâna celor ce le asupresc. Nu vor mai fi de jaf între neamuri, nu le vor mânca fiarele din țară, ci vor locui în liniște, și nu le va mai tulbura nimeni. Le voi pune un răsad căruia i se va duce faima; nu vor mai fi mistuite de foame în țară, și nu vor mai purta ocara neamurilor“ (Ezec. 34:25-29).

Ce să înțelegem din numirea simbolică pe care o va purta acest misterios „voievod păstor“ ?

„Robul Meu David va fi voievod în mijlocul lor. Eu, Domnul, am vorbit!“ (Ezec. 34:24).

Solemnitatea acestei declarații este completată de descrierile din finalul capitoului:

„Și vor ști astfel că Eu, Domnul, Dumnezeul lor, sunt cu ele, și că ele sunt poporul Meu, ele, casa lui Israel, zice Domnul Dumnezeu.“

„Voi sunteți oile Mele, oile pășunii Mele, și Eu sunt Dumnezeul vostru, zice Domnul Dumnezeu“ (Ezec. 24:30-31).

A doua oară când apare misteriosul „voievod/păstor“ este în capitolele care descriu viața din Israel din vremea împărăției viitoare:

„Voi face din ei un singur neam în țară, pe munții lui Israel; toți vor avea un singur împărat, și nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi împărțiți în două împărății“.

„Locuința Mea va fi între ei; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Nici nu se vor mai spurca, prin idolii lor, cu urâciunile lor, și cu toate fărădelegile lor. Îi voi scoate din toate abaterile cu cari au păcătuit, și-i voi curăți; ei vor fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul lor.

Robul Meu David va fi împărat peste ei, și toți vor avea un singur păstor. Vor urma poruncile Mele, vor păzi legile mele și le vor împlini. Vor locui iarăși în țară, pe care am dat-o robului Meu Iacov, și pe care au locuit-o și părinții voștri. Da, vor locui în ea, ei, copiii lor, și copiii copiilor lor, pe vecie, și Robul Meu David va fi voievodul lor în veci.

Voi încheia cu ei un legământ de pace, care va fi un legământ vecinic cu ei; îi voi sădi și-i voi înmulți, și voi pune locașul Meu cel sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Locuința Mea va fi între ei; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor ști că Eu sunt Domnul, care sfințește pe Israel, când Locașul Meu cel sfânt va fi pentru totdeauna în mijlocul lor“ (Ezec. 37:22-27).

A treia oară, misteriosul „voievod/păstor“ apare în capitolele 40 - 48 ale cărții, care descriu Noul Ierusalim și reșezarea poporului în privilegiile și destinul mesianic de preoție a întregului pământ:

„În ce privește pe voivod, voivodul va putea să șadă supt ea, ca să mănânce pâinea de jertfă înaintea Domnului. El va intra pe drumul care dă în tinda porții, și va ieși pe același drum“ (Ezec. 44:3).

Singura referință din afara cărții lui Ezechiel cu privire la un „voievod/păstor“ se găsește în cartea apocaliptică a profetului Zaharia:

„În ziua aceea, voi căuta să nimicesc toate neamurile cari vor veni împotriva Ierusalimului. Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut.

În ziua aceea, va fi jale mare în Ierusalim, ca jalea din Hadadrimon în valea Meghidonului. Țara se va jăli, fiecare familie deosebit: familia casei lui David deosebit, și femeile ei deosebit; familia casei lui Natan deosebit, și femeile ei deosebit; familia casei lui Levi deosebit, și femeile ei deosebit; familia lui Șimei deosebit, și femeile ei deosebit; toate celelalte familii, fiecare familie deosebit, și femeile ei deosebit. În ziua aceea, se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor, pentru păcat și necurăție“ (Zah. 12:9 – 13:1).

Simetria cu descrierile din Ezechiel este evidentă. Pasajul din Zaharia se referă însă fără nici o îndoială la Isus-Mesia, Marele Păstor și Împărat al Israelului, cum găsim scris și în Ieremia 23:5; 30:8-10. Această identificare cu Fiul lui Dumnezeu, „voievod-păstor“ al lui Israel este confirmată și de o profeție a lui Osea:

„După aceea, copiii lui Israel se vor întoarce, și vor căuta pe Domnul, Dumnezeul lor, și pe împăratul lor David; și vor tresări la vederea Domnului și a bunătății Lui, în vremurile de pe urmă“ (Osea 3:5).

Textul Bibliei suportă identificarea lui Isus din Nazaret cu împăratul David, ca tip profetic. Tălmăcirea aceasta a fost făcută de Petru în predica rostită la Rusalii:

„Căci David zice despre El: „Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin. De aceea, mi se bucură inima, și mi se veselește limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde: căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților, și nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea. Mi-ai făcut cunoscut căile vieții, și Mă vei umplea de bucurie cu starea Ta de față.“

Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. Fiindcă David era prooroc, și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie, despre învierea lui Christos a proorocit și a vorbit el, când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în Locuința morților, și trupul lui nu va vedea putrezirea.

Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai lui. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit dela Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: „Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sup picioarele Tale.“ Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Christos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi“ (Fapte 2:25-36).

Petru a avut îndrăzneala să facă această tălmăcire profetică pentru că fusese de față când Domnul Isus o aplicase prima dată:

„Pe când erau strânși la un loc Fariseii, Isus i-a întrebat: „Ce credeți voi despre Christos? Al cui fiu este?“ „Al lui David“, I-au răspuns ei. Și Isus le-a zis: „Cum atunci David, fiind însuflăt de Duhul, Îl numește Domn, când zice: „Domnul a zis Domnului Meu: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sup picioarele Tale? Deci, dacă David Îl numește Domn,

cum este El fiul lui?“ Nimeni nu l-a putut răspunde un cuvânt. Și, din ziua aceea, n-a îndrăznit nimeni să-l mai pună întrebări“ (Mat. 22:41).

Mai mult, Ezechiel ne descrie revenirea „slavei Domnului“ în prezența unei ființe divine. Într-adevăr, în templul din împărăția viitoare nu va mai fi „sfânta și sfânta sfințelor“, nu va mai fi altarul de aur al tămâierii, nu va mai fi sfeșnicul cu lumini, nu va mai fi masa punerii pâinilor înaintea Domnului, nici chivot și nici heruvimi. Toate acestea și-au aflat împlinirea profetică în ființa și lucrarea Domnului Isus. Rugăciunile și celelalte simboluri nu vor mai fi necesare pentru că însuși Domnul va fi în mijlocul lor:

„El mi-a zis: „Fiul omului, acesta este locul scaunului Meu de domnie, locul unde voi pune talpa picioarelor Mele; aici voi locui vecinic în mijlocul copiilor lui Israel! Casa lui Israel și împărății lor nu-Mi vor mai pângări Numele Meu cel sfânt, prin curvile lor și prin trupurile moarte ale împăraților lor la moartea lor, ca atunci când își puneau pragul lor lângă pragul Meu, stâlpii lor lângă stâlpii Mei, și nu era decât un zid între Mine și ei. Așa au pângărit ei Numele Meu cel sfânt cu urâciunile pe cari le-au săvârșit; de aceea i-am mistuit în mânia Mea. Acum vor depărta de la Mine curvile lor și trupurile moarte ale împăraților lor, și voi locui vecinic în mijlocul lor“ (Ezec. 43:7-9).

Singura problemă cu această interpretare a pasajelor din Ezechiel care vorbesc despre misteriosul „voievod/păstor“ este ridicată de două pasaje extinse în care Dumnezeu vorbește despre un alt personaj, un „domnitor“ care va conduce poporul de la Ierusalim. Acest domnitor apare prima dată când se vorbește despre împărțirea țării ca moștenire prin tragerea la sorț:

„Pentru domnitor veți osebi un loc lângă cele două laturi ale părții sfinte și ale moșiei cetății, dealungul părții sfinte și dealungul moșiei cetății, la apus de partea de apus și la răsărit de partea de răsărit, pe o lun-

gime cât una din părți, dela hotarul de apus până la hotarul de răsărit“ (Ezec. 45:7).

Ni se mai spune că acest „domnitor“ „va fi dator să dea arderile de tot, darurile de mâncare și jertfele de băutură la sărbători, la lunile noi, la Sabate, la toate adunările de sărbătoare ale casei lui Israel. El va îngriji de jertfa ispășitoare, de darul de mâncare, de arderea de tot, și de jerfa de mulțămire, ca să se facă ispășire pentru casa lui Israel“ (Ezec. 45:17). Spre deosebire de jertfele din Vechiul Testament care erau prevestitoare, jertfele din împărăția viitoare vor fi „comemorative“, aducând aminte oamenilor de marea jertfă a lui Christos. Mai mult, acest „domnitor“ ...

„Va aduce în ziua aceea, pentru el și pentru tot poporul țării, un vițel ca jertfă de ispășire. În timpul celor șapte zile ale sărbătorii, va aduce ca ardere de tot Domnului, șapte viței și șapte berbeci fără cusur, în fiecare din cele șapte zile, și un țap ca jertfă de ispășire în fiecare zi. Va adăuga și darul de mâncare: câte o efă de fiecare vițel, și o efă de fiecare berbec, cu câte un hin de untdelemn de efă. În ziua a cincisprezecea a lunii a șaptea, la sărbătoare, va aduce timp de șapte zile aceleași jertfe de ispășire, aceleași ardere de tot și același dar de mâncare împreună cu untdelemnul“ (Ezec. 45:22-25).

Capitolul 46 completează cele spuse mai sus cu alte atribuții și obligații pe care le va avea în Noul Ierusalim acest „domnitor“ care va veghea ca totul să fie făcut așa cum se cuvine. Ezechiel ne spune că omul acesta va avea o familie și urmași:

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Dacă domnitorul dă unuia din fiii săi un dar luat din moștenirea sa, darul acesta va rămânea al fiilor săi, ca moșia lor prin drept de moștenire. Dar dacă dă unuia din slujitorii lui un dar luat din moștenirea lui, darul acela va fi al lui până în anul slobozeniei, apoi se va întoarce înapoi domnitorului; numai fiii lui vor stăpâni ce le va da din moștenirea lui. Domnitorul nu va lua nimic

din moștenirea poporului, nu-l va despuia de moșiile lui. Cî, ce va da de moștenire fiilor săi, va lua din ce are el, pentru ca nici unul din poporul Meu să nu fie îndepărtat din moșia lui!” (Ezec. 46:16-18).

Cînd totul părea așa de clar și limpede, indicînd că Domnul Isus va domni pe tronul de la Ierusalim ca „voievod/păstor“, acest ultim amănunt dă toată interpretarea peste cap! Cine va fi acest „domnitor“ cu statură de om și cu comportament total uman? Să fie acest „domnitor“ alt personaj decît „voievodul/păstor“ despre care ne-a vorbit Ezechiel în celelalte capitole? Să recapitulăm deocamdată ce cunoaștem.

Capitolul 46 din profeția lui Ezechiel conține informații despre sistemul de jertfe care va fi reluat în timpul împărăției viitoare (milenare). Țineți minte că atunci va fi o domnie a evreilor peste întreg pămîntul. Ei vor fi atunci un neam de preoți. Peste tot pămîntul se va instaura Sabatul evreiesc, parte din sărbătorile evreiești și se vor reinstitui jertfele descrise în primele șapte capitole ale cărții Leviticul.

Deși interpretarea este complexă, suntem înclinați să spunem că acest „domnitor“ pomenit de Ezechiel va fi chiar regele David, înviat din morți și reșezat pe tron ca reprezentant direct al „voievodului/păstor“, Isus Christos. Asta ridică însă o altă problemă! Va putea un David înviat din morți să aibă iar o familie și copii? Este o întrebare căreia nu-i putem da încă un răspuns mulțumitor. Un singur lucru este sigur: la ora la care scria profeția primită de la Dumnezeu, Ezechiel știa că împăratul David murise deja de aproximativ 400 de ani. În ce sens îi mai pomeneste atunci el numele în viitor? Cu siguranță, Ezechiel, ca și toți sfinții din Vechiul Testament, credea în înviere. Ezechiel a vorbit atunci de un David care a înviat din morți. Din perspectiva noastră, David a și plecat din locuința morților. S-ar putea foarte bine ca el să fi fost unul din aceia ale căror morminte s-au deschis în dimineața învierii și care s-au înălțat la cer după ce li s-au arătat celor din cetate:

*„Isus a strigat iarăș cu glas tare, și Și-a dat duhul.
Și îndată perdeaua dinlăuntrul Templului s-a rupt în*

două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților cari muriseră, au înviat. Ei au ieșit din morminte, după învierea Lui, au intrat în sfânta cetate, și s-au arătat multora“ (Matei 27:50-53).

18. Un râu cum n-a mai fost altul!

Când Dumnezeu va înnoi toate lucrurile de pe pământ (Fapte 3:21), oamenii vor experimenta normal realități care le categorisim acum drept „supranaturale“. În afara „ferestrelor“ dinspre celelalte dimensiuni ale lumii lor lui Dumnezeu, Biblia ne oferă câteva „ferestre“ și înspre realitățile din viitorul acestei planete. Departe de a vorbi doar despre un final catastrofic care va culmina cu Judecata, Biblia ne lasă să anticipăm o vreme în care planeta va intra într-un alt climat de viață, în care lucrurile se vor petrece cu totul altfel decât se petrec ele astăzi.

„M-a adus înapoi la ușa casei. Și iată că ieșea apă de supt pragul casei, dinspre răsărit; căci fața casei era spre răsărit. Apa se pogora de supt partea dreaptă a casei în spre partea de miază-zi a altarului. M-a scos pe poarta de miază noapte, și m-a făcut să ocolesc pe din afară până la poarta de răsărit. Și iată că apa curgea din partea dreaptă.

Când a înaintat omul acela spre răsărit, cu măsura în mână, a măsurat o mie de coți, și m-a trecut prin apă; apa îmi venea până la glezne. A mai măsurat iarăși o mie de coți, și m-a pus să trec prin apă, și apa îmi venea până la genunchi. A măsurat iarăși o mie de coți, și m-a trecut prin ea, și apa îmi venea până la șolduri. A măsurat iarăși o mie de coți, și atunci era un râu pe care nu-l puteam trece, căci apa era atât de adâncă încât trebuia să înot - un râu, care nu se putea trece. El mi-a zis: „Ai văzut, fiul omului?“ Și m-a luat și m-a adus înapoi pe malul râului.

Când m-a adus înapoi, iată că pe malul râului erau o mulțime de copaci pe amândouă părțile. El mi-a zis: „Apa aceasta curge spre ținutul de

răsărit, se pogoară în câmpie, și se varsă în marea și vărsându-se în mare, apele mării se vor vindeca. Orice făptură vie, care se mișcă, va trăi pretutindeni pe unde va curge râul, și vor fi o mulțime de pești; căci ori pe unde va ajunge apa aceasta, apele se vor face sănătoase, și pretutindeni pe unde va ajunge râul acesta va fi viață. Pescarii vor sta pe malurile lui, dela En-Ghedi până la En-Eglaim, și vor întinde mreжіle; vor fi pești de felurie soiuri, ca peștii mării celei mari, și vor fi foarte mulți. Mlaștinile și gropile ei nu se vor vindeca, ci vor fi lăsate pradă sării. Dar lângă râul acesta, pe malurile lui de amândouă părțile, vor crește tot felul de pomi roditori. Frunza lor nu se va vesteji, și roadele lor nu se vor sfârși; în fiecare lună vor face roade noi, pentru că apele vor ieși din sfântul Locaș. Roadele lor vor sluji ca hrană, și frunzele lor ca leac“ (Ezec. 47:1-12).

Pasajul ne descrie un râu care izvorăște din Templu și curge până în Marea Moartă. Informația este senzațională pentru că în Ierusalim n-a existat și nu există nici un râu. Capitala Israelului este un unicat în rândul capitalelor din istorie și pentru faptul că ea n-a fost așezată pe malul unui râu! De fapt, Israelul întreg este o țară cu foarte puține râuri. Cel mai mare dintre ele, Iordanul, aduce viață vegetației din zona central nordică, dar când ajunge în sud este adunat într-o depresiune capcană care-l sleiește de toate puterile.

Valea Iordanului face parte dintr-o ruptură de falie a scoarței terestre. Această ruptură de falie se întinde de la valea Kara Su, din Turcia, până la cascada Victoria din sudul Zambiei, în continentul african. Cel mai jos punct al acestei crăpături din scoarța terestră se află acolo unde este colectată apa Iordanului într-o baltă uriașă, numită Marea Moartă. Izvorând puternic din muntele Hermon, Iordanul găsește foarte curând adâncitura crăpăturii din platforma continentală și curge de-a lungul ei formând Iordanul superior, lacul Hule, Marea Galileii.

În vechime, Iordanul superior și lacul Hule formau împreună o zonă mlăștinoasă care se vărsa în Marea Gali-

leii (208 m sub nivelul mării). Astăzi, întreaga regiune a fost drenată și folosită cu mare succes în agricultură. Marea Galileii, amintită mai des doar în Noul Testament, este o oglindă de apă lată de 13 km și lungă de 21 km. Ea a mai fost numită și „Marea Chineret” („harpă”) (Num. 34:11), „Marea Ghenezaret” (Matei 14:34; Luca 5:1) sau „Marea Tiberiadei” (Ioan 21:1).

În linie dreaptă, distanța străbătută de Iordan între Marea Galileii și Marea Moartă este de aproximativ 97 de km. Din cauza meandrelor largi pe care le face în solul foarte ușor de erodat, lungimea Iordanului între aceste două puncte este însă de mai bine de 325 de km. Solul faliei prin care curge Iordanul este foarte bogat în săruri minerale, așa că apele Iordanului cară spre marea Moartă o cantitate foarte mare de sare. Privită de la înălțime, albia Iordanului este ca o vale în interiorul unei alte văi. Pe malurile râului s-a dezvoltat o vegetație bogată, pe alocuri luxuriantă, cu pâlcuri de copaci asemănători vegetației din junglă. Cei din vechime i-au spus „*desișul Iordanului*” (Zah. 11:3). Vegetația este întreținută și de faptul că Iordanul își inundă malurile pe durata sezonului ploios.

Marea Moartă este cea mai joasă mare dintre toate mările lumii. Suprafața ei se află cu 395 m sub nivelul mărilor și oceanelor, iar adâncimea ei maximă este de 765 m sub nivelul mării. Lungimea ei, acoperită acum doar parțial din cauza evaporării, este de 77 de km, iar lățimea de 77 km. De-a lungul timpului, a fost numită: „*Marea Sărată*” (Gen. 14:3), „*Marea câmpiei*” (Ios. 3:16), „*Marea de răsărit*” (Zah. 14:8). Iosif Flavius a numit-o „*Marea de asfalt*”, iar arabii îi spun astăzi „*Marea lui Lot*”. Este interesant că Marea Moartă nu este menționată nicăieri în Noul Testament. În sezoane cu precipitații medii, Iordanul aduce în Marea Moartă aproximativ șase milioane de tone de apă. Climatul extrem de arid, cu călduri caniculare, provoacă însă o evaporare foarte puternică. Concentrarea de sare din apă este de 26 la sută. Din această cauză, în Marea Moartă nu trăiesc nici un fel de pești. Este o „mare moartă”, nume care i-a fost dată pentru prima dată de greci. Ruptura de falie continuă spre Marea Roșie și Africa,

formând „Arabah”, o vale uscată lungă de 298 km. Ea duce la golful „Acaba”, unde există încă și astăzi portul Elat, Ețion Gheber-ul din vechime, cetate dată de Faraon ca zestre pentru fata măritată cu împăratul Solomon.

Așezându-i într-un teritoriu fără resurse naturale formidabile, Dumnezeu i-a obligat pe evrei să învețe că fericirea și nefericirea lor va depinde întotdeauna de felul și măsura în care *„vor asculta de Domnul!”* Ploaia timpurie, necesară pregătirii pământului pentru semănat, și ploaia târzie, necesară pentru legarea în rod, au fost întotdeauna semne ale suveranității lui Dumnezeu asupra destinului național al acestui popor:

*„Să ne temem de Domnul, Dumnezeul nostru,
care dă ploaie la vreme, ploaie timpurie și târzie, și
ne păstrează săptămânile hotărâte pentru seceriș”
(Ier.5:24).*

În peisajul și economia Israelului, vestea că într-o bună zi, apele Mării Moarte vor fi *„vindecate”* nu poate fi privită decât ca o veste bună! Ce fel de rău este însă acela descris de Ezechiel? El izvorăște de sub Templul din Ierusalim și, mergând spre răsărit, va transforma toată zona: *„apele se vor face sănătoase, și pretutindeni pe unde va ajunge râul acesta va fi viață”* (Ezec. 47:10). *„Pe malurile lui de amândouă părțile, vor crește tot felul de pomi roditori. Frunza lor nu se va vesteji, și roadele lor nu se vor sfârși; în fiecare lună vor face roade noi, pentru că apele vor ieși din sfântul Locaș. Roadele lor vor sluji ca hrană, și frunzele lor ca leac”* (Ezec. 47:11-12).

Primul lucru pe care-l putem spune despre acel rău este că izvorăște dintr-un loc special. Izvorul va fi o apariție neașteptată și, în mare măsură, inexplicabilă. Sub Ierusalim n-au existat și nu există izvoare. Pentru supraviețuirea în timpul asediului, împăratul Ezechia a captat un izvor din afara zidurilor cetății și l-a adus înăuntru la scăldătoarea Siloam, printr-o serie de tunele săpate în stâncă (2 Regi 20:20; 2 Cron. 32:30). Sub Ierusalim există cavități mari și secetoase din care s-a excavat piatră pentru clădirile de deasupra. Oriunde

au săpat, evreii din toate generațiile n-au găsit nici un singur firicel de apă. De unde va izvorî atunci râul miraculos despre care ne vorbește Ezechiel? Din harul lui Dumnezeu? Deși nu-i poate mulțumi pe speologi și geografi, acesta este singurul răspuns pe care-l putem da la această întrebare. Același Dumnezeu care le-a dat copiilor Săi apă din stânca deșertului (Exod 17:6), le-o va da și din stânca pe care va fi reclădit Templul din vedenia lui Ezechiel. Noul Testament ne spune că stânca din care au băut evreii în pustie a fost Christos (1 Cor. 10:4), așa că izvorul râului de la Ierusalim va fi, putem spune noi, Dumnezeu însuși!

Al doilea lucru pe care-l putem spune despre râul miraculos este că el răstoarnă legea entropiei și, în loc să scadă în debit din cauza evaporării și a pierderii prin umezirea malurilor, el crește în debit și crește surprinzător de repede. De unde? Singurul răspuns și la această întrebare este: din harul divin! La fiecare o mie de coți (aproximativ 300 de metri) nivelul apei acestui râu va crește într-o progresie geometrică de la 50 de centimetri, la 100 de centimetri, iar apoi la peste 200 de centimetri.

Al treilea lucru pe care-l aflăm despre râul descris de Ezechiel este că apele lui vor avea proprietăți miraculoase. Malurile lui vor fi pline de vegetație, de pomi cu roade diferite pentru fiecare lună și cu frunze care vor avea proprietăți medicinale extraordinare.

Al patrulea lucru pe care-l aflăm despre râu este că el se va vărsa în Marea Moartă cam pe la mijlocul ei, în dreptul localității En-Ghendi, va reuși să contrabalanseze nivelul de chimicale mortale acumulat de-a lungul secolelor și va transforma această oglindă de apă într-un paradis pentru pescari: „... și vor fi o mulțime de pești; căci ori pe unde va ajunge apa aceasta, apele se vor face sănătoase, și pretutindeni pe unde va ajunge râul acesta va fi viață. Pescarii vor sta pe malurile lui, dela En-Ghedi până la En-Eglaim, și vor întinde mreșile;

vor fi pești de felurie soiuri, ca peștii mării celei mari, și vor fi foarte mulți.“

Al cincilea lucru, și el foarte curios, pe care-l aflăm despre acest râu este că el nu va „vindeca“ și extremitățile mării: „*Mlaștinile și gropile ei nu se vor vindeca, ci vor fi lăsate pradă sării*“, probabil ca un semn de aducere aminte.

Al șaselea lucru pe care-l putem spune despre acest râu este că descrieri ale lui se mai găsesc și în alte cărți ale Bibliei, ceea ce face ca o interpretare alegorică sau simbolic-spirituală să fie foarte puțin probabilă. Iată câteva pasaje:

„În vremea aceea, va picura must din munți, și va curge lapte din dealuri, toate pâraiele lui Iuda vor fi pline de apă. Un izvor va ieși de asemenea din Casa Domnului, și va uda valea Sitim“ (Ioel 3:18).

Expresia „în vremea aceea“ ne trimite în viitor la contextul în care Israelul este refăcut după marea conflagrație de la Armaghedon în vederea intrării în împărăția de o mie de ani.

„În ziua aceea, vor izvorî ape vii din Ierusalim, și vor curge jumătate spre marea de răsărit, jumătate spre marea de apus; așa va fi și vara și iarna. Și Domnul va fi împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume“ (Zah. 14:8).

Aluzia la permanentizarea debitului de apă ne face să înțelegem că Israelul nu va mai depinde de regimul ploilor și ciclul agricol se va schimba. Este interesant că Zaharia ne spune că o parte a râului se va îndrepta în cealaltă direcție și se va vărsa în Mediterana. Contextul este iar împărăția milenară, când Domnul va stăpâni peste întreg pământul.

Al șaptelea lucru demn de remarcat este că, deși nu este același râu, acest râu este asemănător cu cel descris în cartea Apocalipsei. Amândouă sunt manifestări ale slavei și harului dumnezeiesc. Pasajul din Apocalipsa 22 descrie starea eternă, când nu va mai fi Templu, dar un râu asemănător cu cel din mileniu va revărsa binecuvântarea și viața pretutindeni:

„Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieții cetății, și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod, și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea Neamurilor“ (Apoc. 22:1-2).

Se pare că și râul din Noul Ierusalim va avea același scop ca și râul din mileniu, vindecarea celor înstrăinați de Dumnezeu și bolnavi de ... moarte.

Un râu nou dintr-o lume nouă

Când am intitulat acest subcapitol „Un râu cum n-a mai fost altul“ m-am gândit că el va face parte dintr-o altă ordine de creație, de dincolo de orizontul lumii căzute în care trăim noi astăzi. În economia planului lui Dumnezeu există „vremuri“ și „soroace“, „veacuri“ și administrații (dispensații) diferite. Una a fost viața oamenilor înainte de izgonirea din rai și alta după aceea. Într-un fel au stat lucrurile în lumea dinainte de potop și cu totul altfel stau ele astăzi. Una a fost viața naturii atunci când toate viețuitoarele erau ierbivore și altfel s-au comportat ele după potop când Dumnezeu a îngăduit să apară și viețuitoarele carnivore:

„Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi, și le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, și umpleți pământul. S-apuce groaza și frica de voi pe orice dobitoc de pe pământ, pe orice pasăre a cerului, pe tot ce se mișcă pe pământ și pe toți peștii mării: vi le-am dat în mâinile voastre! Tot ce se mișcă și are viață, să vă slujească de hrană: toate acestea vi le dau, ca și iarba verde“ (Gen. 9:1-3).

Un studiu despre diferitele epoci ale vieții pe pământ ar fi fascinant în sine, dar nu este obiectul studiului nostru de față. Totuși, ca să putem înțelege puțin din natura și rostul râului descris de Ezechiel, o privire generală este folositoare.

Apostolul Petru și schimbările epocale

Una din informațiile generice care subliniază diferențele dintre lumea dinainte și de după potop o găsim în scrierile apostolului Petru. Neșcolitul pescar care a avut nevoie de traducător ori de câte ori a ieșit dincolo de granițele vorbito-rilor de aramaică n-a fost totuși așa lipsit de cunoștințe cum îl cred unii. Petru n-a stat degeaba la picioarele Domnului Isus. Curiozitatea lui a obținut răspunsuri care stâmpără astăzi cu-riozitatea noastră. Anticipând atacurile din partea celor care nu cred în planul lui Dumnezeu, apostolul Petru scrie:

„Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, cari vor trăi după poftele lor, și vor zice: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau dela începutul zidirii!“ Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin acelaș Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuîți. Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde“. (2 Petru 3:3-10).

Apostolul Pavel și schimbările epocale

Nu numai Petru, dar și apostolul Pavel scrie lucruri pe care oamenii nu le-au descoperit decât în ultimele două secole. Rămânem stupefiați să citim ce scrie el despre diferențe între

strălucirea stelelor, fenomen folosit astăzi în spectrografia astrală și despre deosebiri de ordinul numărului de cromozoni în materia creaturilor vii:

„Nu orice trup este la fel; ci altul este trupul oamenilor, altul este trupul dobitoacelor, altul este trupul păsărilor, altul al peștilor. Tot așa, sunt trupuri cerești și trupuri pământești; dar alta este strălucirea trupurilor cerești, și alta a trupurilor pământești. Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii, și alta este strălucirea stelelor; chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea“ (1 Cor. 15:39-41).

Apostolul preia aceste informații și le aplică la schimbările colosale care vor avea loc în natură și în corpul uman în lumea de dincolo de moarte:

„Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire, și înviază în neputrezire; este semănat în ocară, și înviază în slavă; este semănat în neputință, și înviază în putere. Este semănat trup firesc, și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc. De aceea este scris: „Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu.“ Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață. Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc; ce este duhovnicesc, vine pe urmă. Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea este din cer. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești. Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc.

Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu; și că, putrezirea nu poate moșteni neputrezirea. Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire“ (1 Cor. 15:43-53).

Apostolul Pavel ne spune că existența de acum este stânjenitoare pentru cei care au fost înnoiți deja prin Duhul lui Dumnezeu. Cei care sunt ai lui Christos trăiesc un paradox: deși, prin nașterea din nou, ei fac parte dintr-o creație nouă. „Căci, dacă este cineva în Christos, este o făptură (Sau: zidire.) nouă“ (2.Cor.5:17) sunt siliți să trăiască până „la înnoirea tuturor lucrurilor“ (Mat. 12:28) într-o lume veche și într-un trup care aparține creației păcătoase.

Apostolul abordează această problemă într-o sclipitoare argumentație pe care o găsim în epistola către creștinii din Roma. Plecând de la stânjenitoarea existență în materia acestui veac, Pavel vorbește despre cele două principii diferite care guvernează lumea căzută în păcat și lumea viitoare, izbăvită de sub blestemul păcatului:

„Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului. Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună. Și atunci, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentrucă, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iacă ce fac! Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Christos Isus, cari nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Christos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții“ (Rom. 7:14-25; 8:1-2).

Râul descris de Ezechiel face parte din lumea nouă pe care a pregătit-o Dumnezeu pentru copiii Lui în împărăția milenară. El se manifestă „altfel“ decât râurile pe care le vedem noi astăzi pentru că face parte dintr-o altă lume, eliberată de sub legea morții și a păcatului. Râul creștea „din sine“, fără afluenți. Inexplicabil sub legile naturii căzute de astăzi, dar foarte „normal“ pentru natura refăcută din vremurile viitoare.

Împreună cu descrierea pomilor de pe malurile râului, această creștere a râului văzut de Ezechiel este un aspect pe care Biblia ne lasă să-l vedem ca pe o fereastră înspre lumea viitoare, în care entropia va fi înlocuită cu dezvoltarea pozitivă.

Prin entropie se înțelege degenerarea continuă a tuturor lucrurilor, victime ale blestemului „*stricăciunii*“ (cum îl numește Pavel). Acum, sub imperiul entropiei necruțătoare, tot ce este mai vechi este neapărat și mai rău, mai stricat, mai putred, mai ruginit, mai neputincios, mai nerodnic. La înnoirea tuturor lucrurilor din împărăția viitoare lucrurile vor fi exact invers! Astfel, râul neimaîntâlnit, în loc să scadă în debit, crește văzând cu ochii, devine mai puternic și se oferă cu o mai mare dărnicie cu cât se îndepărtează de izvor. Împreună cu descrierea pomilor de pe malurile râului, descrierea ciudățeniei acestui râu ne prilejuiește o întâlnire cu realități viitoare, în care entropia va fi înlocuită cu dezvoltarea pozitivă.

Pomii de pe margine rodesc și ei în fiecare lună, fără să obosească, fără să îmbătrânească, iar frunzele lor servesc la vindecarea Neamurilor. Orice lucru din noua ordine divină din împărăție va fi caracterizat de această binecuvântată dezvoltare pozitivă: cu cât ceva va exista mai îndelungat, cu atât va deveni mai viril, mai puternic, mai împlinit și mai roditor. Trecerea timpului îi va măsura creșterea, nu decadența, ci capacitatea de a deveni, de a crește, de a se împlini exponențial. Împărăția va fi o avanpremieră a eternității!

Vreau să vă mai arăt încă două pasaje care ne vorbesc despre extraordinara schimbare viitoare. Unul este încheierea argumentației din pasajele deja citate din epistola către Roma-

ni și vorbește despre nădejdea creștină într-o ieșire din imperiul stricăciunii (entropie) spre o lume înnoită prin har:

„Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi. De asemenea, și firea (creația, natura) așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci firea a fost supusă deșertăciunii - nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o - cu nădejdea însă, că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. Dar știm că până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii.

Și nu numai ea, dar și noi, cari avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru. Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți. Dar o nădejde care se vede, nu mai este nădejde: pentru că ce se vede, se mai poate nădăjdui? Pe când, dacă nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare“ (Rom. 8:18-25).

Profetul Isaia și schimbările epocale

Al doilea pasaj este într-una din profețiile pe care le-a făcut Isaia despre vremurile împărăției mesianice, când viețuitoarele de pe pământ vor reveni la relațiile lor dinainte de căderea omului în păcat:

„Atunci lupul va locui împreună cu mielul, și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puilul de leu, și vitele îngrășate, vor fi împreună, și le va mâna un copilas; vaca și ursoaica vor paște la un loc, și puilii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul, pruncul de țâță se va juca la gura bortei năpârcii, și copilul înțărcat va băga mâna în vizunia basilicului. Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele cari-l acopăr“ (Isaia 11:6-9).

Când o profeție este repetată înseamnă că împlinirea ei este absolut sigură. Așa face și Isaia. Textul din capitolul 11 este repetat întocmai în capitolul 65:

„Lupul și mielul vor paște împreună, leul va mânca paie ca boul, și șarpele se va hrăni cu țărână. Nici un rău, nici o vătămare nu se va face pe tot muntele Meu cel sfânt, zice Domnul“ (Isaia 65:25).

Propulsat printr-un veritabil tunel al timpului, Ezechiel ne vorbește despre lucrurile viitoare. Nu ne spune prea multe, dar ceea ce ne spune ne umple de uimire. Deocamdată cunoaștem în parte și propovăduim în parte, cum a scris apostolul Pavel (1 Cor. 13:9-10). Știm foarte puține despre vremurile care vor veni. Ceea ce știm este însă destul ca să ne dăm seama că va fi ... cu mult mai bine.

19. Templul lui Ezechiel - basm sau reportaj la fața locului?

Vedeniile despre noul Templu de la Ierusalim i-au fost date lui Ezechiel pe 28 Aprilie, 573 î.Ch., în prima zi de Paște. Se împliniseră douăzeci și cinci de ani de când evreii erau robi în Babilon, iar praznicul Paștelor trebuie să le fi trezit nostalgii după zilele ieșirii lor din Egipt. Paștele marca și cea dintâi zi a anului religios (Exod 12:2), așa că Dumnezeu a găsit cu cale să le vestească slava de care se va bucura Israelul atunci când Mesia își va instaura împărăția pe pământ.

În vedenie, Ezechiel este dus încă o dată în Israel, dar spre deosebire de celelalte „vizite” profetul nu mai vede oameni păcătoși, țara devastată sau Templul întinat de idolatrie. Moise a primit planurile pentru facerea cortului când se afla pe un munte. La fel și Ezechiel. Moise n-a intrat el însuși în țara promisă, ci doar a privit-o de departe (Deut. 34:1-4). La fel și Ezechiel. Dumnezeu i-a arătat țara și noua ei împărțire pe semînții tot de pe un munte înalt. Cei care caută nod în papură susțin că viitorul Ierusalim nu poate fi pe locul de acum pentru că locația nu corespunde cu descrierea unui munte înalt. Ei uită însă de marile schimbări de relief care se vor petrece în țară la venirea lui Mesia (Zah. 13:4, 10). Dumnezeu le-a promis evreilor că se vor închina pe un munte foarte înalt (Ezec. 20:40) și că domnia mesianică se va exercita de pe un astfel de munte (Ezec. 17:22-23). Și alți profeti, Isaia și Mica, vorbesc despre plasarea tronului divin pe un munte înalt. Israelul va fi înălțat nu numai fizic, ci și spiritual, devenind centrul de închinare pentru lumea întreagă:

„Proorocia lui Isaia, fiul lui Amot, asupra lui Iuda și asupra Ierusalimului. Se va întâmpla în scurgerea

vremurilor, că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor, și toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el, și vor zice:

„Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui.“

Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim cuvântul Domnului. El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; așa încât din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulitele lor cosoare: nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța războiul“ (Isaia 2:1-4).

„În vremile de pe urmă, muntele Casei Domnului va fi întemeiat tare ca cel mai înalt munte, se va înălța deasupra dealurilor, și popoarele vor veni grămadă la el. Neamurile se vor duce cu grămada la el, și vor zice:

„Veniți, haidem să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui! Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim Cuvântul Domnului. El va judeca între multe popoare, va hotărî între neamuri puternice, depărtate. Din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulitele lor cosoare; nici un neam nu va mai trage sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța să facă război; ci fiecare va locui supt vița lui și supt smochinul lui, și nimeni nu-l va mai tulbura. Căci gura Domnului oștirilor a vorbit“ (Mica 4:1-4).

Capitolele 40 - 48 ale cărții lui Ezechiel sunt și cele mai controversate. În funcție de preferințele escatologice, interpretările date acestor capitole au fost și sunt foarte diferite. Problema cea mare este dacă descrierile din aceste capitole trebuie interpretate literal sau figurativ.

1. Cu alte cuvinte, ceea ce scrie Ezechiel este vis sau realitate?

2. Se referă aceste descrieri la o realitate deja depășită sau la una care n-a venit încă?

3. Dacă aceste lucruri nu s-au împlinit încă, se vor împlini în împărăția de o mie de ani sau reflectă numai o realitate spirituală cerească?

4. Oricare ar fi plasarea în timp, care este raționamentul pentru reluarea sistemului de jertfe de la Templu?

Să le luăm pe rând:

Vis sau realitate ?

Cu toate că descrierile din ultimele capitole apar într-o carte cu multe pasaje care pot fi interpretate figurativ, avem multe indicii care ne îndreptățesc să credem că citim descrierea unor realități fizice, reale și vizibile.

Primul argument este că aceste realități sunt măsurabile. Ni se dă cât este exact înălțimea zidului, care sunt dimensiunile curții interioare și a sanctuarului (Ezec. 40:5, 47, 4). La fel de amănunțit măsurate sunt și celelalte detalii care apar în text. Ce rost ar fi avut să ni se dea atâtea amănunte despre dimensiuni fizice dacă întreaga clădire ar fi doar una ... spirituală?

Mai mult, descrierea din text are un foarte pronunțat caracter vizual.

„Odăile lăturalnice erau unele peste altele, în număr de treizeci, așezate în trei caturi; ele dădeau în niște îmbucături de zid făcute anume pentru odăile acestea din jur împrejurul casei, așa că se sprijineau pe ele, și nu pe zidul casei. Odăile, cu cât erau mai sus, cu atât erau mai încăpătoare, și te suiai la ele ocolind; căci te suiai împrejurul casei pe o scară șerpuitoare. Astfel era mai mult loc, ca lărgime, în partea de sus a casei, și din catul de jos te suiai în catul de sus prin cel dela mijloc. De jur împrejurul casei se vedea o pardoseală ieșită în afară. Odăile lăturalnice aveau niște temelii, și erau de o prăjină întreagă, adică șase coți la unghi. Zidul de afară al odăilor lăturalnice avea o grosime de cinci coți“. (Ezec. 41:6-9).

Precizia cu care ne sunt descrise amănunte aparent nesemnificative ne îndeamnă să credem că avem de-a face cu elaborate construcții materiale, nu cu figuri simbolice ca foarte cunoscutele „fiare” descrise de profetul Daniel sau „femeia îmbrăcată cu purpură și stacojiu” descrisă de apostolul Ioan în cartea Apocalipsa. Singurul loc în care Biblia ne mai dă o astfel de descriere amănunțită a dimensiunilor este în cazul construcției Cortului Întâlnirii (Exod. 25). Important de subliniat este și intenția cu care i-au fost date lui Ezechiel toate aceste măsurători, pentru ca el să arate aceste planuri celor din Israel;

„Tu, însă, fiul omului, arată Templul acesta casei lui Israel; ei să-i măsoare planul, și să roșească de nelegiuirile lor. Dacă vor roși de toată purtarea lor, arată-le chipul casei acesteia, întocmirea ei, ieșirile și intrările ei, toate planurile și toate legile ei; zugrăvește-le-o supt ochi, ca să păzească toate planurile ei, toate poruncile ei și toate orânduiriile ei, și să facă întocmai după ele. Aceasta este legea privitoare la Casa”. (Ezec. 43:10-12a).

Dacă descrierile ar fi doar pentru un simbolism imaginar, instrucțiunile acestea n-ar avea nici un sens. Ele nu au rost decât în varianta existenței unei astfel de clădiri reale în viitor. Evreilor li se cere să respecte cu strictețe planurile date de Dumnezeu pentru viitorul proiect în construcție. La fel s-au petrecut lucrurile și atunci când a fost vorba despre indicațiile primite de evrei cu privire la Cortul Întâlnirii și la Templul zidit de Solomon. Activitatea profeților a presupus întotdeauna contactul cu alte dimensiuni ale realității și primirea de revelații din alte puncte ale axei de scurgere a timpului. Gândirea omenească, exersată doar pe scurgerea în sens unic a vectorului de timp, dinspre trecut, prin prezent spre viitor are mari probleme când este vorba despre mesaje profetice. Ea trebuie „încovoiată, curbată” ca să poată accepta ceea ce ne descrie Ezechiel în ultimele capitole ale cărții lui. În esență, Dumnezeu îl duce pe Ezechiel în viitor ca să măsoare dimen-

siunile unei construcții a Templului care nu exista încă, iar apoi i se spune să le spună evreilor că trebuie să le respecte întocmai în procesul de construcție (!!!) Ezechiel este invitat de Dumnezeu în viitor, vede Templul și cetatea, iar apoi se întoarce în prezent și spune celor ce-l iau în serios să facă întocmai cum a văzut el acolo. Este o veritabilă călătorie dus-întors printr-un tunel al timpului, care ridică întrebări insurmontabile pentru mintea noastră. Iată una din ele: ar fi putut evreii să facă și altfel decât arătau planurile aduse de Ezechiel? În cazul acesta, clădirea viitoare mai putea arăta așa cum i-o arătase Dumnezeu? Extinzând puțin aria nedumeririlor, am putea întreba: în ce măsură pot oameni altera viitorul pe care deja îl cunoaște Dumnezeu? Dacă nu, atunci de ce insistă așa de mult ca oamenii să facă „exact“ după modelul ales de Dumnezeu?

Aceeași situație a fost când Dumnezeu l-a dus pe Moise pe muntele Sinai, i-a arătat viitoarea clădire a Cortului și apoi i-a spus „*să facă după chipul care i s-a artătat pe munte*“ (Exod 25:40; 26:30; Num. 8:4). Moise a ascultat de porunca lui Dumnezeu și a vegheat ca totul să fie făcut întocmai: „*Moise a cercetat toate lucrările; și iată, le făcuseră cum poruncise Domnul, așa le făcuseră. Și Moise i-a binecuvântat*“ (Ex. 39:43) „*Moise a făcut întocmai cum îi poruncise Domnul; așa a făcut*“ (Exod 40:16).

Ceva asemănător s-a petrecut și cu David, care a primit planurile viitorului Templu direct din mâna lui Dumnezeu:

„Vezi acum că Domnul te-a ales, ca să zidești o casă care să-I slujească de locaș sfânt. Întărește-te și lucrează.“ David a dat fiului său Solomon, chipul prispei și clădirilor, odăilor vistieriei, odăilor de sus, odăilor dinlăuntru, și al odăii pentru scaunul îndurării. I-a dat planul a tot ce avea în minte cu privire la curțile Casei Domnului, și toate odăile dejur împrejur pentru vistierile Casei lui Dumnezeu și vistierile sfântului locaș, și cu privire la cetele preoților și Leviților, la tot ce privea slujba Casei Domnului, și la toate uneltele pentru slujba Casei Domnului. I-a dat

chipul uneltelor de aur, cu greutatea celor ce trebuiau să fie de aur pentru toate uneltele fiecărei slujbe; și chipul tuturor uneltelor de argint, cu greutatea lor, pentru toate uneltele fiecărei slujbe. A dat greutatea sfeșnicelor de aur și a candelelor lor de aur cu greutatea fiecărui sfeșnic și a candelelor lui; și greutatea sfeșnicelor de argint, cu greutatea fiecărui sfeșnic și a candelelor lui, după întrebuințarea fiecărui sfeșnic.

*I-a dat greutatea de aur pentru mesele pâinilor pentru punerea înainte, pentru fiecare masă; și greutatea de argint pentru mesele de argint. I-a dat chipul furculițelor, lighenelor și ceștilor de aur curat; chipul potirelor de aur, cu greutatea fiecărui potir, și a potirelor de argint, cu greutatea fiecărui potir; și chipul altarului tămâii în aur curățit, cu greutatea lui. I-a mai dat și chipul carului heruvimilor de aur, cari își întind aripile și acopăr chivotul legământului Domnului. „Toate acestea“, a zis David, „toate lucrările izvo-
dului acestuia, mi le-a făcut cunoscut Domnul, însemnându-le în scris cu mâna Lui“. (1 Cron. 28:10-19).*

Precedentele acestea ne îndreptățesc să credem că ceea ce a văzut Ezechiel n-a fost un simbolism spiritual, ci o splendidă construcție materială, gândită de Dumnezeu și dăruită evreilor sub forma unor planuri foarte minuțios alcătuite.

Interpretarea literală a ultimelor capitole din Ezechiel ridică probleme insurmontabile doar pentru cei în a căror escatologie nu mai există nici un rol viitor pentru poporul Israel. Doctrina înlocuirii lui Israel de Biserică în toate planurile legate de viitorul oamenirii îi obligă pe acești teologi să caute interpretări alegorice pline de speculații subiective la textele lui Ezechiel sau să le ... ignore în întregime.

În trecut sau în viitor?

Argumentele pentru care clădirea văzută de Ezechiel este încă în viitor sunt de natură arhitecturală, topografică și teologică. Din punct de vedere arhitectural, dimensiunile pre-

cizate de Ezechiel în capitolele 40 - 48 nu corespund cu nici una din clădirile Templor pre sau post exilice. Nici Templul lui Solomon, nici Templul lui Zorobabel și nici Templul lui Irod de pe vremea Domnului Isus nu se încadrează în dimensiunile planurilor din cartea lui Ezechiel. Aspectul general al Templului descris de Ezechiel este total diferit de planurile templelor precedente. Topografic, Ezechiel descrie un râu care izvorăște de sub podeaua Templului și curge spre răsărit spre valea Iordanului (Ezec. 47:1-12). Așa ceva n-a existat și nu există încă în această regiune. Chiar și relieful zonei descrise de Ezechiel este diferit. El nu seamănă cu ceea ce a fost sau ceea ce este astăzi în Israel, dar corespunde cu schimbările majore produse de evenimentele catastrofice din vremurile de pe urmă, așa cum sunt ele descrise în alte cărți profetice:

„Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii, și strămtorile în vâlcele!” (Is. 40:4).

„Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miază noapte, iar jumătate spre miazăzi” (Zah. 14:4).

Teologic, tiparul de închinare și slujbele preoțești descise de Ezechiel, deși sunt asemănătoare cu ceea ce găsim scris despre ele și în alte cărți ale Bibliei, n-au fost respectate întotdeauna niciodată în trecut. Este interesant și sugestiv că în Templul lui Ezechiel nu va mai sluji un Mare Preot, nu va mai fi o „sfântă a sfintelor”, nici o masă a punerii pâinilor înaintea Domnului, iar dimensiunile construcției sunt suficient de mari să poată cuprinde cam 12 catedrale europene de mărime mijlocie. Situația descrisă de Ezechiel este o teocrație idilică care n-a existat în istorie. O mărturie în favoarea acestui fapt este aparenta lipsă de interes a celor întorși din exil pentru aceste capitole din cartea lui Ezechiel. Ei nu au încercat să transpună în practică nici măcar acele elemente care le stăteau în pute-

re, cum ar fi fost de exemplu confirmarea urmașilor lui Țadoc (Ezec. 44:15-16). Și încă un amănunt, ni se spune clar că slava lui Dumnezeu va locui iarăși în Templul văzut de Ezechiel. Toți comentatorii sunt unanimi în părerea că slava lui Dumnezeu a părăsit Templul zidit de Solomon înainte de distrugerea acestuia. Nici Templul lui Zorobabel și nici varianta lui extinsă de Irod n-au mai fost umplute de slava prezenței divine, înainte de distrugerea lor în anul 70 d.Ch. Astăzi Templul nu mai există, așa că dacă suntem convinși că slava Domnului se va întoarce în Templu, cum ne spune Ezechiel, asta trebuie să se întâmple într-o clădire viitoare.

În mileniu sau în eternitate ?

Dacă suntem de acord că Templul văzut de Ezechiel este o clădire reală care va fi ridicată în viitor, trebuie să vedem dacă el va fi ridicat în vremea împărăției milenare sau este rezervat doar un plan pentru eternitate. Problema nu este ușoară pentru că profeții au combinat adesea descrierile acestor două epoci în textul acelorași versete și pentru că există multe similarități între natura elementelor din mileniu și din eternitate. Descrierile făcute de Ezechiel nu sunt suficiente pentru a rezolva această dilemă. Trebuie să le completăm cu alte descrieri din cărțile profetice, mai ales cu acelea din ultimele capitole ale Apocalipsei.

În urma unei analize atente, vom ajunge la concluzia că Templul descris de Ezechiel este din mileniu, nu din eternitate. Argumentele sunt iar de natură arhitectonică, topografică și teologică. Arhitectural, dimensiunile precizate de Ezechiel sunt deosebite de dimensiunile descrise ale „cetății” din Apocalipsa (Apoc. 21:15-17). Topografic, Ezechiel a descris cetatea mărginită într-o parte de mare (Ezec. 47:15), dar în eternitate „marea nu va mai fi” (Apoc. 21:1). Teologic, Ezechiel descrie în detaliu Templul din Ierusalim, dar, în relatarea lui Ioan, în

starea eternă, Templul nu va mai exista. Singurul Templu va fi ființa întreită a dumnezeirii care va fi „*totul și în toți*“:

„În cetate n-am văzut nici un Templu; pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt Templul ei“ (Apoc. 21:22).

Ce fel de jertfe vor fi acolo ? Una din marile probleme ridicate de vedeniile Templului viitor din cartea lui Ezechiel este prezența preoției și a jertfelor:

„Dar preoții, Leviții, fiii lui Țadoc, cari au păzit slujba locașului Meu celui sfânt când se rătăceau copiii lui Israel dela Mine, aceia se vor apropia de Mine să-Mi slujească, și vor sta înaintea Mea ca să-Mi aducă grăsime și sânge, zice Domnul Dumnezeu“ (Ezec. 44:15).

Ce rost mai au toate acestea după ce Christos a devenit Marele nostru Preot, iar Jertfa Sa a înlăturat necesitatea oricăror alte jertfe?

„Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai pe sus de ceruri, care n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna, când S-a adus jertfă pe Sine însuș. În adevăr, Legea pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii; dar cuvântul jurământului, făcut după ce a fost dată Legea, pune pe Fiul, care este desăvârșit pentru vecinicie.

Dar Christos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuș sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare vecinică.

Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuș, ca marele preot, care intră în fiecare an

în Locul prea sfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori dela întemeierea lumii; pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa. Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Christos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă“ (Evrei 7:27-28; 9:11-12, 26-28).

N-ar fi oare un sacrilegiu să credem că Domnul Isus nu este sfârșitul legii sacramentale? N-ar fi mai bine să căutăm o interpretare metaforică, spirituală pentru aceste pasaje? Răspunsul la ambele întrebări este: Nu!

Nu există motiv să credem că o preoție ceremonială însoțită de jertfe ar fi în viitor cu totul în afara voiei lui Dumnezeu pentru poporul Său, Israel. Dimpotrivă, așa ceva ar arăta în sfârșit frumusețea slujbei dumnezeiești, iar poporul Israel ar arăta întregii lumi că puterea lui Dumnezeu i-a transformat dintr-un neam încăpățânat și pornit spre idolatrie, într-o națiune aflată în sfârșit într-o relație unică și privilegiată cu El. În al doilea rând, jertfele care vor fi aduse vor fi comemorative, nu eficace. Dacă stăm să ne gândim bine, așa au fost de fapt toate jertfele din legământul mozaic. Ele nu rezolvau problema. Ci doar subliniau necesitatea unei rezolvări:

„În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe, cari se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie. Altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curățiți odată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate? Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe; căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele“ (Evrei 10:1-4).

Singura diferență dintre jertfele din trecut și cele din viitor este că cele dintâi erau anticipative, iar cele din urmă vor fi comemorative. Jertfele din sistemul mozaic priveau înainte spre ceva ce era încă neclar. Jertfele descrise de Ezechiel vor privi înapoi, dintr-o înțelegere corectă și completă a lucrării lui Dumnezeu.

Dacă jertfele din împărăția milenară i se par cuiva străni, îl sfătuiesc să se gândească puțin la Cina Domnului, pe care o luăm noi astăzi. Ea este o privire în trecut, o comemorare, a Jertfei de la Calvar. Cina nu ne mântuiește. Ea ne aduce doar aminte cum, unde și cine a fost „*urzitorul*” mântuirii noastre. Nimănui nu i-ar trece prin cap că repetarea Cinei Domnului ar fi astăzi ceva inutil și irelevant (1 Cor. 11:23-26). Mai mult, creștinii cred că vor lua iar Cina împreună cu Domnul lor în „*împărăție*” ! Tot așa va fi și cu jertfele pentru poporul Israel. În împărăția milenară, Israelul, nu Biserica, va fi instrumentul lui Dumnezeu pentru binecuvântarea lumii, iar repetarea jertfelor va fi modul lor de a-și aminti despre ceea ce a săvârșit Christos pentru lume la Cruce. Dacă veți citi cu atenție și veți compara jertfele mozaice cu jertfele și sărbătorile din împărăția milenară veți descoperi că în viitor nu va mai fi ținută „*Ziua Ispășirii*” și vor mai fi și alte deosebiri care vor indica faptul că lucrarea săvârșită de Isus Christos la Calvar a schimbat pentru totdeauna relația pe care o are Dumnezeu cu oamenii.

Ca națiune, Israelul va avea nevoie de o canalizare a emoțiilor profunde pe care le vor trăi după ce se vor întoarce și-L vor recunoaște pe Dumnezeu în „*cel pe care L-au străpuns*”:

„Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut. În ziua aceea, va fi jale mare în Ierusalim, ca jalea din Hadadrimon în valea

Meghidonului. Țara se va jăli, fiecare familie deosebit: familia casei lui David deosebit, și femeile ei deosebit; familia casei lui Natan deosebit, și femeile ei deosebit; familia casei lui Levi deosebit, și femeile ei deosebit; familia lui Șimei deosebit, și femeile ei deosebit; toate celelalte familii, fiecare familie deosebit, și femeile ei deosebit“ (Zah. 12:10-14).

Jertfele îi vor proteja pentru totdeauna de pericolul de a uita ce preț s-a plătit pentru iertarea și salvarea lor.

În lumina acestor argumente, vă propunem să citiți ultimele capitole ale cărții lui Ezechiel în sensul cel mai literal cu putință. Este normal să nu înțelegem tot ce vom găsi acolo, pentru că noi cunoaștem în parte și propovăduim în parte. Când va veni ceea ce este desăvârșit, acest „în parte“ care ne obturează viitorul se va sfârși. Cu siguranță, cel mai important element din noul Templu va fi că Dumnezeu va locui împreună cu oamenii:

„Și din ziua aceea, numele cetății va fi: „Domnul este aici!“ (Ezec. 48:35).

Acest nume compus, „Yahwe Șamah“ este unul din cele șapte amintite în Vechiul Testament. Celelalte sunt:

„Yahwe Iire“	Domnul va purta de grijă	Gen. 22:13-14
„Yahwe Rafa“	Domnul care te vindecă	Ex.15:26
„Yahwe Nissi“	Dumnezeu este steagul nostru	Ex.17:8-15
„Yahwe Șalom“	Dumnezeu pacea noastră	Jud. 6:24
„Yahwe Țideku“	Domnul, neprihănirea noastră	Jer. 23:6
„Yahwe Ra'ah“	Domnul este păstorul nostru	Ps. 23:1

Ideile mari din fascinanta descriere a noii ordini divine din ultimele capitole ale cărții lui Ezechiel ne dau elementele principale din care este țesută întreaga carte: (1) separarea de păcat și nelegiuire, (2) închinarea, (3) vremea împlinirilor profetice, (4) glorificarea Numelui divin și (5) suveranitatea absolută a lui Dumnezeu. Cea dintâi vedenie din cartea lui Ezechiel ni l-a arătat pe Dumnezeu coborând în slava Sa împreună cu îngerii ca să-și împlinească planurile pe pământ. Ultimele capitole ni-L prezintă în toată plinătatea prezenței Sale cu o slavă care luminează întreaga creație. Până atunci, Domnul Isus ne-a lăsat pe pământ nu numai ca să ne rugăm „Doamne, vie Împărăția Ta“, ci și să facem ceea ce depinde de noi ca să grăbim împlinirea acestei rugăciuni:

„Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului? Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea“ (2 Petru 3:11-13).

Lucrăm alături de Cel care a spus: „*Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ!*“ De ce altceva am avea nevoie?

Scriam la început că, astăzi, profeția lui Ezechiel este cea mai citită și studiată carte a Bibliei. Cei perspicaci ați găsit, cred, și care este motivul acestei pasiuni: Israelul se pregătește să-și reia rolul păstrat în destinul lor mesianic de îndată ce „*vremea neamurilor*“ se va încheia :

*„Cuvântul Domnului mi-a vorbit, astfel: „Fiul omului, proorocește, și spune: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Văitați-vă!... Nenorocită zi! Căci se apropie ziua, se apropie ziua Domnului, zi întunecoasă: aceas-
ta va fi vremea neamurilor“ (Ezec. 30:1-3).*

„Vor cădea supt ascuțișul săbiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în

picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor“ (Luca 21:24).

Se fac pregătiri mari, se fac măsurători, se pregătesc schițe, se fac desene, se taie blocuri mari de piatră, se refac îmbrăcămințile preoțești, se toarnă unelte pentru Templu și altarul jertfelor ... toate acestea după cartea lui Ezechiel, până la literă. S-au identificat deja cei din seminția din care trebuie selectați preoții și sunt pregătiți prin studii intense în locuri sigure, deasupra forfotei mulțimilor care ar putea să-i întineze. Mai au încă de prăsit o vacă roșiatică ... fără nici un fir de păr de altă culoare (Num. 19:1-22). N-au găsit-o încă. Piatra din capul unghiului viitoareii temelii este deja gata. Cartea lui Ezechiel a fost neglijată pentru că nu s-au îndeplinit încă condițiile pentru împlinirea ei. Astăzi, zilele acelea sunt mult mai aproape de noi decât ne dăm noi seama ...

Mai marii lumii suspectează că există o conspirație mondială a evreilor care plănuiesc reconstrucția Templului din Ierusalim. Ceea ce nu știu ei este că sămânța acestei conspirații a fost semănată acum aproape 2600 de ani într-o carte obscură peste care s-a așezat între timp praful uitării. Dumnezeu însă veghează ...

EZECHIEL ȘI CITITORII CREȘTINI

20. Pentru ce toate acestea ?

Da, există extratereștri, există alte lumi sau mai bine zis, există lumi în alte dimensiuni ale universului. Cartea lui Ezechiel este o pledoarie pentru aceasta.

Există posibilitatea teleportării în spațiu și timp. Există telepatie și există levitație. Există posibilitatea ieșirii din găoacea dimensiunilor de spațiu-timp la care am fost limitați în urma păcatului lui Adam și Eva. Ezechiel a experimentat astfel de călătorii, la fel cum le-a experimentat mai târziu și apostolul Pavel:

„Cunosc un om în Christos, care, acum patrusprezece ani, a fost răpit până în al treilea cer (dacă a fost în trup nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu: Dumnezeu știe). Și știu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu știu: Dumnezeu știe), a fost răpit în rai, și a auzit cuvinte, cari nu se pot spune, și pe cari nu-i este îngăduit unui om să le rostească“ (2 Cor. 12:2-4).

Una din teleportările spectaculoase din Noul Testament, trecută adesea cu vederea este, dispariția lui Filip dinaintea famenului etiopian. Luca caracterizează fenomenul drept o „răpire“ :

„A poruncit să stea carul, s-au pogorât amândoi în apă, și Filip a botezat pe famen. Când au ieșit afară din apă, Duhul Domnului a răpit pe Filip, și famenul nu l-a mai văzut. În timp ce famenul își vedea de drum, plin de bucurie, Filip se afla la Azot, de unde s-a dus până la Cezarea. Și propovăduia Evanghelia în toate cetățile prin care trecea“ (Fapte 8:38-40).

Într-o zi vom avea parte și noi, cei răscumparați și strămutați în împărăția dragostei Lui, de astfel de experiențe:

„Dar, după cum este scris: „Lucruri, pe cari ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe cari le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc“ (1 Cor. 2:9).

Vom putea să mergem pretutindeni în dimensiunile multiple ale realității divine pentru că vom fi făcuți parte naturii divine:

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este“ (1 Ioan 3:1-2).

Există interferențe între lumea noastră și fapte din alte dimensiuni. Biblia este plină, de la un capăt la celălalt, de apariții angelice. Ele se materializează și se dematerializează înaintea oamenilor uimiți. Una din cele mai spectaculoase dematerializări s-a petrecut înaintea lui Ghedeon:

„Ghedeon I-a zis: „Dacă am căpătat trecere înaintea Ta, dă-mi un semn ca să-mi arăți că Tu îmi vorbești. Nu Te depărta de aici până mă voi întoarce la Tine, să-mi aduc darul, și să-l pun înaintea Ta“. Și Domnul a zis: „Voi rămâne până te vei întoarce“.

Ghedeon a intrat în casă, a pregătit un ied, și a făcut azimi dintr-o efă de făină. A pus carnea într-un coș și zeama a turnat-o într-o oală, le-a adus sub stejar, și I le-a pus înaintea. Îngerul lui Dumnezeu i-a zis: „Ia carnea și azimile, pune-le pe stânca aceasta și varsă zeama“. Și el a făcut așa. Îngerul Domnului a întins vârful toiagului pe care-l avea în mână, și a atins carnea și azimile. Atunci, s-a ridicat din stâncă un foc care a mistuit carnea și azimile. Și Îngerul Domnului S-a făcut nevăzut dinaintea lui“ (Jud. 6:17-21).

Alta i-a lăsat cu gura căscată pe părinții lui Samson:

„Îngerul Domnului i-a răspuns: „Pentru ce Îmi ceri Numele? El este minunat.“ Manoah a luat iedul și darul de mâncare, și a adus jertfă Domnului pe stâncă. S-a făcut o minune, în timp ce Manoah și nevastă-sa priveau. Pe când flacăra se suia de pe altar spre cer, Îngerul Domnului S-a suit în flacăra altarului. Văzând lucrul acesta, Manoah și nevastă-sa au căzut cu fața la pământ“ (Jud. 13:18-20).

A crede însă că orice formă de supranatural este neapărat dumnezeiască înseamnă a ne expune naivi unor pericole mortale. La fel de supranatural este și demonicul! Așa cum am văzut, cartea lui Ezechiel ne prezintă în capitolul 8 oameni care, la umbra întunericii de la Templu, căutau să intre în legătură cu tot felul de idoli:

„Am intrat și m-am uitat; și iată că erau tot felul de chipuri de târătoare și de dobitoace urâcioase, și toți idoli casei lui Israel, zugrăviți pe perete de jur împrejur. Înaintea acestor idoli stăteau șaptezeci de oameni din bătrânii casei lui Israel, în mijlocul cărora era Iaazania, fiul lui Șafan; fiecare din ei avea o cădelniță în mână și se înălța un nor gros de tămâie.“ ... „Și iată că acolo stăteau niște femei, cari plângeau pe Tamuz.

Și El mi-a zis: „Vezi, fiul omului? Vei mai vedea și alte urâciuni mai mari decât acestea!“ Și m-a dus în curtea din lăuntru a Casei Domnului. Și iată că la ușa Templului Domnului, între pridvor și altar, erau aproape douăzeci și cinci de oameni, cu dosul întors spre Templul Domnului și cu fața spre răsărit; și se închinau înaintea soarelui spre răsărit“ (Ezec. 8:10-11; 14-16).

O astfel de îndeletnicire nu este niciodată nevinovată. Apostolul Pavel le explică celor din Corint că în spatele idolilor se află forțe și ființe demonice:

„Deci ce zic eu? Că un lucru jertfit idolilor, este ceva? Sau că un idol este ceva? Dimpotrivă, eu zic că ce jertfesc Neamurile, jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în împărtășire cu

dracii. Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor. Sau vrem să întârâtăm pe Domnul la gelozie? Suntem noi mai tari decât El?” (1 Cor. 10:19-22).

Cartea lui Ezechiel nu trebuie luată drept o încurajare pentru cei care caută să pătrundă în dimensiuni spirituale pe căi ilicite. Dimpotrivă! Ea trebuie luată ca un semnal de alarmă împotriva unor astfel de practici! Ghicirea, spiritismul, horoscoapele de tot felul și pseudomedicina care caută vindecarea trupului prin forțele spiritului sunt interzise cu desăvârșire în Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că aduc înrobire demonică celor ce le practică. Judecați și voi înșivă: ar interzice Dumnezeu un lucru dacă n-ar fi fost cu putință? Bineînțeles că nu! Dumnezeu ni le-a interzis pentru binele nostru, știind ce rău putem ajunge dacă cochetăm cu duhurile fără un discernământ spiritual educat prin Biblie:

„Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt dela Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți prooroci mincinoși. Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: Orice duh, care mărturisește că Isus Christos a venit în trup, este de la Dumnezeu; și orice duh, care nu mărturisește pe Isus, nu este dela Dumnezeu, ci este duhul lui Antichrist, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume acum“ (1 Ioan 4:1-3).

Dintre toate formele de ignoranță, ignoranța spirituală este cea mai periculoasă! Ea poate fi folosită de dușmanul lui Dumnezeu și al sufletelor noastre pentru a induce în eroare și a opri salvarea noastră. Mulțimea de filme cu tot felul de invazii extraterestre, obsesiva preocupare cu fenomenul OZN și tot felul de meditații mai mult sau mai puțin transcendente au încolțit azi ca niște buruieni într-o ogradă neîngrijită. Creștinismul și Evanghelia nu mai sunt primite azi ca soluții viabile pentru viitorul societății. Se elaborează sisteme noi și se reiau eforturile pentru construirea unei omeniri independente de Dumnezeu, ca aceea de la Turnul Babel. Simetric, să

fie oare acești extratereștri care ne tot dau târcoale cu OZN-urile lor acei „fii ai lui Dumnezeu“ care și-au părăsit „locuința“ (domeniul spiritual al existenței lor-2 Petru 2:4, Iuda 6) și s-au coborât pe pământ ca să nască o rasă mixtă cu oamenii? Vor apare oare iar exponenții noi ai acestei încrucișări, acei oameni cu nume amintiți în Geneza 6 și în majoritatea mitologiilor lumii? Asta să fie explicația „întâlnirilor de gradul patru pe care le mărturisesc foarte mulți oameni din diferite colțuri ale lumii? Asta să fie explicația celebrilor „implanturi“ pe care mărturisesc ei că le poartă acum în corpurile lor?

Parcă ni se pregătește ceva, parcă suntem pregătiți sufletește pentru revelarea unei realități cunoscute până nu de mult doar de puțini inițiați, dar care va fi oferită în curând maselor mari de oameni. Așa să fie? Dumnezeu, care le știe pe toate și ni le-a revelat pe unele prin profețiile din Biblie anunță că așa va fi la vremea sfârșitului. Omenirea va fi dusă într-o nimicitoare lucrare de rătăcire, cu foarte puternice accente supranaturale. Ea se va petrece cu puțin timp înainte de revenirea Domnului Isus Christos:

„Cât privește venirea Domnului nostru Isus Christos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră, și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii (Sau: omul păcatului), fiul pierzării, protivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește „Dumnezeu“, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea, când eram încă la voi?

Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui. Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum, să fie luat din drumul ei.

Și atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.

Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiuirii pentru ceice sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimete o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.

Noi însă, frați prea iubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului. Iată la ce v-a chemat El, prin Evanghelia noastră, ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Christos.

Așa dar, fraților, rămâneți tari, și țineți învățăturile, pe cari le-ați primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră. Și însuși Domnul nostru Isus Christos, și Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat, prin harul Său, o mângâiere vecinică și o bună nădejde, să vă mângâie inimile, și să vă întărească în orice lucru și cuvânt bun!" (2 Tesal 4:1-17).

Isus Christos – întâlnirea de gradul IV

Există azi o pasiune generală pentru OZN-uri și o foarte puternică influență a terminologiei întâlnirilor cu extraterestrii (Extraterrestrial Intelligence). În mare, ni se spune că omenirea ar fi rezultatul unui experiment pe care o civilizație de pe o altă planetă l-a inițiat pe planeta noastră. Conform acestor păreri, oamenii ar fi un fel de „altoi” sădit de ființe extraterestre în regnul animal al planetei Pământ. Numai astfel s-ar explica saltul inexplicabil de la maimuță la om. Cei care au declanșat acest experiment ne urmăresc

de mii de ani și vor să vadă dacă reușim să ne dezvoltăm în direcția dorită de ei. De-a lungul istoriei, evoluția noastră ar fi fost influențată de intervenții ale extraterestrilor asupra unor exemplare umane (un fel de profeți laici) care au produs astfel geniale „salturi de civilizație“. Când acest experiment extraterestru se va sfârși, spun adepții acestei teorii, ființele care ne urmăresc (un fel de gardieni galactici) vor reveni să ia la ei acasă pe aceia dintre noi care vom atinge un stadiu satisfăcător de dezvoltare și vor deschide permanent pentru viitor legătura dintre lumea aceasta și lumea de dincolo, dintre lumea noastră și lumea „lor“.

Se poate observa foarte repede că terminologia aceasta este aproape identică cu terminologia Bibliei. Unii dintre noi se întreabă chiar dacă teoria descendenței din extraterestri nu va fi tocmai acea „minciună“ trimisă de Dumnezeu ca să-i înșele pe oamenii care au respins încăpățânați revelația Bibliei:

„... pentrucă n-au primit dragostea adevărului ca să fie mîntuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimete o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentrucă toți cei ce n'au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osîndiți“ (2 Tes. 2:10b-12).

Imitația amintită mai sus seamănă cu „originalul“ pentru că minciuna este eficientă numai în măsura în care seamănă cu realitatea. Dacă vreți să ne exprimăm în limbajul la modă astăzi, întruparea Domnului Isus a pus la îndemîna omenirii o veritabilă „întîlnire de gradul patru“. Cel mai „extraterestru“ vizitator pe care-l putea avea planeta aceasta, fiu de Dumnezeu, creator al lumii, Isus Christos a fost anunțat la naștere de o „oaste extraterestră“ care a intonat melodii din sferele cerești. El a trăit apoi printre noi „plin de har și de adevăr“ o viață ireproșabilă, a săvârșit lucrări supranaturale, i-a învățat pe oameni despre destinul lor ceresc. Într-o anumită ocazie, Isus Christos Și-a dovedit divinitatea prin faptul că s-a transformat înaintea a trei dintre ei într-o metamorfoză extraterestrială:

„El S-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele, și hainele I s'au făcut albe ca lumina. Și iatăcă li s'a arătat Moise și Ilie, stînd de vorbă cu El. Petru a luat cuvîntul, și a zis lui Isus: „Doamne, este bine să fim aici; dacă vrei, am să fac aici trei colibi: una pentru Tine, una pentru Moise și una pentru Ilie. `` Pe cînd vorbea el încă, iată că i -a acoperit un nor luminos cu umbra lui. Și din nor s'a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!“ (Mat. 17:2-5).

„Hainele Lui s-au făcut strălucitoare și foarte albe, de o albeață pe care nici un nălbitor de pe pămînt n-o poate da“ (Marcu 9:3).

Trist este că oamenii de atunci n-au primit nici persoana și nici învățătura Lui. Ei l-au ucis pe trimisul lui Dumnezeu, atărnându-l de o cruce și L-au prăvălit într-un mormînt. Puterea Lui cerească L-a adus însă la viață în cea de a treia zi: Isus Christos cel înviat S-a arătat la mulți dintre ucenicii Lui și apoi a plecat în alte dimensiuni ale spațiul extraterestru, nu însă înainte de a le promite că va reveni ca să-și instaureze Împărăția pe pămînt și va face o evaluare finală a tuturor celor ce vor fi trait vreodată în neamul omenesc.

De ce ne trebuie Evanghelia exprimată în terminologia de teorii cu extraterestrii? Pentru că ni se spune în cartea Apocalipsei că Dumnezeu îl va lăsa pe diavol să se ofere lumii care a respins Evanghelia drept un înlocuitor al lui Christos. El va veni să „salveze“ omenirea de la crizelele grozave care se vor abate asupra planetei:

„Cît privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strîngerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră, și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind dela noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se

descoperi omul fărădelegii (Sau: omul păcatului), fiul pierzării, protivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește „Dumnezeu“, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu“ (2 Tes. 2:1-4)

„Și atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și -l va prăpădi cu arătarea venirii Sale. Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii pentru ceice sînt pe calea pierzării, ...“ (2 Tes. 2:8-10a).

Mulțimea de simboluri folosite în cartea Apocalipsei ne lasă să întrezărim câteva detalii despre această vreme a sfârșitului în care Dumnezeu va permite lui Satan (șarpele din Eden sau balaurul cel vechi) să inducă în eroare întreaga omenire. Ni se spune că arătarea Satanei va semăna cu un „miel“, o referință directă la lucrarea lui Isus Christos ca jertfă pascală, dar că supranaturalul ei va fi de fapt demonic:

„Apoi am văzut ridicându-se din pămînt o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dinții înaintea ei; și făcea ca pămîntul și locuitorii lui să se închine fiarei dinții, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvîrșea semne mari, pînă acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pămînt, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pămîntului prin semnele, pe cari i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pămîntului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s'a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorîți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.

Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mîna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.

Aici e înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei. Căci este un număr de om. Și numărul ei este: șase sute șase zeci și șase“ (Apoc. 13:11-18).

Putem citi în descrierea de mai sus că „anti-Christ“-ul va rezolva problema energiei. Ni se spune că el „va coborî foc din cer“. Cuvântul grec pentru „cer“ este „huranos“, așa că realizarea Antichritului va fi sau un fel de a obține energie din uraniu, printr-un proces nuclear sau o abilitate de a înhăma extraordinara energie electrică înmagazinată în stratul în care se produc fulgerele.

În altă parte ni se spune că această „imitație de Christos“ va trece printr-un fel de moarte și înviere, ca să impresioneze și să convingă toate popoarele de capacitățile lui supranaturale:

„Balaurul (șarpele din grădina Eden) i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare. Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată“ (Apoc. 13:2-3a)

Aduceți-vă aminte că am spus că nu tot ce este supranatural este neapărat și dumnezeiesc. Acest avertisment va fi total ignorant în vremea când toți oamenii vor fi uimiți de manifestările satanice ale pseudo-christosului demonic:

„Și tot pământul se mira după fiară. Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara, și cine se poate lupta cu ea?“ (Apoc. 13:3b-4).

Aceleași simboluri apocaliptice există și în cartea profetului Daniel. Iată cum descrie profetul din Vechiul Testament diferența dintre venirea impostorului care va înșela lumea și revenirea lui Isus Christos:

„În anul dintîi al lui Belșatar, împăratul Babilonului, Daniel a visat un vis și a avut vedenii în mintea lui, pe când era în pat. În urmă a scris visul și a istorisit lucrurile de căpetenie. Daniel a început și a zis:

„În vedenia mea de noapte am văzut cum cele patru vînturi ale cerurilor au izbucnit pe marea cea mare. Și patru fiare mari au ieșit din mare, deosebite una de alta.

Cea dintîi semăna cu un leu, și avea aripi de vultur. M'am uitat la ea, pînă în clipa cînd i s'au smuls aripile; și, sculîndu-se de pe pămînt, a stat drept în picioare ca un om, și i s'a dat o inimă de om.

Și, iată că o a doua fiară era ca un urs și stătea într'o rînă; avea trei coaste în gură între dinți; și i s'a zis: „Scoală-te, și mănîncă multă carne!”

După aceea m-am uitat mai departe și iată o alta ca un pardos, care avea pe spate patru aripi ca o pasăre; fiara aceasta avea și patru capete, și i s'a dat stăpînire.

După aceea m'am uitat în vedeniile mele de noapte, și iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimîntătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fer, mînca, sfărîma, și călca în picioare ce mai rămînea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte, și avea zece coarne (cornul este un simbol pentru putere, autoritate, domnie).

M-am uitat cu băgare de seamă la coarne, și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor, și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintîi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om, și o gură..., care vorbea cu trufie.

Mă uitam la aceste lucruri, pînă cînd s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrînit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lînă curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roatele Lui ca un foc aprins. Un rîu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s'au deschis cărțile.

Eu mă uitam mereu, din pricina cuvintelor pline de trufie, pe cari le rostea cornul acela: m'am uitat pînă cînd fiara a fost ucisă, și trupul ei a fost nimicit și aruncat în foc, ca să fie ars. Și celelalte fiare au fost desbrăcate de puterea lor, dar li s'a îngăduit o lungire a vieții pînă la o vreme și un ceas anumit.

M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I S'a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să -i slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire vecinică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.

Eu, Daniel m'am turburat cu duhul, și vedeniile din capul meu m'au înspăimântat. M'am apropiat de unul din cei ce stăteau acolo, și l-am rugat să-mi dea lămuriri temeinice cu privire la toate aceste lucruri. El mi -a vorbit și mi le -a tâlcuit astfel:

„Aceste patru fiare mari, sînt patru împărați, cari se vor ridica pe pămînt. Dar sfinții Celui Prea Înalt vor primi împărăția și vor stăpîni împărăția în veci, din vecinicie în vecinicie.

În urmă am dorit să știu adevărul asupra fiarei a patra, care se deosebea de toate celelalte, și era nespul de grozavă: avea dinți de fer și ghiare de aramă, mînca, sfărîma și călca în picioare ce rămînea; și asupra celor zece coarne pe cari le avea în cap, și asupra celui lalt corn care ieșise, și înaintea căruia căzuseră trei; asupra cornului acestuia, care avea ochi, o gură, care vorbea cu trufie, și avea o înfățișare mai mare decît celelalte coarne.

Am văzut deasemenea cum cornul acesta a făcut război sfinților, și i -a biruit, pînă cînd a veni Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Prea Înalt, și a venit vremea, cînd sfinții au luat în stăpânire împărăția. El mi -a vorbit așa:

„Fiara a patra, este o a patra împărăție, care va fi pe pămînt. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfîșia tot pămîntul, îl va călca în picioare și -l va zdrobi.

Cele zece coarne, înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați.

Iar după ei se va ridica un altul, care se va deosebi de înaintașii lui, și va doborî trei împărați. El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupri pe sfinții Celui Prea Înalt, și se va încumeta să

schimbe vremile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp... de o vreme, două vremi, și o jumătate de vreme. Apoi va veni judecata, și i se va lua stăpînirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna.

Dar domnia, stăpînirea și puterea tuturor împărățiilor cari sînt pretutindeni supt ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție vecinică, și toate puterile Îi vor sluji și -L vor asculta! Aici s'au sfîrșit cuvintele.

Pe mine, Daniel, m'au turburat nespus de mult gîndurile mele, și mi s'a schimbat culoarea feței; dar am păstrat cuvintele acestea în inima mea" (Daniel 1-28).

Cartea lui Ezechiel ne trebuie și pentru a ne arăta că Evangelia poate (și chiar trebuie) să fie vestită și în limbajul fenomenelor extraordinare ale unei realități de dincolo de experiențele noastre de zi cu zi. În felul acesta, citirea cărții lui Ezechiel poate să ne pregătească pentru vremea când omenirii i se va propune alternativa mincinoasă la realitatea prezentată de Dumnezeu prin Biblie. Creștinii nu trebuie să se sperie de acest fenomen „supranatural al extraterestrilor“ care invadează din ce în ce mai mult audiovizualul contemporan. Filmele de pe marele ecran și seriile de pe micul ecran nu fac altceva decât să familiarizeze omenirea cu marea înșelătorie îngăduită de Dumnezeu pentru vremurile de la urmă. Toate acestea nu vor reuși însă niciodată să ne ia pe noi prin surprindere, pentru că noi cunoaștem deja viitorul.

Profețiile despre Israel

Dincolo de întâlnirea cu factorul supranatural însă, cartea lui Ezechiel este o privire generală asupra viitorului glorios al Israelului. Proclamația: „Și vor ști că Eu sunt Domnul!“ este susținută și de capacitatea lui Dumnezeu de a anunța mai dinainte evenimentele care vor veni. Aceasta este de fapt una din dovezile existenței Sale pe care El o oferă celor tentați să-L

ignore în favoarea unor alte entități „supranaturale“ oferite de religiile lumii:

„Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, și afară de Mine, nu este alt Dumnezeu. Cine a făcut proorocii ca Mine (să spună și să-Mi dovedească!), de când am făcut pe oameni din vremile străvechi? Să vestească viitorul și ce are să se întâmple!

Nu vă temeți, și nu tremurați; căci nu ți-am vestit și nu ți-am spus Eu de mult lucrul acesta? Voi Îmi sunteți martori! Este oare un alt Dumnezeu afară de Mine? Nu este altă Stâncă, nu cunosc alta! Cei ce fac idoli, toți sunt deșertăciune, și cele mai frumoase lucrări ale lor nu slujesc la nimic. Ele însele mărturisesc lucrul acesta: n-au nici vedere, nici pricepere, tocmai ca să rămână de rușine“.

„Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul tău, Cel ce te-a întocmit din pântecul mamei tale: „Eu, Domnul, am făcut toate aceste lucruri, Eu singur am desfășurat cerurile, Eu am întins pământul. Cine era cu Mine? Eu zădărnicesc semnele proorocilor mincinoși, și arăt ca înșelători pe ghicitori; fac pe cei înțelepți să dea înapoi, și le prefac știința în nebunie. Dar întăresc cuvântul robului Meu, și împlinesc ce proorocesc trimeșii Mei; Eu zic despre Ierusalim: „Va fi locuit“, și despre cetățile lui Iuda: „Vor fi zidite iarăși, și le voi ridica dărâmăturile“ (Isaia 44:6-9; 24-26

În viitorul apropiat, întreaga națiune va trăi „o întâlnire de gradul patru“ la Ierusalim. Dumnezeu va veni să locuiască în mijlocul copiilor Săi. Ultimul verset din cartea lui Ezechiel face această afirmație într-un limbaj pur apocaliptic:

„Și din ziua aceea, numele cetății va fi: „Domnul este aici!“ (Ezec. 48:35).

Isaia spune că evreii vor fi tare fericiți și mândri de lucrul acesta:

„Unul va zice: „Eu sunt al Domnului!“ Altul se va numi cu numele lui Iacov; iar altul va scrie cu mâna lui: „Al Domnului sunt!“ Și va fi cinstit cu numele lui Israel“ (Isaia 44:5).

Informația este confirmată și de profetul Zaharia:

„În ziua aceea, va sta scris până și pe zurgălăii cailor: Sfinți Domnului! Și oalele din Casa Domnului vor fi ca potirele de jertfă înaintea altarului. Orice oală din Ierusalim și din Iuda va fi închinată Domnului oștirilor; toți cei ce vor aduce jertfe vor veni și se vor sluji de ele ca să-și fiarbă carnea; și nu vor mai fi Canaaniti în Casa Domnului oștirilor, în ziua aceea“ (Zah. 14:20-21).

Dicționarul Biblic ne propune următoarea concluzie a cărții lui Ezechiel: „Pentru a înțelege corect cartea trebuie să înțelegem că, la fel ca și toate scrierile profeților, ea nu este strict un manual de teologie, ci Cuvântul lui Dumnezeu adresat unei rămășițe oropsite din exil, care era greu încercată în credința lor. Dacă Ezechiel, prin simbolismul său, pare să accentueze transcendența lui Dumnezeu, o face pentru a arăta clar că nu omnipotența lui Dumnezeu este de vină pentru tragedia copiilor Săi. Cauzele nu sunt în Dumnezeu, ci în lipsa de credincioșie a copiilor lui Dumnezeu față de legămintele divine. Cauzele principale ale decadenței spirituale și decadenței poporului evreu au fost „curvia spirituală și idolatria“.

În partea a doua a cărții, promisiunea restaurării nu mai este legată de pocăința prealabilă a poporului, ci este o inițiativă a harului lui Dumnezeu care va duce apoi la pocăința celor din popor:

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, cei din casa lui Israel, când locuiau în țara lor, au spurcat-o prin purtarea lor și prin faptele lor; așa că purtarea lor a fost înaintea Mea ca spurcăciunea unei femei în timpul necurăției ei.“

„Atunci Mi-am vărsat urgia peste ei, din pricina sângelui pe care-l vărsaseră în țară, și din pricina

idolilor cu cari o spurcaseră. I-am risipit printre neamuri, și au fost împrăștiați în felurite țări; i-am judecat după purtarea și faptele lor rele. Când au venit printre neamuri, ori încotro se duceau, pângăreau Numele Meu cel sfânt, așa încât se zicea despre ei: „Acesta este poporul Domnului, ei au trebuit să iasă din țara lor.“ Și am vrut să scap cinstea Numelui Meu celui sfânt, pe care-l pângărea casa lui Israel printre neamurile la cari se dusesese.“

„De aceea, spune casei lui Israel: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina Numelui Meu celui sfânt, pe care l-ați pângărit printre neamurile la cari ați mers. De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor. Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările, și vă voi aduce iarăși în țara voastră. Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri. Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele. Veți locui în țara, pe care am dat-o părinților voștri; voi veți fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul vostru.“

„Vă voi izbăvi de toate necurățiile voastre. Voi cheama grâul, și-l voi înmulți; nu voi mai trimite foametea peste voi. Voi înmulți rodul pomilor și venitul câmpului, ca să nu mai purtați ocara foametei printre neamuri.“

„Atunci vă veți aduce aminte de purtarea voastră cea rea, și de faptele voastre, cari nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă, din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre. Și toate aceste lucruri nu le fac din pricina voastră, zice Domnul Dumnezeu, să știți! Rușinați-vă și roșiți de purtarea voastră, casa lui Israel“ (Ezec.36:16-32).

Mai presus de orice, restaurarea lui Israel este menită să reabiliteze onoarea lui Dumnezeu.

Charles Erdman a observat că „Ezechiel este absolut unicul profet din Vechiul Testament care prezice o invazie a țării după ce poporul Israel readus în țară locuia în pace și liniște, sub grija providențială a Păstorului cel Bun”¹³. Limbajul folosit în capitolul 38 al cărții lui Ezechiel este izbitor de asemănător cu acela din capitolele nouăsprezece și douăzeci din Apocalipsa. Când căutăm să le înțeleg mesajul, suntem obligați să studiem aceste pasaje împreună. Este evident că Ezechiel vorbește despre o vreme de după împlinirea profețiilor mesianice despre refacerea națiunii, când neamurile necredincioase ale lumii se mai aruncă o dată asupra Israelului într-un ultim efort de nimicire. În clipa aceea apoteotică, Dumnezeu însuși se va arunca în bătălie și va pune capăt nebuniei din rasa umană:

„O spun, în gelozia și în focul mâniei Mele: În ziua aceea, va fi un mare cutremur în țara lui Israel. Peștii mării și păsările cerului vor tremura de Mine, și fiarele câmpului și toate târâtoarele cari se târăsc pe pământ, și toți oamenii cari sunt pe fața pământului; munții se vor răsturna, pereții stâncilor se vor prăbuși, și toate zidurile vor cădea la pământ. Atunci voi chema groaza împotriva lui pe toți munții Mei, zice Domnul Dumnezeu; sabia fiecăruia se va întoarce împotriva fratelui său. Îl voi judeca prin ciumă și sânge, printr-o ploaie năpraznică și prin pietre de grindină; voi ploua foc și pucioasă peste el, peste oștile lui, și peste popoarele cele multe, cari vor fi cu el. Îmi voi arăta astfel mărimea și sfințenia, Mă voi face cunoscut înaintea mulțimii neamurilor, și vor ști că Eu sunt Domnul“ (Ezec. 38:19-23).

La finalul istoriei nu vor exista atei! Toți oamenii vor trebui să-și plece genunchii în fața Celui Atotputernic.

„Pe Mine Însumi Mă jur, adevărul iese din gura Mea și cuvântul Meu nu va fi luat înapoi: orice ge-

13. The Book of Ezekiel, p.117

nunchi se va pleca înaintea Mea, și orice limbă va jura pe Mine“ (Isaia 45:23).

„ ... pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de supt pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Christos este Domnul“ (Filip. 2:10-11).

„Și vor ști că Eu sunt Domnul!“

Bibliografie

- G. Holscher, *Hesekiel: Der Dichter und das Buch*, 1924;
M. Burrows, *The Literary Relations of Ezekiel*, 1925;
C. C. Torrey, *Pseudo-Ezekiel and the Original Prophecy*, 1930;
G. A. Cooke, *The Book of Ezekiel*, ICC, 1936;
W. A. Irwin, *The Problem of Ezekiel*, 1943,
„*Ezekiel Research since 1943*”, VT 3, 1953, p. 54-64
C. G. Howie, *The Date and Composition of Ezekiel*, 1950;
G. Fohrer și K. Gallig, *Ezekiel*, 1955;
J. B. Taylor, *Ezekiel*, TOTC, 1969;
W. Zimmerli, *Ezekiel*.
Alexander, Ralph H. „*Ezekiel*.” In *The Expositor's Bible Commentary*, Vol. 6. Ed. Frank E. Gabelein. Grand Rapids: Zondervan Publishing Corp., 1986.
Pearson, Anton T. „*Ezekiel*.” In *The Wycliffe Bible Commentary: Old Testament*. Ed. Charles F. Pfeiffer. Chicago: Moody Press, 1962.

